

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 59 • 5 Haziran '99 • 5 DM

Teslimiyete hayır!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

İÇİNDEKİLER

Teslimiyet ve yeni dönem	3
Yargılayamazsınız	5-7
Yargılamak ya da yargılanmak	8-10
Lastik-İş Kongresi'nden gözlemler	12
Enerji sektöründe özelleştirme saldırısı/1 (Orta Sayfa)	14-17
Grevler ve mevzi direnişler	18-19
Balkan savaşı ve ABD'nin çıkmazı	23
Emperyalist saldırganlığa, ırkçılığa ve işsizliğe karşı enternasyonalist dayanışma/Köln yürüyüşü	24
Kapitalist sistemde cezaevleri: İnsan öğütme ve kişiliksizleştirme mekanizmaları	26

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:59 ★ 5 Haziran 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108/KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Kürt halkının özgürlük eylemini yargılamaya kalkanlar Tarihin yargısından kurtulamayacaktır!

İmralı'da mahkum edilmeye çalışılan Kürt halkının özgürlük tutkusu, ipe çekilmeye çalışılansa umududur.

Köyleri, ormanları, ekinleri, hayvanları ve insanlarıyla Kürdistan'ı ateşe veren, kulak kesip-göz oyan katiller, 15 yıllık sömürgeci savaşla yokedemedikleri özlemi, bastıramadıkları isyanı, 2 metre yağlı urganla yokedebileceklerini sanıyorlar.

Aldandıklarının kanıtı bizzat tarihtir. Zafer zalimleri çabuk terkeder, mazlumlara ise yenile yenile yenmesini öğrenir ve son ve kesin zafere ulaşırlar.

Tarihin tanıdığı tüm egemenler, köle sahipleri, toprak ağaları-beyleri, şahlar-padişahlar, kırbaçları ve kanlı kılıçlarıyla birlikte tarihin çöplüğünde çoktan çürüdü.

İnsanlığın katili kapitalist egemenleri bekleyen sonun da aynı olduğundan hiç kimse, öncelikle de Kürt halkı asla kuşku duymamalıdır.

Ne var ki, bu son kendiliğinden gelmeyecektir. İşçi sınıfının öncülüğünde tüm ezilenlerin örgütlü-birleşik mücadelesiyle adım adım kazanılmak zorunda olan bu son zafer için, mazlum Kürt ulusu da tüm isyan geleneği ve birikimiyle işçi sınıfının sosyalizm mücadelesine katılmalıdır.

Sosyalizm, Türkiye'de de halkların eşitliği ve kardeşliği ile özgürlük ve bağımsızlığın tek garantisidir.

Kürt ulusuna bu garantiyi bugünden veren tek program, komünist işçi partisinin devrim programı, sömürgeci kapitalist düzeni, emperyalist efendileri ve işbirlikçileri, uşakları, tetikçileri ve katil çeteleriyle birlikte ortadan kaldırabilecek tek güç de proletaryanın örgütlü gücüdür.

Kürt ve Türk, alevi ve sünni tüm işçiler parti bayrağı

altında toplanın, savaşın ve iktidarı ele geçirin. Sınıfsız-sömürsüz bir dünyayı ancak böyle kazanabilirsiniz.

Ezilen, horlanan, yok sayılan Kürt yoksulları!

Türk-Kürt-Laz-Çerkes, alevi-sünni, tüm ulus, mezhep ve azınlıktan işçi kardeşlerinle elele verin. Zalimlerin zulüm düzenini yıkmak için birlikte mücadele edin.

Ezilenlerin kurtuluşu birleşmekten, elele-omuz omuza vermekten geçer.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!

Kahrolsun sömürgecilik!

Eşitlik, özgürlük gönüllü birlik!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kitapçılarda...

H. FIRAT

**Demokrasi, Devrim
ve
Oportünizm**

H. FIRAT

**Program sorunları
üzerine konferanslar**

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Teslimiyet ve yeni dönem

Öcalan "yeni dünya düzeni"ni ve sözde "demokratik sistem"i yüceltirken, "buna karşı direnen kaybeder" diyor. Bunun tercümesi, ABD'ye direnen kaybederden başka bir şey değildir. Mahkeme sürecinde, kendisini komployle ele geçirip hazır halde Türk devletine teslim eden ABD hakkında tek kelime etmemesinin gerisinde de bu aynı platform vardır. Sözün kısası, Abdullah Öcalan tüm siyasal yaşamını ve PKK'nın bugüne kadarki mücadele çizgisi ve birikimini inkar edercesine, Kürt sorunu için ABD çözümüne kaymıştır.

Tüm gerçek devrimcilerin ve devrimci Kürt yurtseverlerinin korktuğu şey gerçekleşti. PKK lideri Öcalan omuzlarına binen tarihsel ve siyasal sorumluluk karşısında bir devrimci gibi davranmadı. "Siyasal çözüm" adı altında yıllardır öncülüğünü yaptığı siyasal uzlaşma çizgisini tam bir ideolojik ve siyasal teslimiyetle noktaladı. Öcalan davası 70 yıllık bir inkar ve imha çizgisinin mahkumiyeti yerine sömürgeciliğin mazur gösterilmesi ve Kürt halkının haklı ve meşru özgürlük mücadelesinin yargılanması platformuna dönüştü. Bu teslimiyetçi çizgide ısrar edilirse, varacağı yer Filistin'dekinden beter bir ihanet olacaktır. Biz devrimciyiz: teslimiyet ve ihanet gibi kavramlar bizim dilimizde devrim ve emekçi halkların çıkar ve özemlerine göre şekillenir. Bunu, Öcalan'ın kurulu düzen temelinde ve üniter devlet yapısı içerisinde ortaya koyduğu Kürt sorununa sözde demokratik çözüm platformuna yönelik olarak söylüyoruz. Öcalan'ın mahkemede Kürt burjuvazisinin sınıf konumuna ve tercihlerine uygun düşen sefil bazı kültürel hak ve talepleri seslendiriyor olması, bu açıdan gerçeği değiştirmemektedir.

Duruşmalarda sergilenen tavırlar üzerinde durmuyoruz. Kurulu düzenin yargılama platformları gerçek devrimcilerin kendilerini yargılayan düşmanlarından anlayış ve uzlaşma bekleyecekleri yerler değildir. Devrimin geleneğinde böyle bir şey yoktur. Devrimin geleneği kurulu düzenin yargılama platformlarını, yargılayanları yargılama platformuna dönüştürmektir. Devrimin ve sosyalizmin Babeuf'den Dimitrov'a ve Fidel Castro'ya kadar uzanan son ikiyüz yıllık devrimci tarihi, egemen düzenin yargılama girişimi karşısında devrimcilerin tavrının ne olduğu ve ne olması gerektiği konusunda muazzam bir miras sunmaktadır bize. Türkiye'nin yakın dönem devrimci tarihinde gerçek devrimciler bu aynı yoldan yürümüşlerdir. Deniz Gezmişler, Erdal Erenler, Mazlum Doğanlar bu tok ve yigit direnme çizgisini simgelemişlerdir. Bu gelenek bugün de komünistler ve gerçek devrimciler şahsında sürüyor ve bundan böyle daha da güçlenerek sürecektir.

Öcalan bu geleneğe uygun davranmadığı içindir ki, bugün Türk burjuva gericiliği koro halinde bayram etmekte, ortaya çıkan durumu Türkiye devrimine ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı bir silaha dönüştürmek için herşeyi yapmaktadır.

İşin bu yanı bir yana. Daha da önemli olan, ortaya konulan platformun ideolojik-politik özü ve esasıdır. Bu platformda mesele Kürt sorunundan da ötedir. Öcalan mahkemeye önden sunduğu uzun yazılı savunmasında, Kürt sorununa demokratik çözüm platformu oluşturmak adı altında, ideolojik ve politik

açıdan baştan sona kadar devrim ve sosyalizme saldırıyor. '90'lı yıllarda ABD emperyalizmi önderliğinde kurulan "yeni dünya düzeni"ni, "demokratik sistem"in zaferini ilan etmesi olarak kutsamakta ve yüceltmektedir.

İşçi faşizmi ve "işçi sınıfının aşırı eşitçiliğini" soğuk savaşın en temel ideolojik argümanı olan "totaliterizm" kavramı içerisinde birleştirmeye kadar vardırıan. "günümüz demokrasileri"nin bu iki totaliter sisteme karşı "yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan" ettiğini belirten Öcalan, yazılı savunmasında aynen şunları söyleyebilmektedir: "2000'li yılların zaferini kesinleştiren demokratik sistem, derinliğine ve tüm toplumlara yaygınlaşmasının önüne geçilemez gibi görünüyor. Buna karşı direnen kaybederken, başarıyla uygulayanın kazanacağı da aynı kesinliktedir."

Bu, bugüne kadar istismar edilen sosyalizm bir yana, her türlü devrimci ideolojik-politik düşünce ve değerden kopmaktır. Bu, yıllar önce Talabani'nin dile getirdiği "devrimler dönemi bitmiştir" düşüncesinin daha berbat bir biçimde yinelenmesidir. Kamoyuna zamanında bizzat Öcalan'ın açıkladığına göre, Talabani kendisine aynen şunları yazmıştı: "Devrimler dönemi bitmiştir, artık tarihe karışmıştır. Yeni dünya düzeni, siyasal görüşmeler yoluyla, ABD'nin himayesinde, serbest piyasaya dayalı, burjuva demokrasiler sistemi hakim tek nizamdır. Sizin de bunu kabul etmekten başka bir çareniz yoktur."

Zamanında bunu bir ihanet çizgisi olarak niteleyen ve reddeden, kamuoyu ve Kürt halk kitleleri önünde teşhir ve mahkum eden Öcalan, bugün kendisi tam da bu platformdardır. Uzun savunması baştan sona kadar ideolojik ve politik açıdan bu platformun işlenmesinden oluşmaktadır. Öylesine ki, Öcalan, Özal döneminde kapitalist piyasa ekonomisinde alınan mesafeyi demokrasinin iktisadi altyapısı olarak niteleyecek kadar kontrolden çıkmış bulunmaktadır.

Öcalan "yeni dünya düzeni"ni ve sözde "demokratik sistem"i yüceltirken, "buna karşı direnen kaybeder" diyor. Bunun tercümesi, ABD'ye direnen kaybederden başka bir şey değildir. Mahkeme sürecinde, kendisini komployle ele geçirip hazır halde Türk devletine teslim eden ABD hakkında tek kelime etmemesinin gerisinde de bu aynı platform vardır. Sözün kısası, Abdullah Öcalan tüm siyasal yaşamını ve PKK'nın bugüne kadarki mücadele çizgisi ve birikimini inkar edercesine, Kürt sorunu için ABD çözümüne kaymıştır. Bu çerçevede, Türk devletinin "üniter devlet yapısı"na gösterdiği hassasiyet ve ABD'nin bu hassasiyete gösterdiği anlayış gözönünde bulundurularak, savunmada buna uygun düşen tarihsel ve teorik açıklamalar da yapılmaktadır.

Öcalan'ın savunması baştan sona kadar devrim ve sosyalizm fikrine bir ideolojik-politik saldırı, tersinden de, "günümüz demokrasileri" adı altında kapitalizmin yüceltilmesi, yanısıra Kürt özgürlük mücadelesinin kendi deyimiyle bugüne kadarki "ilke ve programının gözden geçirilmesi" olduğu ölçüde, kapsamlı bir ideolojik-politik eleştiriyi hak etmektedir. Bu ayrıca yapılacaktır. Buradaki değinmeler sadece durumun vahametini vurgulamak içindir.

Öcalan'ın ortaya koyduğu platformun ötesinde önem taşıyan ve herkesin yanıtının ne olacağını merakla beklediği bir öteki sorun, bugünkü PKK yönetiminin tutumunun ne olacağı idi. PKK Başkanlık Konseyi adına yapılan açıklama, bu açıdan utanç vericidir. Başkanlık Konseyi PKK'nın bugüne kadarki ilkelerini ve programını bir kalemde silerek, bu sahte "demokratik çözüm platformu"na onay vermiştir. Bu,

Kürt halkının özgürlük mücadelesini, Türk ve Kürt emekçilerinin sosyal kurtuluşu özemleriyle birleştiren ve bu uğurda yığıtçe ölümü kucaklayan binlerce Kürt devrimcisinin anısını çiğnemektir. Gerçek Kürt devrimcilerini, PKK bünyesindeki tüm samimi devrim ve sosyalizm yandaşlarını büyük bir tarihi ve siyasal sorumluluk beklemektedir. Kürt halkının bugüne kadar ortaya koyduğu devrimci irade ve oluşturduğu devrimci mücadele birikimi ve değerleri bir yana bırakılarak tarih ve insanlık önünde suçlu Türk burjuvazisine payandalık mı yapılacaktır, yoksa Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin gerçek çıkarları ve özemleri uğruna devrim mücadelesi yolu mu tutulacaktır? Hiçbir kaçamağa izin vermeyecek tarzda bu sorun ve ikilem bugün herkesin önündedir. Buradaki tercih tarihi önemdedir.

Aynı şekilde, içlerinden bir kısmı devrimci döneminde PKK'dan uzak duran, fakat tam da PKK "siyasal çözüm" adı altında devrimden uzaklaştığı bir sırada onun kuyruğuna takılan Türkiyeli devrimci gruplara da şimdilik kısaca söyleyeceğimiz şudur. Yaşanan gelişme karşısında açık, net, tutarlı ve özeleştiriyeye dayalı bir tutum almazlarsa eğer, kendileri de yaşanan teslimiyetin suç ortakları olacaklardır. Bugün teslimiyet çizgisine karşı alacakları açık ve tok tavır, desteklediklerini iddia ettikleri Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı en büyük sorumluluktur. Kürt halkını teslimiyeti reddetmeye, devrim mücadelesinde ısrar etmeye çağırarak, herkesten çok, son yıllarda sözde devrim adına "siyasal çözüm" çizgisinin yedeğine düşen bu çevrelerin görevidir.

Düzeğin bu kadar düşeceğini ve teslimiyetin bu noktaya varılacağını ummamakla birlikte, biz komünistler yaşanan bu son gelişmeye esası itibarıyla şaşırılmış değiliz. "Siyasal çözüm" çizgisinin varacağı nokta tam da burasıydı ve biz bunu '93'deki PSK-PKK Protokolü'nden beri önemle hatırlattık. Yakın dönemde ise, 18 Nisan seçimleri vesilesiyle bu sayfada yaptığımız değerlendirmelerde PKK önderliğindeki "Kürt hareketinin devrimden yüz çevirmenin ötesinde sömürgeci rejim karşısında teslimiyetçi bir tutuma doğru hızla sürüklendiğini" vurgulamakla kalmadık, net bir biçimde şu tespiti yaptık: "Kürt hareketinin Öcalan çizgisi şahsında devrimden yüz çevirdiği bir döneme girmiş bulunuyoruz." (sayı:55)

Durumu önden bu denli açık değerlendiren komünistler, girmiş bulunduğumuz yeni dönemin sorumluluklarını omuzlayacak politik ve moral koşullara fazlasıyla sahiptirler. Komünist İşçi Partisi, Kürt halkının devrimci birikiminin heba olmasına seyirci kalmayacaktır.

Bir zamanlar ayrı örgütlenme temeli üzerinde bağımsızlığı idealize eden Kürt küçük-burjuvazisinin siyasal akımı, işçi sınıfının zayıf olduğu bir tarihi dönemde Türk ve Kürt burjuvazisine teslimiyeti seçmiştir. Kürt toplumunun yukardan aşağıya öteki sınıfları gibi Kürt küçük-burjuvazisi de Kürt sorununun çözümünde yeteneksizliğini sergilemiştir.

Şimdi sıra ve tarihi görev işçi sınıfının omuzlarındadır. Kürt sorununun biricik gerçek ve kalıcı çözümü, Türkiye işçi sınıfı önderliğinde Türk, Kürt ve tüm öteki milliyetlerden emekçilerin birleşik devrimci mücadelesinden geçmektedir. Bunun öne geçeceği ve geleceğe damgasını vuracağı bir tarihi döneme girmiş bulunuyoruz.

Kızıl Bayrak

Kürt halkı teslimiyeti kabul etmeyecektir!

Kamuoyunda “asrın davası” olarak nitelenen Abdullah Öcalan’ın davası başladı ve sürüyor.

Abdullah Öcalan’ın bir emperyalist komployla kaçırılıp esir alınması, politik ve moral açıdan Kürt ulusal özgürlük mücadelesine önemli bir darbe olmuştur.

Komünistler o günlerde, sömürgeci sermaye devletin tüm olanaklarını, kirli oyunlarını ve devasa propaganda aygıtlarını kullanarak elde ettiği bu politik ve moral kazanımları büyümeye çalışacağını, bu çabaların sonraki süreçte de kesintisiz olarak süreceğini belirtmişti. Ve dahası Öcalan’ın yargılanma sürecinin azgın bir şovenist propaganda kampanyasına ve çok yönlü kirli oyunlara sahne olacağına işaret etmişti.

Kürt ulusal hareketi üzerinde, bundan da önemli olarak Türkiye’nin işçi ve emekçi hareketi üzerinde ciddi olumsuz etkileri olacak bu aşağılık kampanyayı göğüslemenin tek yolu vardı; kontra rejime karşı cepheden, uzlaşmaz ve kararlı bir saldırıya geçmek. Öyle ki, mahkeme süreci Kürt hareketini bugünkü çıkmazlara sürükleyen “siyasal çözüm” çizgisinin bir yinelenme platformu değil, fakat 75 yıllık inkar ve imha çizgisinin tarih ve insanlık önünde cepheden devrimci bir yargılanması platformu olmalıydı. Bu çerçevede Abdullah Öcalan’ı büyük bir tarihsel ve siyasal sorumluluk bekliyordu. A. Öcalan mahkemeyi “yargılayanları yargılama” platformuna dönüştürmeliydi. Türk gericiğinin inkar ve imha çizgisini içte ve uluslararası planda büyük sıkıntılar içine sokacak yegane tutum bu olabilirdi.

Ne var ki tam tersi oldu. A. Öcalan, yaşanan sürecin artık çıplak gözle görülebilir hale gelen derslerini de gözterek, bir çıkmaz yol olan reformcu çözüm arayışlarını terk etmek, mahkemeyi sömürgeci sermaye devletine karşı bir kararlı ve uzlaşmaz mücadele platformu haline getirmek, “yargılayanları yargılama” kürsüsüne dönüştürmek bir yana, tam bir teslimiyet olarak nitelenebilecek bir tutumla ve bunun ifadesi bir platformla ortaya çıktı.

Varılan nokta: Teslimiyet

PKK çıkışında stratejisini emperyalizme, feodalizme ve sömürgecilğe karşı mücadele olarak belirlemişti. ‘93 yılına kadar bu yönde kararlı ve devrimci bir mücadele yürüttü. ‘93 yılındaki tek taraflı ateşkesle birlikte bu çizgiyi terketti. Gerçekte Kürt burjuvazisinin ulusal sorundaki çözüm programı olan “siyasal çözüm” çizgisini izlemeye başladı. Bunun somut ifadeleri içerde kendi burjuvazisiyle, dışarda ise sömürgeci Türk burjuvazisi ve Türk devletiyle uzlaşma arayışları oldu. Bu çizginin uluslararası plandaki yansıması ise, ulusal sorunun bizzat kaynağı olan emperyalizmi çözüm etkeni olarak görmek, emperyalistler hakkında dayanaksız hayaller beslemek, sorunun çözümünde emperyalizmi hakem tayin etmek ve nihayet emperyalist çözümlerle uzlaşmak şeklinde oldu. Önceleri taktik bir politika olarak propaganda edilen bu çizgi giderek PKK’ye yön veren stratejik bir çizgi haline geldi.

Bu çizgide ısrar, kendi mülk sahibi sınıflarıyla bir kopuşmayı göze almamak, her aşamada PKK ve Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesine zarar vermiş, onu ileriye değil, daha geri mevzilere sürüklemiştir. Önce stratejik bir hedef olarak savunulan bağımsızlık hedefinden, bu çerçevede Bağımsız Birleşik Sosyalist Kürdistan hedefinden vazgeçilmiş, bunun yerine federasyondan sözcülmüştür. Bir süre sonra bu da gerçekçi bulunmamış, otonomi dillendirilmeye başlanmıştır.

Gelinen yerde ise Öcalan İmralı’daki duruşmalarda bu konuda son noktayı koymuştur. Artık ne bağımsızlık, ne federasyon ve ne de otonomi istenmektedir. İstenen

yalnızca ve yalnızca, sözde demokratik cumhuriyet içinde dile ve kültüre ilişkin hak kırıntılarıdır. Öcalan’ın mahkemede yaptığı savunma ibret vericidir. O kadar ki, Öcalan gelinen yerde Kürt halkının başta ulusal kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere tümüyle haklı ve meşru temel ulusal haklarını savunmamaktadır. Öcalan’a göre ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı Marksizm–Leninizmin bir dogmasıdır. Ona göre, günümüz dünyasında ve Türkiye’inde artık ayrı devlet kurmak ne mümkündür, ne de gereklidir. Bunun yerine Misak–ı Milli esas alınmalı, ortak vatan–ortak devlet hedeflenmelidir. Öcalan açıkça Türk devletinden hak kırıntıları dilenme çizgisine savrulmuştur. Bu durum Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık özlemini görkemli bir mücadele halinde açığa çıkarma, Kürt sorununu hiç değilse çözüm gündemine getirme ve çözümünü dayatma gibi tarihsel önemde bir başarının etkeni olan Öcalan ve PKK için trajik bir durumdur. Ve “siyasal çözüm” çizgisinin kaçınılmaz sonucudur.

Öcalan, mahkemede kendisinin uluslararası bir korsanlık sonucu yakalandığına da değinmiş, başta Yunanistan ve Rusya, kısmen de İtalya’nın bundaki rolünü dile getirip, bu devletleri kınayıp suçlamıştır. Öcalan’ın sözünü ettiği bu haydutça eylemde belirleyici rolü ABD ve İsrail oynamıştır. Ne var ki Öcalan ABD ve İsrail’den hiç söz etmemekte, onlara dönük hiçbir suçlamada bulunmamaktadır. Bu ise ibret verici bir başka husustur. Ve çözüm için emperyalizmden medet ummanın somut bir göstergesidir.

Teslimiyette tam bir birlik

Abdullah Öcalan’ın mahkemede ortaya koyduğu teslimiyetçi tutum ve bunun ifadesi açıklama ve çağrılar HADEP, Kürt Ulusal Kongresi ve en önemlisi de PKK Başkanlık Konseyi’ne tam destek gördü. Tüm de Öcalan’ın çizdiği çerçevenin kendilerini de ifade ettiğini, bu çerçeveye sonuna dek bağlı olacaklarını açıkladılar. Bunun kendisi Kürt ulusal hareketinin hiç değilse bugün için geri dönüşmesi oldukça güç bir noktaya geldiğinin somut bir ifadesidir. Hareketin tüm bileşenleri teslimiyette tam bir mutabakat halindedirler.

Kürt emekçi sınıflarına, daha da önemlisi Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine, Türkiye devrimci hareketine güvenilmemiş, çözümün Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin birleşik devrimci mücadelesinin sonucunda elde edileceğine inanılmamıştır. Sayısız uyarıcı derse rağmen emperyalizme ilişkin dayanaksız hayallerden vazgeçilmemiştir. Kendi mülk sahibi sınıflarından kopmak göze alınmamış, tersine onlarla kader birliğinde, dolayısıyla da sömürgeci Türk burjuvazisiyle bir takım kırıntılar karşılığında uzlaşmada karar kılınmıştır.

Sonuç olarak Öcalan, mahkeme kürsüsünü, hareketi yepyeni bir ruh, heyecan ve mücadele azmiyle doldurup donatacak bir mücadele çağrısının, sömürgeci sermaye devletine karşı cepheden kararlı bir devrimci bir mücadelenin zeminine dönüştürmemiştir. Tam tersine, teslimiyetçi bir çizgi ortaya koyarak, mahkemenin , Kürt halkına, onun özgürlük mücadelesine ve genel olarak devrim ve sosyalizm davasına dönük karşı-devrimci saldırıların zemini haline getirilmesine fırsat yaratmıştır. Bunun başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye işçi sınıfı ve emekçi hareketi üzerinde olumsuz etkiler yaratacağı, yeni hayal kırıklıklarına ve demoralizasyona yol açacağı yeterince açıktır.

Sermaye devleti eline geçirdiği bu imkanı çok yönlü değerlendirmek peşindedir

Sömürgeci sermaye devleti, Öcalan’ın bu teslimiyetçi tutumunu çok yönlü ve kirli amaçlarına ulaşmanın bulunmaz bir fırsatı olarak kullanmaya çalışmaktadır. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tüm olanaklarını, başta da kirli medyasını harekete geçirerek tam bir haçlı seferi başlatmıştır. Öcalan politik kimlik ve kişiliğinden arındırılarak, tam bir kriminal vaka olarak sunulmuş, her türlü hakaret ve aşağılanma eşliğinde bir hiç haline getirilmeye çalışılmıştır. Rejimin bu konuda müdahil avukatları, ama özellikle “şehit aileleri”ni kullanması tam bir iğrençlik örneğidir. Gelinen yerde tam bir çürümeyi ve kokuşmayı yaşayan sermaye düzenine ve çeteleşen Türk devletine de bu yakışmaktadır.

Kontra rejim Öcalan’ın açık bir teslimiyetin ifadesi barış ve kardeşlik çağrılarını bir aşağılamayla yanıtladığı gibi, bunu Öcalan’ın, PKK’nin ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin sonu, buna karşı kendisinin zaferi olarak sunmaktadır. Daha önemlisi, bu durumu Susurluk olayı ile açığa çıkan pisliğini, kanlı ve kirli icraatlarının üstünü örtmenin bir vesilesi olarak kullanmaktadır. Dün savunulamayan cinayetler savunulur olmuştur. Dün göstermelik de olsa suçlanıp tutuklanan çeteler, eli yüzlerce devrimcinin ve emekçinin kanına bulanmış faşist caniler, mafyalar bir anda kahraman haline getirilmiştir.

Bu arada belirtmek gerekir ki, rejimin olayı kişiselleştirmesi, Abdullah Öcalan ile sınırlaması bilinçli bir tutumun ifadesidir. Rejimin asıl hedefi Abdullah Öcalan’ın kişiliği değildir. Aşağılık Türk burjuvazisi aslında Öcalan davasında kardeş Kürt halkını yargılamaktadır. Suçlanan, aşağılanan, insan olması da dahil kimlik ve kişiliği paramparça edilip bir hiç haline getirilmeye çalışılan, gerçekte nüfusu 40 milyonu bulan koca bir ulustur. İnkâr edilen, varlığı tanınmayan Kürt halkı ve onun meşru ulusal hakları ve istemleridir. Mahkum edilmek istenen gerçekte Kürt halkı ve onun kurtuluş mücadelesidir. Ve en önemlisi de, Kürt halkının özgürlük davasının şahsında genel olarak devrim ve sosyalizm davasına saldırılmaktadır. Direnme gücü ve kararlılığı yok edilmek, tümüyle teslim alınıp bir kadavra haline getirilmek istenen yalnızca Abdullah Öcalan değildir. Gerçekte Kürt halkının direnme gücü ve kararlılığı, daha önemlisi de genel olarak komünistlerin, gerçek devrimcilerin, Türkiye’nin işçi ve emekçilerinin direnme gücü ve kararlılığı kırılmak istenmektedir. Kırılmak istenen onların devrim ve sosyalizm davasındaki inancı ve inadıdır. Yine gerçekte teslim alınmak istenen Türkiye’nin çeşitli milliyetlerden işçileri ve emekçileridir.

Sonuç yerine

PKK önderliğinin izlediği teslimiyetçi çizgi gelinen yerde Kürt hareketini yeni ve daha büyük çıkmazlara sürüklemiştir. Bundan kuşku yok. Ancak kuşku duyulmaması gereken bir başka gerçek daha var. Kürt kurtuluş hareketi her şeyi karşın büyük bir birikime, paha biçilmez bir deneyime sahiptir. Kürt halkı hala tükenmemiş bir mücadele potansiyel ve azmiyle doludur. Erken zafer çılgınlıklarının sermaye devletin kursağında kalacağından kuşku duyulmamalıdır. Ne sermaye iktidarının kanlı ve kirli oyunları, ne de emperyalist komplolar Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğamayacaktır. Kürt halkının yaktığı özgürlük meşalesi söndürülemeyecektir. Kürt halkı büyük acılara ve bedellere mal olan mücadelesiyle elde ettiği mevzileri öyle kolay terk etmeyecektir. Kürt halkı sorunu çözememiştir, ancak çözümü gündeme koymuştur. Kürt kurtuluş hareketinin 15 yıllık pratiği de göstermiştir ki; çözüm devrimdendir. Zafere Kürt halkının yarattığı paha biçilmez devrimci birikime sahip çıkacak Kürt, Türk çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesinin sonucunda ulaşılabilecektir.

**Kahrolsun sömürgeci sermaye devleti!
Yaşasın özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesi!**

Yargılayamazsınız!

Kürt halkının büyük acılar ve bedeller pahasına sömürgeci boyunduruğa karşı devrimci ayağa kalkışını, özgürlüğe doğru yürüyüşünü, bedenlerini özgürlük ateşi olarak halkların kurtuluşuna adamalarını, Diyarbakır zindanlarını, Serhildanları, Newrozları, düne kadar varlığı bile inkar edilip aşağılanan bir halkın devrimci mücadele içinde onurlu bir kimlik kazanmasını -tüm bunları bir kalemde hafızalardan silebileceklerini, tüm bu devrimci birikim ve kazanımları yok edebileceklerini sanıyorlar. Ezilen halkları, işçi sınıfı ve emekçileri, devrimcileri, komünistleri, özgürlük tutkusunu ve mücadelesini hiç mi hiç tanımıyorlar.

Sömürgeci sermaye iktidarı, A.Öcalan şahsında PKK'yı ve Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesini yargılamaya çalışıyor. PKK'nın emperyalist-kapitalist düzen içi "siyasi çözüm" çizgisi ve bunun alt ifadesi olarak A.Öcalan'ın "savunması" ise, gerici düzen cephesine arayıp da bulamadığı fırsatı kendi eliyle sunuyor. Kürt ulusal hareketine hakim hale gelen Kürt reformist milliyetçiliğinin emperyalizmden ve onun işbirlikçisi sermaye iktidarından boş beklentileri ve dayanaksız hayalleri bu süreçte düzen cephesinin işini fazlasıyla kolaylaştırıyor.

A.Öcalan, yargılayanları yargılama, ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesininin haklılığını ve meşruluğunu kayıtsız şartsız savunma, Kürt halkını ulusal kölelik boyunduruğu altında tutan sömürgeciliği ve emperyalizmi cepheden mahkum etme devrimci tutumunu değil, uzlaşma arayışı ve umudu çerçevesinde teslimiyeti seçti. Ve sermaye iktidarı böylelikle eline geçirdiği fırsatı, sadece Kürt halkına karşı, ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesini tasfiye etmek için değil, aynı zamanda bir bütün olarak devrime, sosyalizme, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine, demokratik muhalefete, öncü ve devrimci güçlere dönük saldırıyı yükseltmenin bir dayanağı olarak kullanmaya çalışıyor. Bu saldırılar, Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin yanısıra;

- * Devrime, sosyalizme, onun değerlerine, birikimine, güçlerine bir saldırı;
 - * Faşist baskı ve terörün meşrulaştırılması;
 - * İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik iktisadi ve sosyal saldırıların önünü açma;
 - * İçerde ve dışarda ABD emperyalizmine uşaqlığın ve işbirliğinin meşrulaştırılması ve derinleştirilmesi alanlarında kendini gösteriyor.
- Sermaye iktidarı, ABD emperyalizminin yönlendirmesi ve MGK'nın komutası altında tüm

resmi ve sivil kontra güçlerini, tüm düzen ve gerici cephelerini, tüm kirli propoganda imkanlarını, "bağımsız mahkeme, adil yargılama" mizansenisi altında yukardaki amaçlar doğrultusunda örgütlüyor, seferber ediyor.

Ama eline geçen, daha doğrusu sözde "barış" adına kendisine ikram edilen bu "tarihi" fırsatı ne kadar "başarıyla" kullanırsa kullansın, bu başarının sınırlarının ne olduğu da bellidir. Rejim, buradaki başarısıyla, toplumun önünde çözümünü yakıcı olarak dayatan temel "sorunları" aşabileceğini, bizzat emperyalist-kapitalist çürümüş düzenin çözümsüz sorunları zemininde hayat bulan derin sınıfsal, ulusal çelişkilerin üstünü örtebileceğini, faşist terör ve liberal demagojiyle devrim toprağını kurutabileceğini, bu topraklarda her seferinde yeniden filizlenen devrimci güçleri teslim alabileceğini, böylelikle burjuvaziye "istikrar" keyfi yaşatabileceğini umuyor. Ama, en az yargıladığı muhatabı kadar boş bir beklenti ve dayanaksız bir hayal olduğunu yaşayarak görecektir.

Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesi haklı ve meşrudur!

Kürt halkını yargılayamazsınız!

"Terörist başı özür diledi. Kafeste uslandı. Bekaa'da aslan, İmralı'da köpek. Bebek katili af istedi. Apo, 'devletin hizmetine girmeye hazırım', dedi. Sünepe katil! Apo, bağışlanması için yalvardı. Bu mı Kürt halkının lideri, bunun ne davası var ne de ideali. Herşeyi bir bir anlatıyor. Kendisine yardım ve yataklık eden Rusya, Yunanistan ve İtalya'yı bile beş dakikada sattı. Dağdaki kandırılmış genç! Bunun için mi canını vereceksin..." diye bağırıyor. sermayenin fırsatçı uşakları.

Onların sorunu ne kendi başına A.Öcalan, ne de onun ağzından dökülen sözler. Onlar, A.Öcalan'ın savrulduğu konumun sağladığı imkanlar üzerinden Kürt halkını, Kürt halkının özgürlük mücadelesini, devrimi ve sosyalizmi akılları sıra yargılamaya ve aşağılamaya çalışıyorlar.

Kürt halkının büyük acılar ve bedeller pahasına sömürgeci boyunduruğa karşı devrimci ayağa kalkışını, özgürlüğe doğru yürüyüşünü, bedenlerini

özgürlük ateşi olarak halkların kurtuluşuna adamalarını, Diyarbakır zindanlarını, Serhildanları, Newrozları, düne kadar varlığı bile inkar edilip aşağılanan bir halkın devrimci mücadele içinde onurlu bir kimlik kazanmasını - tüm bunları bir kalemde hafızalardan silebileceklerini, tüm bu devrimci birikim ve kazanımları yok edebileceklerini sanıyorlar. Ezilen halkları, işçi sınıfı ve emekçileri, devrimcileri, komünistleri, özgürlük tutkusunu ve mücadelesini hiç mi hiç tanımıyorlar. Devrimi besleyen bereketli toprağı tanımıyorlar. Bu yüzden de, hafızaların silinmesini, köylerin bombalanıp haritadan silinmesi kadar kolay bir iş sanıyorlar.

Asıl bölücülük yapanlar ve halklar arasın da düşmanlığı körükleyenler emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarındır!

Fırsat bu fırsat, 'Türkiye'de Kürt sorunu yoktur. Türk Kürt hepsi eşittir, ayrımcılık yoktur. Herkes eşit ve özgürdür. Kürtler milletvekili, hatta cumhurbaşkanı bile olabiliyorlar. Durup dururken Kürt sorunu icat etmek isteyenler dış güçlerin piyonu bölücü terör örgütü ve yandaşlarıdır. Ayrımcılık yapan Türk devleti değil bölücülerdir. Türklerle Kürtlerin arasında nifak tohumu atanlar bölücü terör örgütü ve yandaşlarıdır', diye bağırıyorlar.

Kürtlerin meclisten ve devletin tüm kapılarından içeri girerken ulusal haklarını, kimliğini, dilini, kültürünü kapı dışında bırakmak zorunda oldukları gerçeğinin unutulacağını mı sanıyorlar? Sadece işbirlikçilerin, sadece yeminli Kürt halkı ve özgürlük mücadelesi düşmanlarının, sadece sermaye hizmetkarlarının, sadece eli kanlı korucubaşlarının meclis sıralarında, devlet masalarında "Kürt" olarak oturma hakkına sahip oldukları gerçeğinin unutulacağını mı sanıyorlar? Bu işbirlikçi çizgiye gelmeyenlerin ise meclisteki sıralarından önce işkencehanelere çekildikleri, sonra hapishanelere atıldıkları, kontr-gerilla tarafından infaz edildikleri, partilerinin kapatıldığı, her türlü baskı ve zulme maruz bırakıldıkları gerçeğinin unutulacağını mı sanıyorlar? Vaazlar, demagojiler, satılık kalemler, işbirlikçiler, hainler unutulur gider, ama tüm bu yukarıdakiler yaşamın kendisi ve çıplak gerçekleri! Bu gerçekleri nasıl unutturacaksınız? Bunun formülünü de icat etti mi efendileriniz, CIA merkezlerinde strateji üreten "büyük" beyinleriniz!

Asıl bölücü kimdir peki? En büyük "bölücülük" zemini bu topraklardaki ulusal, sınıfsal eşitsizlik, ayrımcılık ve baskı değil mi? En büyük "bölücü", bizzat bu eşitsizlik, ayrımcılık ve baskının iktidarı olan sömürgeci sermaye rejimi değil mi?

Türkler ile Kürtler arasına nifak tohumlarını kimler atıyor? Atılan en büyük nifak tohumu, Kürt

halkına karşı insanlık dışı sömürgeci egemenlik, hukuk ve kural tanımaz kirli savaş, onun dizginsiz vahşeti ve zulmü değil mi? Milyonların yerinden yurdundan kopartılıp sürgün edilmesi, dağların bombalanması, köylerin yakılması, köylülerin kurşuna dizilmesi, özel tim ve korucular tarafından tecavüz edilen kadınlar, kesilen gerilla kafaları, kontr-gerilla infazları, binlerce faili belli cinayet, bin gizli operasyon -tüm bunlar değilse nedir nifak tohumları?

Yavuz hırsız misali bir kalemde 30 bin kişinin ölümünün sorumlusu ilan ettiğiniz PKK'nın birkaç kör eylem örneğini temcit pilavı gibi ısıtıp duruyorsunuz, ama yukardaki gerçekleri emekçi halkların hafızasından silemezsiniz. Şimdi "birlik, beraberlik, kardeşlik" üzerine nutuk çeken sermaye uşakları, onyıllardır halkları, mezhepleri, işçi ve emekçileri birbirine karşı kışkırtmak ve birbirine boğazlatmak için clinizden geleni ardınıza koymadınız. Maraş'ları, Çorum'ları, Sivas'ları ve nice katliamları nasıl inkar edeceksiniz?

Siz "Yaşasın halkların kardeşliği!" diyen emekçilerin üzerine bomba attınız. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" diyen işçileri işkencehanelerden geçirdiniz. Şovenizmi tırmandırdınız, faşist itlerinin tasmalarını çözdünüz. İnsanları sırf Kürt oldukları için sokaklarda linç ettiniz. Mezarları kazıp gerilla cesetlerini parçaladınız. Tüm bunlara karşın Türk ve Kürt halkları arasında kanlı bir boğazlaşmayı yaratmayı gene de başaramadınız. Ettiğiniz nifak tohumları isyanı büyüttü sadece ve büyötmeye de devam edecek.

Tüm bunları "vatan, millet için" değil, Kürt toprakları üzerindeki sömürgeci egemenliğinizi, emperyalist çıkarlarınızı korumak için yaptınız. Peki tüm bunlar değil ise, nedir bölücölük, nedir insanlık suçu ve nifak tohumları?

Savaşta ölen Türk gençlerinin sorumlusu sömürgeci sermaye iktidardır!

Yüzbinlerce Türk gencini kirli sömürgeci çıkarlarınız için kurbanlık koyun gibi savaşa sürdünüz. Onların ölümünden de siz sorumlusunuz. "30 bin kişi öldü" diye sahte gözyaşları döküyorsunuz. "Kutsal ve bölünmez vatan toprakları için, şanlı milletimiz için" diyorsunuz. Kimi kandırıyorsunuz? Her karış toprağını emperyalizme peşkeş çektiğiniz "vatan" için mi? Bir avuç asalağın sefası uğruna milyonlarcasını sefalet içinde süründürdüğünüz "millet" için mi? Utanmadan, arlanmadan yalan söylüyorsunuz. Yalan söylemeye mecbursunuz. Çünkü emperyalist efendileriniz dün Kore'de olduğu gibi bugün Balkanlar'da ve yarın başka ülkelerde emekçi halkları boğazlamak için yeni kurbanlar talep ediyorlar sizden.

Peki, sizin kuş sütüyle beslediğiniz çocuklarınızın kaç tanesi savaşmaya gitti? Soyadı Koç, Sabancı olan vb. asalaklardan hangisi ayağını mayına bastı, hangisi göğsüne kurşun yedi. Siz tekeleci burjuvalar, generaller, medya tekelleri, MGK sendikacıları, emekçi halkın alımlarını pet şişede içtiğiniz sudan bile ucuza emenler, bu savaşta kendi

Yüzbinlerce Türk gencini kirli sömürgeci çıkarlarınız için kurbanlık koyun gibi savaşa sürdünüz. Onların ölümünden de siz sorumlusunuz. "30 bin kişi öldü" diye sahte gözyaşları döküyorsunuz. "Kutsal ve bölünmez vatan toprakları için, şanlı milletimiz için" diyorsunuz. Kimi kandırıyorsunuz? Her karış toprağını emperyalizme peşkeş çektiğiniz "vatan" için mi? Bir avuç asalağın sefası uğruna milyonlarcasını sefalet içinde süründürdüğünüz "millet" için mi? Utanmadan, arlanmadan yalan söylüyorsunuz. Yalan söylemeye mecbursunuz. Çünkü emperyalist efendileriniz dün Kore'de olduğu gibi bugün Balkanlar'da ve yarın başka ülkelerde emekçi halkları boğazlamak için yeni kurbanlar talep ediyorlar sizden.

saflarınızdan kaç "şehit" verdiniz? Yoksa çocuklarınız askere değil de kolej eğitimi için ABD'ye mi gitmişti, ya da generallerin himayesi altında deniz kenarında, yalı bahçesinde tatile mi çıkmıştı?

Tüm ezilenler, Türk, Kürt birleşip yarın bunların hesabını birer birer soracaklar. Sömürgeci kirli savaşa kurban ettiğiniz Türk, Laz, Çerkes, Arap, Gürcü, her millettten gençlerin aileleri, yarın bu savaşın kimin çıkarları için yürütüldüğünü, çocuklarının canının kimlerin para kasalarını n dolması için feda edildiğini, vatan-millet diyen ikiye bölünmüş emekçi halkın düşmanı ve emperyalizmin has uşakları olduğu gerçeğini görmeye başladıklarında, sizin yakanıza yapışacaklar. Evlat acısını yüreğinde taşıyan aileleri ilelebet "maaşlı" görevlileriniz mi temsil edecek sanıyorsunuz? Cumartesi anneleri ile meydanlarda birleşecekleri günün gelmeyeceğini mi sanıyorsunuz?

Dış güçlerin hizmetinde olan Kürt halkı değil, sömürgeci sermaye iktidardır!

Fırsat bu fırsat, "Terör örgütü ve terörist başı piyondur, dış güçlerin uzantısıdır, Kürt sorunu Türkiye'nin gelişmesini, güçlenmesini istemeyen dış güçlerin icadıdır", diyorlar. Bunları en yüksek sesle söyleyen ABD-Türk kırması "vatansever" yazarlar, maaşları dolar üzerinden ödenen ABD emperyalizminin has uşakları.

Sömürgeci boyunduruğa karşı birikmiş öfkenin patlaması ve bir halkın devrimci ayağa kalkışı, dış güçlerin işi öyle mi? Örneğin hangi dış güçlerin? Ülkeyi cyaleti haline getirdiğiniz, sıra sıra vatandaşı olduğunuz, yeşil dolarının önünde secde ettiğiniz, göbeğinizden bağımlı olduğunuz, içerde ve dışarda onursuzca uşaklığını yaptığınız ABD emperyalizminin mi? Ülkenin topraklarını, bölge halklarının kanını dökmek

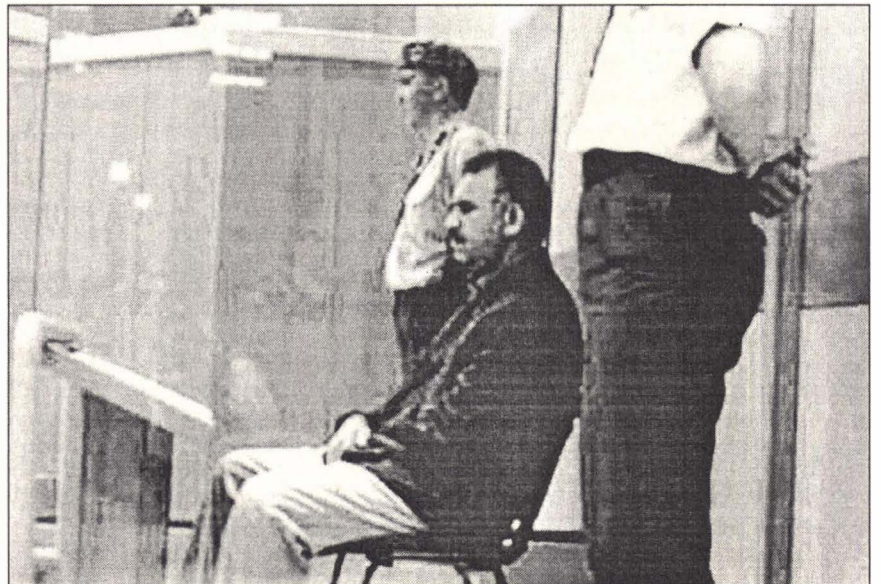
için açık üssü haline getirdiğiniz NATO'nun mu ya da? İşçi sınıfı ve emekçileri "istikrar" tedbirleriyle sefalet boğduğunuz IMF'nin mi yoksa? A.Öcalan'ı organize bir komplo ile paketleyip elinize teslim edenlerin mi? Yıllardır bir yandan kirli savaşa ölüm makinaları sağlayarak kasasını dolduran, diğer yandan insan hakları demagojisi çekmekten geri durmayan Alman emperyalizminin mi? Evet hangisi örgütlemiş ve ayağa kaldırmayı nasıl başarmış koca bir halkı? Yoksa Suriye, İran, Irak ajanları mı örgütlediler Kürt ulusal mücadelesini? Bölgede emperyalizmin çıkar düzenine çomak sokacağı, halkların bağımsızlık mücadelesinde yol göstereceği için, Kürt ulusal devrimci hareketinin ezilmesi ve islah edilmesi uğruna tüm emperyalist güçler ve bölgedeki tüm sömürgeci devletler yıllardır işbirliği içinde değil misiniz?

A.Öcalan'ın teslim edilmesi karşılığında emperyalistlere nelerin ipotek edildiğini açıklayın!

ABD emperyalizmi, "herşeyi ben organize ettim, ben yakaladım, paketleyip elinize teslim ettim, aslan payı benim olacak" diyor. Alman emperyalizmi, "ben ülkeme sokmadım, üstelik PKK'nın belini kırmanız için size ucuz silah verdim, benim payımı hafife alma" diyor. Rus emperyalizmi, "ben ülkemde barındırmadım, üstelik gelişini gidişini size ihbar ettim, beni sakın umutma" diyor. Yunan devleti "ben dost gibi görünüp kandırdım, daha ne yapsaydım" diyor. İtalyan devleti, "ben beklenti içine soktum, sonra yüzüstü bıraktım, otomotiv tekellerimin ve diğer şirketlerimin kâr oranlarında artış isterim" diyor.

Tümü de bağıtladığı gizli anlaşmalarla, emekçi halkın alımlarını, canı ve kanı üzerinden, işbirlikçileri Türk sermaye devletinden yeni hisseler almaya hazırlanıyorlar.

Açıklayın! A.Öcalan'ın teslim edilmesi karşılığında NATO'nun Balkan savaşına Türkiye'den kaçbin fazla kurbanlık kontenjan ayırdınız? Hangi yeni silah siparişlerini hangi devlet tekellerine verdiniz? IMF'nin ekonomik-sosyal yıkım programına hangi yeni maddeleri eklediniz? Emperyalist efendilerinizin çıkarları için Irak, İran

ve Suriye devletlerine ve bölgedeki Arap, Kürt ve diğer halklara karşı Barzani ve Talabani ile de işbirliği içinde hangi kararları aldınız?

Elinize geçen bu "fırsatı" kimlerle ve ne şekilde "kullanma" kararı aldığınızı açıklayın! Bunları gizlemeyi asla başaramayacaksınız!

Yalan ve zorbalıkla ayakta durmaya çalışan çürümüş düzen er ya da geç yıkılmaya mahkumdur!

Fırsat bu fırsat, "Türk devleti güçlüdür, onunla kimse başedemez. PKK'yı ezdik, bitirdik, teslim aldık. Kimse bu türden somu olmayan işlere bir daha kalkışmasın. Devlete karşı çıkmamanın, terörün somu hüsrandır", diyerek akılları sıra toplumsal muhalefeti hizaya çekmeye, MGK solcularının yanına yenilerini eklemeye çalışıyorlar.

Onların "bölücü ve yıkıcı terör" dedikleri, sadece Kürt halkının özgürlük mücadelesi değil, boyundurukları altında ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan ve horlanan onmilyonların hak ve özgürlüklerini kazanmak için, kurtuluşlarını kazanmak için ayağa kalkışı ve örgütlü mücadelesidir. Onların "devlete karşı çıkmak" dedikleri şey, emperyalizmin ve işbirlikçisi bir avuç asalağın saltanat çıkarlarına dokunan herşeydir.

İşçinin sömürüye karşı hakları için sermayenin karşısına örgütlü gücüyle dikilmesidir, grevidir, direnişidir, sömürücülerin dilinde "terör". Kürt'ün ulusal zulme son diyerek eşitlik, özgürlük için ayağa kalkışıdır, egemenlerin dilinde "terör". Öğrencinin, eşit, parasız, bilimsel eğitim ve özerk-demokratik üniversite için mücadelesidir, ezenlerin dilinde "terör". Ezilenlerin, sömürülenlerin dilinde ise, bu çürümüş kokuşmuş düzeni zorbalıkla ayakta tutmaya çalışan güçlerin uyguladığı faşist baskı ve zulmün adıdır terör.

"Bölücü ve yıkıcı terör" demagojileriyle işçi sınıfı ve emekçileri ilelebet esir edebileceklerini zannedenler yanılıyorlar. Bugün işçiler, emekçiler, ezilen sömürülen milyonlar bayram mı ediyor, sokaklara dökülüp zafer kutlamaları mı yapıyorlar? MGK sendikacıları, işbirlikçi hainler, emeğini alınterini sermayeye peşkeş çekenlerler mi temsil ediyor işçi sınıfını? Adı işçi, kendisi asalak olan patron uşağı üç-beş faşist mi temsil ediyor işçi sınıfını? Kendi bayramlarını kutlayacak kadar ileri değil belki, ama sınıf düşmanlarının bayramını kutlayacak kadar da geri değil bu ülkenin işçi sınıfı ve emekçileri.

Kürt halkı ve onun sömürülen, ezilen yoksul emekçi kesimleri sömürgecilerin ve sömürücülerin çifte baskısı ve zulmünü her gün iliklerine dek yaşamaya devam edeceği halde devrimci mücadelesine, kimliğine, haklarına sırt çevirip özgürlük yerine boş vaatlerle, kırıntılarla avunmayı mı tercih edecek sanıyorsunuz?

Peki haklı ve meşru olan kimdir? Hakları ve özgürlükleri için mücadele edenler mi, yoksa haramilerin saltanatının sürmesi için bu mücadeleleri kanla boğmaya çalışanlar mı? Hangisi galebe çalacak, hangisinin sonu hüsrana olacak? Tarih bunun sayısız örnekleri ile doludur. Çürümüş düzenin çözümsüz sorunları üzerinde yükselen sınıfsal çelişkiler zemininde, Türk, Kürt, her milletten, her mezhepten işçiler, emekçiler ve tüm ezilenler emperyalizme ve uşağı sermaye iktidarına

karşı devrimci güçlerini birleştirdiği gün, tarih bu sorunun yanıtına bir kez daha tanıklık edecektir.

Kirli savaş suçluları hesap verecek! Kanlı ellerinizi gizleyemeyecek, kirli yüzünüzü aklayamayacaksınız!

Sömürgeci sermaye cephesi ve onun uşakları, "bölücü teröre karşı mücadelede ve mücadele yöntemlerimizde somuna kadar haklıydık" diyerek, birbirlerini kutluyorlar. Tüm kan emiciler, kan dökücüler, bu "zaferde" en çok payın kendilerine ait olduğunu ilan ederek, keselerini daha fazla doldurmak için boy gösteriyorlar.

12 Eylül'ün faşist katili Kenan Evren "asmayalım da besleyelim mi" sözleriyle TV programlarının aranan ismi oluyor. Eski kontr-gerilla şefleri yeniden kıymetleniyor. Mehmet Ağar "PKK'ya asıl darbe benim zamanımda bin gizli operasyonla vuruldu" diyor. Dün Susurluk manevrası yaparken "devlet, mafya, siyaset, bu ne biçim rezalet!" diye manşet atan tekelci medya, Susurluk kahramanı M.Ağar'ı şimdi ayakta alkışlıyor. Ama diğer yandan, "zaferde en büyük pay bizim, Genelkurmayın basın genelgelerini harfiyle uyguladık" demekten de geri durmuyor. Özel tim "ben kulak kesmeseydim vahşet saçmasaydım, halimiz haraptı" diyor. Kontr-gerilla "ben devlet için on bin gizli kurşun sıkmasaydım, bugünleri hiç göremezdik" diyor. Çeteler "ben uyuşturucu ile finans etmeseydim savaşı işimiz zordur" diyor. Ve hepsi devletten "şeref" madalyası bekliyor!

Sömürgeci sermaye iktidarı eline geçirdiği bu fırsatı, çürümüş düzenin tüm pisliklerini aklamak, tüm suçlarını paklamak için kullanmaya çalışıyor. Namlularını sadece Kürt halkına karşı değil, toplumun tüm ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan kesimlerine karşı doğrultmuş olan, faşist devleti, özel savaş aygıtını, genelkurmayı, MGK'yı, kontr-gerillayı, özel timi, korucu çetelerini, bir eli kanlı diğer eli kirli katilleri, MHP'yi ve resmi-sivil tüm kanlı savaş hizmetkarlarını bu vesileyle aklamaya, paklamaya çalışıyor. Bu katillerin işledikleri ve ortak oldukları suçlar "vatan, millet" edebiyatı altında ört bas edilmeye ve tüm pislikleri topluma "demokrasi mücadelesinin meşru gerekleri" olarak yutturulmaya çalışılıyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin sefaletinin sorumlusu Kürt halkının özgürlük mücadelesi değil, emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarıdır!

Fırsat bu fırsat "bölücü terör Türkiye'nin gelişmesini, ilerlemesini, ekonomik refahın ve demokrasinin yerleşmesini istemeyen dış güçlerin işidir ve bugüne kadarki varlığıyla refahın ve demokrasinin önünde engel olmuştur. Terörle mücadele için 100 milyar dolar harcanmıştır; bununla şu kadar fabrika, şu kadar hastahane açılır ve şu kadar kişiye iş ve ekmek sağlanabilirdi. Kürtlerin yaşadığı illerin viraneye dönüşmesinin, buraya yatırım gitmemesinin nedeni de budur " diye bağırlıyorlar.

Çürümüş düzen işçi ve emekçilere dayattığı, yaşattığı tüm temel sorunları "bölücü ve yıkıcı teröre karşı mücadele" demagojisi ile perdelemeye, buradan mazur göstermeye ve böylelikle düzen içi çözüm konusundaki dayanaksız hayalleri eski ve

yeni reformist kanallar aracılığıyla kitlelere pompalamaya çalışıyorlar. Sermayenin iktidarı altında bu topraklarda ekonomide krizler ve bu ekonominin işçi ve emekçilere dönük yüzünde yoksulluk, sefalet, işsizlik 15 değil 30 değil 75 yıldır hüküm sürüyor. Onyıllardır IMF-TÜSIAD yıkım programlarının düğmesine PKK mı basıyor! Ülkenin bütün kaynaklarının emperyalistlerin yağmasına açılmasının sorumlusu Kürt halkı mı! Emeği vahşice sömüren, tüm değerleri gaspeden tekelci patronlar PKK'nın mı yan kuruluşu yoksa!

Çürümüş düzeniniz yıkılmaya mahkumdur! Türk ve Kürt işçi ve emekçiler devrimci sınıf mücadelesi ve sosyalizm yolunda birleşeceklerdir!

Bu "tarihi fırsat"ın "başarıyla" kullanılması vesilesiyle, emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin tezgahında örülen ve "burjuva cumhuriyet, 75. yılında ve halen dimdik ayakta" markası taşıyan yamalı elbiseyi, bu topraklarda sermayenin egemenliği altında ezilen, sömürülen, horlanan Türk ve Kürt, alevi ve sünni her ulustan ve mezhepten on milyonlarca işçi ve emekçinin bedenlerine bir deli gömleği gibi giydirmeye artık daha rahat devam edebileceklerini sananlar aldanyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçiler, ezilen milyonlar, kendi cellatlarının yalanlarına daha fazla kanmayacaktır. Kendilerini vahşice sömüren, horlayan, aşağılayan sermaye ve uşakları ile barış içinde bir arada yaşayamayacaklardır. Komünist işçi partisinin önderliğinde, Kürt işçi emekçi sınıf kardeşleriyle birleşme, Kürt halkının özgürlük taleplerine sahip çıkma yolunu tutacaklardır. Çünkü mücadeleyi ve kurtuluşu kazanmanın başka yolu yoktur.

Çürümüş burjuva cumhuriyet yıkılmayı bekliyor.

Çözüm devrimdedir. Çözüm Türk, Kürt bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin devrimci sınıf çıkarları temelinde birleşmesi, sömürgeci sermaye iktidarına ve emperyalizme karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmesindedir. Bu yol, halklar arasında eşitlik ve özgürlük temelinde kardeşçe birliğin de mümkün olduğu tek düzenin, sosyalizmin yoludur.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kürt Ulusal Sorunu

Teorik Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler

Öcalan teslimiyeti seçti!

Yargılamak ya da yargılanmak!..

Habip GÜL

Kürt halkının devrimci birikiminin kendini serhildanlarla ifade ettiği '92 gibi erken bir tarihte, komünistler gelinen noktayı "Kürt hareketinde yol ayrımı" olarak değerlendirmişlerdi. Düzen içi "siyasal çözüm" yolu olarak kendini gösteren yolun Kürt halkının devrimci dinamizmini heba etme anlamına geleceğini açıkça ifade etmişlerdi. Bir yıl sonra, PKK tarafından "taktik ateşkesi" ('93) olarak ortaya konulan politika ile birlikte yeni süreç adım adım ilerledi. Ve aradan geçen 7 yıl, komünistlerin tüm kaygı ve uyarılarını olduğu gibi doğruladı. Kimi dönem "Özal'ın reformların"dan, kimi dönem "ordu içindeki güvercinler ile şahinler" arasındaki çelişkilerden, kimi zaman emperyalistler ve gerici bölge devletleri arasındaki çıkar çatışmalarından yararlanmak adı altında "siyasal çözüm" yolu derinleştirildi. Ve nihayet, '92'de girilen yolun mantıki sonucu olarak, '98 sözde "tarihi Roma çıkışı"yla, Kürt sorunu gibi tarihsel bir soruna emperyalist platformlarda çözüm arayışına kadar varıldı.

Sürecin tüm aşamalarında komünistler PKK'yi döne döne eleştirdiler, uyardılar ve girilen yolun ulaşacağı mantıki sonuçlarına dikkat çektiler. Bütün bu uyarı ve eleştirilerde, PKK "siyasal çözüm" çizgisinde her geçen gün biraz daha yol almasına rağmen, Kürt hareketinin bünyesinde barındırdığı devrimci dinamikleri gözettiler, eleştiri ve ilişkilerinde sorumlu davranmayı esas aldılar. Öcalan emperyalist bir komployla yakalanıp Türkiye'ye teslim edildikten sonra da, komünistler gelişmelere yine sorumluluk bilinciyle yaklaştılar. Ne kimileri gibi "reformizmin ve milliyetçiliğin geldiği nokta" gibi yüzeysel değerlendirmelere düştüler, ne de kimileri gibi "Kürt halkıyla dayanışma" adına utanç verici bir PKK kuyrukçuluğu yaptılar. Sürecin her aşamasında Kürt hareketinin bünyesinde barındırdığı devrimci dinamiklere seslenme yolunu tuttular.

A. Öcalan'ın yakalanıp Türkiye'ye getirildikten hemen sonra, *Kızıl Bayrak*'ın başyazısında, durum şöyle değerlendirilmişti:

"Son gelişmeler ulusal hareket payına büyük derslerle doludur. Yıllardır izlenen siyasal çözüm çizgisi açık ve trajik bir başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Ulusal hareket bu gerçeği yüreklilikle kabul etmeli, bu bedeli ağır dersten yürekli sonuçları biran önce çıkarmalıdır. 'Roma'ya tarihi yürüyüş' türünden arkası kaçınılmaz olarak hayal kırıklığı olacak olan iddialarla emperyalist devletlerde ulusal özgürlük arama hayalleri gelinen yerde çökmüştür. Emperyalizm ulusal sorunun çözüm etkeni değil, fakat bizzat kaynağıdır. (...) Kürt hareketi gelinen yerde yeniden bir yol ayrımındadır. Ya yaşanan sürecin artık çıplak gözle görülebilir hale gelen derslerini gözeterek bir çıkmaz yol olan reformcu çözüm arayışlarını terkederek yeniden devrime yönelecek; bunun gerektirdiği stratejik-politik açılımları yaparak çözümü Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin birleşik devrimci mücadelesinde arayacaktır. Ya da daha geri bir mevziye çekilerek yine 'siyasal çözüm' peşinden koşacak, daha açıkcası emperyalist komplolarla hedeflenen amaçlardan biri olan teslimiyet çizgisine doğru yeni adımlar atacaktır." (sayı: 91, 20 Şubat '99)

Aynı değerlendirmenin diğer bölümlerinde ise,

emperyalist komplonun yarattığı olumsuz sonuçlara, bu olumsuzluğu Kürt halkının özgürlük mücadelesi için devrimci bir çıkışa dönüştürme sorumluluğuna değiniliyordu:

"PKK liderinin kontra rejimin eline geçmiş olması, bu rejim payına belirgin bir başarının ifadesidir, buna kuşku yok. Aynı şekilde Öcalan'ın kaçırılıp esir alınması politik ve moral açıdan Kürt ulusal mücadelesine önemli bir darbe olmuştur, buna da kuşku yok. Rejim tüm olanaklarını, kirlî oyunlarını ve devasa propaganda aygıtlarını kullanarak bu başarısının politik ve moral kazanımlarını azamileştirmeye çalışıyor. Bu çaba önümüzdeki günlerde, haftalarda ve aylarda kesintisiz olarak sürecektir. Öcalan'ın yargılanma sürecinin azgın bir şovenist propaganda kampanyasına ve çok yönlü kirlî oyunlara da sahne olacağı da kesindir. Tüm bunları Kürt ulusal hareketi üzerinde, bundan da önemli olarak Türkiye'nin işçi-emekçi hareketi üzerinde ciddi olumsuz etkileri olacaktır. Bunları bilmek, gözetmek ve devrimci cepheden buna hazırlıklı olmak gerekmektedir."

"Yargılama sürecine paralel olarak sahnelenecek olan bu oyunların etkisini göğüslemede ve karşı bir saldırı zemini yaratmada ise A. Öcalan'ın mahkemeyi 'yargılayanları yargılama' platformuna dönüştürmedeki başarısı temel bir etken durumundadır. Öcalan'ı büyük bir tarihsel ve siyasal sorumluluk beklemektedir. Mahkeme süreci, Kürt hareketini bugünkü çıkmazlara sürükleyen 'siyasal çözüm' çizgisini bir yenilenme platformu değil, fakat 75 yıllık bir imha ve inkar çizgisinin tarih ve insanlık önünde cepheden devrimci bir yargılanması platformu olmalıdır."

Kuşkusuz Kürt ulusal sorunu gibi tarihsel bir sorun ve Kürt hareketi gibi farklı dinamikleri bünyesinde barındıran bir hareket söz konusu olunca, "herşeyin bittiğini" söylemek doğru olmaz. Ancak A. Öcalan ve PKK Başkanlık Konseyi'nin açıklamalarına bakıldığında, düzen içi çözüm yolunda ciddi bir mesafe alındığı, artık tüm politikanın bunun üzerine kurulduğu yeterince açıktır.

A. Öcalan daha uçakta iken (yakalanıp getirilirken) ilk yaptığı açıklama "bana bir fırsat verilirse, ben barış ve demokrasi için Türkiye için hizmet etmeye hazırım" şeklinde oldu. Bunların üzerine PKK Başkanlık Konseyi "A. Öcalan'ın yaptığı ve yapacağı açıklamalar partimizi bağlamıyor. Çünkü ağır psikolojik ve fiziki baskı altındadır. İradesi özgür değildir." biçiminde açıklamalar yaptı. Böyle olunca, A. Öcalan'ın söylediklerini alıp PKK'nin çizgisi ve bundan sonraki yönelimi olarak kabul etmemiz söz konusu olamazdı. Ne var ki A.

Öcalan uçakta söylediklerini daha sonra avukatları aracılığıyla da yineledi. 6 Nisan '99 tarihinde, "Türkiye ve Dünya kamuoyuna süreçle ilgili açıklamamdır" başlığını taşıyan sekiz maddelik şu açıklamayı kamuoyuna deklere etti:

"1) Eylül 1998 ateşkes sürecinin her alanda tam sorumluluk altında sürdürülmesi.

2) Devletin başta af olmak üzere barış için alacağı tedbirler temelinde silahlı çatışmalara kalıcı olarak son verilmesi.

3) '90'lı yıllardan itibaren bazı saptırmalara rağmen Kürtlerin ifade özgürlüğüne de açık hale gelen demokratik cumhuriyet sisteminin, güven vermesiyle birlikte tüm sorunların barışçıl çözüm zemini olarak görülmesi.

4) Bu koşullar altında PKK'nin kendini demokratik sistem içinde yasallaşmaya hazırlaması.

5) En azından devletin tavrını yeni parlamento ve hükümet kuruluşunda görüncüye kadar aktif bir toplumsal barış, af ve kardeşlik sloganı altında bir siyasal eylem çizgisinin benimsenmesi ve kararlıca uygulanması.

6) Tüm uluslararası barış, insan hakları kuruluşları, hükümet ve parlamentolarının bu temelde destek sunması.

7) Eğer öngörüldüğü gibi bu doğrultuda bir uygulama gelişirse BM, AB, Avrupa Konseyi ve AİT'in sürece gözlemci olarak katılması.

8) Türkiye'de ilgili tüm çevrelerin kamu, özel partiler, basın-yayın ve tüm sivil toplum kuruluşlarının; gelişmelerin tarafımda özde bu temelde olduğunu bilerek ülkemize ve demokratik sisteme katkılarının hayati önem taşıdığının bilinmesi.

Herkesi selamlıyor, özgür barış çalışmalarında başarılar diliyorum."

Görüldüğü gibi, PKK'nin "silah bırakıp kendini demokratik cumhuriyet içerisinde yasallaşması"nın koşulu, "genel affın çıkarılması ve demokratik cumhuriyetin Kürtlerin ifade özgürlüğüne açık hale getirilmesi" olarak ifade edilmiştir. Kuşkusuz PKK bunları ilk kez ifade etmiyor. '92'de girilen ve dönemsel gelişmelere göre esnetilip daraltılan "siyasal çözüm" çizgisinin, en son 1921 Anayasası ve Amasya Tamimi'ni siyasal strateji edinmeye kadar varan "Türk

Hangi demokratik cumhuriyet ve devlete hizmet edecek? "Demokratik cumhuriyet ve devlet" gibi muğlak bir kavramı kullanarak zevahirin kurtarılmış olacağı mı düşünülüyor? Bahsi geçen cumhuriyet ve devlet halihazırdaki sömürgeci sermaye cumhuriyeti ve devletinden başka bir şey değildir. Öcalan'ın önerdiği çerçevede belirsiz bir takım reformlar yapılsa bile, sömürgecilik karakterinden bir şey kaybetmeyecektir. A. Öcalan'ın '90'ların başından beri bahsettiği tüm reformlar anayasal düzeyde gerçekleşse bile, yine de sömürücü, sömürgeci ve kontra karakterini koruyacaktır.

solunun anlamadığı" o ünlü "taktikler"inin mantığı sonucudur.

A. Öcalan'ın yaptığı bu sekiz maddelik açılımından birkaç gün sonra, Anayasa Mahkemesi Başkanı Ahmet Necdet Sezer "yasa ve anayasa değişikliğini" öngören bir "demokratikleşme" platformu ortaya koydu. Buradaki formülasyonlar Öcalan'ın sekiz maddesini fazlasıyla kapsıyordu. Kuşkusuz bu açıklamaların üstüste düşmesine ilişkin bir yorum yapmak için henüz erken. Ama şu yeterince açık: Öcalan'ın ortaya koyduğu sekiz madde, PKK'nın temel stratejisi olarak sunulmuştur ve mevcut PKK yönetimi de bunu onaylamış görünmektedir. PKK Başkanlık Konseyi'nin Öcalan'ın sekiz maddesi üzerine yaptığı şu açıklama bunun somut kanıtıdır:

"a) Eğer TC devleti malikeme sürecine olumlu yaklaşırsa, yani başkan Apo'nun çalışmalarının temel sorunu olan Kürt sorununun çözümünde tarihsel fırsat olarak görür ve bu temelde Kürt sorununu demokratik çözümlerine yönelirse bu durum Türkiye potansiyelinin tamamının aktifleşmesine ve Kürt potansiyeli ile birleşmesine yol açacak. Bu da 21. yüzyıla girerken Türkiye'de liberal demokrasi, toplumsal barış ve istikrarın en ileri düzeyden gelişmesini doğuracaktır. Bu durum yeni yüz ıla Türkiye'nin çok büyük bir atılım yaparak girmesi anlamına gelir. Türkiye için oluşmuş tarihsel bir şanstır ve 15 yıldır kesintisiz olarak süren savaş artık böyle bir çözümün sağlanması için gereken olgunluğa ulaşmıştır."

Dolayısıyla A. Öcalan'ın savunması, PKK'nın yıllar önce girdiği "siyasal çözüm" yolunun yeni bir kavşağıdır. Bu Türk burjuvazisine ve elbette ki onun gerisindeki emperyalizme teslimiyet çizgisidir. Öcalan'ın yaptığı savunma ise, bu sekiz maddenin açılımından başka bir şey değildir.

İdeolojik sınırlılığın tarihsel haklılığa düşürdüğü gölge

Sömürgeci sermaye devleti, 15 yıldır yürüttüğü kirli savaşta kaybettiklerini, Öcalan'ın yakalanması üzerinden psikolojik ve moral üstünlük olarak kazanmaya çalıştı. Aylardır sürdürülen şovenist kampanyalar bu ihtiyacın ürünüydü. 18 Nisan seçimlerinde şovenist histeri kampanyalarının sonuçları bir biçimde alındı. Ama yürütülen fiziki ve psikolojik savaşın asıl hedefi, A. Öcalan şahsında Kürt halkının özgürlük mücadelesini yargılamak ve bir "terör" vakasına indirgemektir. TC'nin bunda başarılı olması ise, tümüyle Öcalan'ın mahkemede alacağı tutum ve savunmasına bağlıydı. Ne yazık ki Öcalan kirli savaş kurmaylarına, Kürt halkının cellatlarına bu olanağı fazlasıyla verdi. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin meşruiyetini ortaya koyma ve sömürgeciliği yargılamak doğrultusunda kullanmadı. Kendi mücadele tarihine sahip çıkmak bir yana, sömürgecilikten özür dilemeyi tercih etti. Böylece Öcalan, yaptığı savunma ile, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yargılanması gibi tarihi bir fırsatı sömürgeciliğin ellerine vermiş oldu. Bu

bir teslimiyettir ve biraz daha derinleştirilirse varacağı yer ihanettir. Öcalan'ın savunmasının ideolojik çöküntü yönüne biraz sonra gireceğiz. Ancak politik anlamda ve savaş hukuku çerçevesinde ele alındığında bile, bu savunma Kürt halkının tarihsel haklılığına leke düşürmektedir. Öcalan ilk konuşmasında şunları söylemiştir:

"Yakalandığım ve barış için yaşayacağım sözünü verdiğim günden bu yana kaba bir baskı, söz düzeyinde hakaret ve işkence görmediğimi belirtmek istiyorum. Bu temelde demokratik cumhuriyet ekseninde barış ve kardeşlik için devletin hizmetinde çalışmak isteğimi, kararlılığımı, Türkiye Cumhuriyeti devletinin bu konuda gösterdiği saygın yaklaşımın bir gereği

olarak ifade etmek istiyorum. (...) Ayrıca şehit yakınları için bir açıklama yapmak istiyorum. Kendilerinin hissettiği üzüntü ve acıyı paylaşıyorum. Bundan sorumluluk payımdan dolayı kendilerinden özür diliyorum."

Söylenenler ne anlama geliyor?

Birincisi: Hangi demokratik cumhuriyet ve devlete hizmet edecek? "Demokratik cumhuriyet ve devlet" gibi muğlak bir kavramı kullanarak zevahirin kurtarılmış olacağı mı düşünülüyor? Bahsi geçen cumhuriyet ve devlet halihazırdaki sömürgeci sermaye cumhuriyeti ve devletinden başka bir şey değildir. Öcalan'ın önerdiği çerçevede belirsiz bir takım reformlar yapılsa bile, sömürgecilik karakterinden bir şey kaybetmeyecektir. A. Öcalan'ın '90'ların başından beri bahsettiği tüm reformlar anayasal düzeyde gerçekleşse bile, yine de sömürücü, sömürgeci ve kontra karakterini koruyacaktır.

Öte yandan, kendisine "kötü söz, hakaret ve işkence yapılmadı" diye A. Öcalan'ın kendini sömürgeci devlete karşı borçlu hissetmesinin anlamı nedir? Eğer kendini borçlu hissedecekse, bunun herşeyden önce, yıllardır her türlü acıyı çeken ve bedel ödeyen Kürt halkına ve kendi deyimiyle "beşbin intihar gerillası ve ellibin silahlı gerilla"ya karşı olması gerekmiyor mu? Bugün sömürgeci kontra cumhuriyeti kendisine "işkence yapmıyor" ve infaz etmiyorsa, bu tam da Kürt halkının tarihsel öfkesinden ve politik gücünden duyduğu korkudan dolayıdır.

İkincisi: Öcalan'ın ölen asker ailelerinden özür dilemesi, savaş hukukuna göre "savaş suçluluğu"nu kabul etmekle eş anlamlıdır. Bugünkü tarihsel sorun çerçevesinde baktığımızda ise, Kürt halkının özgürlük savaşını haksız bir savaş ve bir "terör" vakasına indirgemektir. Ne Öcalan'ın, ne de bir başkasının buna hakkı yoktur. Eğer Öcalan ve PKK'nın bahsettiği "barış" olacaksa, bu herşeyden önce sömürgeciliğin tarih önünde mahkum edilmesiyle mümkündür.

"Ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ilkesinden düzen içi demokrasi savaşçılığına...

PKK'nın '70'lerin ikinci yarısında kendini ayrı bir siyasal akım olarak ifade etmesinin temel nedenlerinden biri de devrimci hareketin ulusal sorun konusundaki darlığı ve ezen ulus milliyetçiliğinin izlerini taşıyor olmasıydı. Kürt yoksul köylü tabanı üzerinde kendini devrimci bir zemine vareden PKK, gerek üzerinde yükseldiği bu toplumsal zemin, gerekse ulusal enerjiyi açığa çıkarmada gösterdiği başarıyla hızla güçlendi. PKK'nın '79 programındaki sosyalizm vurgularının öne çıkması da buradan geliyordu.

Durduğu bu devrimci zeminden aldığı güçle PKK, devrimci harekete sürekli olarak "kemalist, Türk milliyetçiliği" eksenli eleştiriler yöneltiyordu. Kürdistan'da örgütlenmiş Kürt örgütlerini de "sömürgecilikten köklü kopuşu esas almadıkları" için

"işbirlikçi, reformist, tırışıkçı ve karşı-devrimci" diye eleştiriyor ve fiili olarak da dönem dönem yöneliyordu. Bir taraftan Kürt halkının tarihsel birikim ve öfkesini cepheden sömürgecilğe yönelten PKK, diğer taraftan Kürt halkının ulusal özemlerini istismar ederek sömürgecilikle yeni temeller üzerinden köprüler kurmaya çalışan reformist ve işbirlikçi Kürt örgütlerine karşı ideolojik ve siyasi mücadele yürütüyordu.

PKK, '90'lara gelindiğinde, Kürt yoksul halkıyla bütünleşmiş ve askeri ve politik olarak önemli bir güç kazanmıştı. Birçok etkenin yanı sıra, ulusal istemler temelinde kendi gelişmesinin sınırlarına dayanması ve Türkiye'nin batısından ihtiyaç duyduğu desteği alamaması, ulusal hareketin yüzünü düzen içi "siyasal çözüm" çizgisine, dolayısıyla mülk sahibi sınıflarına dönmeye yöneltti. '90'lı yılların başında sosyalizm söyleminden uzaklaşan ve kendisini onun sembollerinden (bayrağından orak-çekiçi çıkarması gibi) arındıran PKK, Kürt yoksul köylülüğünün sınıfsal özemlerinden uzaklaşarak salt ulusal istemler çizgisine, dolayısıyla Kürt mülk sahibi sınıflarının çıkarları eksenine; ulusların kendi kaderini tayin ilkesinden düzen içi siyasal çözüme; devrim ve bilimsel sosyalizm söyleminden "insanlık sosyalizmi ve burjuva demokrasi" ciliği zeminine oturdu. (Tüm bunlar EKİM 3. Genel Konferansı değerlendirmelerinde eleştirilip mahkum edildi).

Ateşkesler zinciri, PSK protokolü, Talabani ve Barzani ile girilen diyaloglar, emperyalist metropollerin demokrasi beşiği ve barış elçisi seçme vb. gibi ideolojik, siyasal, pratik, politik yönelim ve girişimler, yaşadığı bu evrimin sonuçlarıydı.

'90'larda girilen bir "yol ayrımı"ydı. '93'te başlayıp 1998'e kadar olan süreç ise ağırlık verilen yeni yolda ulaşılan bir keskin kavşaktı. Bugün ise kavşaktan çözümsüzlüğe uzanan yolun trajik tablosu ile karşı karşıyayız.

Trajik tablonun ideolojik açılımı ve marksizmin inkarı

'70'lerin sonlarında ulusların kendi kaderini tayin hakkını esas alarak siyasal yaşama adım atan PKK, geline yerde düzen içine oturma teorik açılımlarını yapıyor ve pratik adımlarını atıyor. A. Öcalan bununla da yetinmiyor, birçok şeyin yanı sıra ulusal sorun konusundaki temel marksist-leninist ilkeyi de çürütmeye, onu çarpıtıp gözden düşürmeye çalışıyor. Tıpkı bilimsel sosyalizme getirdiği sözde "insanlık sosyalizmi" (gerçekte ise bayatlamış bir burjuva sosyalizmi!) yorumu gibi.

Öcalan 31 Mayıs '99'daki savunmasında şöyle demektedir: "'70'lerde moda olan ve uygulandığında sadece ayrı devlet anlamında yorumlanan 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı' gerçekten bu yorumuyla bir çıkmazdı. Kürdistan pratiğinde sorunu yokuşa sürme yanı ağır basıyordu. Bunu fiilen belirttiğim tarzda aşmaya çalıştım. Ancak demokratik çözümün tarzının zenginliği karşısında, ayrı devlet, federasyon, otonomi ve benzeri yaklaşımların bile, geri ve bazen çözümsüzlüğe yol açtığını pratikte görünce; demokratik sistem üzerinde yoğunlaşma bana çok önemli geldi. Buna da askeri, silahlı güç yolunun giderek tıkanmasının da büyük payı vardır. Hele neredeyse hep isyan ve bastırma yaşamış bir pratikte zor ve şiddet içermeyen bir yol, dünya çapında kendini hissettirdiği gibi pratiğimizde de aciliyet arz ediyordu."

Bugünkü evrimini ve ulaştığı noktayı; "değişen, demokratikleşen dünyanın ve dolayısıyla bu değişen dünya"ya bağlıyor. Bunun karşısında da "'70'lerde moda olan 'ulusların kaderini tayin hakkı' ilkesinin hükmünü yitirdiği"ni, bu nedenle de değişen dünyaya uygun en sağlıklı ve doğru yolu seçtiğini söylüyor Öcalan. Geçmiş pratiği için ölen asker aileleri şahsında sömürgecilikten özür diliyor, bundan sonra yaşamını demokratik cumhuriyet ve devletin hizmetine sunmayı taahhüt ediyor. Peki bu durumda daha düne kadar

kendisinin bugün savunduklarını savunan Talabani, Barzani, Burkay vb.'lerinden açık yürürlükle özür dilemesi gerekmiyor mu?

Devrimcilikten bozma reformizm ve kutsanan yeni dünya düzeni

Sosyalizmi sahiplenerek yeni dünya düzeni ve revizyonizm üzerine onlarca sayfalık değerlendirme yapmış olan Öcalan, bugün geldiği aşamada, yeni dünya düzeni ve revizyonizmi "demokrasinin büyük zaferinin başlangıcı" olarak değerlendiriyor.

Öcalan savunmasında, "‘90'lı yıllardan itibaren sosyalist sistemin çözülüşü ve demokrasiye dönüşmesiyle (abç. H. Gül) demokrasinin büyük zaferi aslında daha başlangıcıdır. Bir yerde diğer sistemlerin güçlü kalıntıları sürekli etkide bulunacaklar, saf bir demokrasi bir türlü kurulamayacak ama, gelişme hep bu yönlü olacaktır." diyor.

Öcalan'a soruyoruz; hangi demokrasi, kimin demokrasisi? A. Öcalan savunmasının toplamında sürekli döne döne "demokrasi, demokratik cumhuriyet ve devlet"ten bahsediyor. Kürt sorununun çözümünü de bu muğlak ve ne tarafa çekersen esneyebilecek bu kavramlar üzerinden ifade ediyor. Bu bilinçli bir muğlaklıktır. Öyle ya pekala işçi sınıfı ve emekçi yığınların şiddetine dayanan bir devrimin de ulaşabileceği demokratik cumhuriyet ve devlet olabilir. Sermaye düzenin kendi ihtiyaçları çerçevesinde hem kendini yeniden yapılandırma, hem de toplumsal muhalefetin devrimci dinamizmini düzen sınırları içerisinde boğmanın manevraları olarak reformlar yoluyla da "demokratik cumhuriyet ve devlet" te ulaşılabilir. Sınıf mücadelesinin temel mantığı ve vazgeçilmez ilkesi olan devrimci sınıf ve kitle şiddeti ile sınıflararası uzlaşmacı, evrimci bakış açısı arasındaki temel ayrım çizgileri birbirine karıştırılınca, demokrasinin sınıfsal karakteri ve hangi sınıfa hizmet ettiği marksist gerçeği önemsizleşebiliyor. Öcalan'ın bugün yaptığı da budur.

Ne var ki biz Öcalan'ın bu temel ayrımı bilmediği ve farkında olmadığını iddia etmiyoruz. Tam tersine çok iyi bilmekte. Ancak bugün üzerinde bulunduğu zemine uygun bilinçli bir tercih yapmaktadır.

"Bana bir şans verin, üç ayda bunları dağdan indireyim!"

A. Öcalan'a ait olan bu ifadeler kuşkusuz yeni değil. 1992'de girilen ve değişik vesilelerle de formüle edilen "siyasal çözüm" çizgisinin en kristalize olmuş ifadesidir. Öcalan "şans" olarak ifade ettiği çözüm platformunun mevcut sisteme sunduğu olanakları ve aynı zamanda PKK'nin çözüm platformunu şu beş maddede formüle etmiştir:

- "Çözüm, ülke bütünlüğünün ortak vatan gerçeğini daha da güçlendirecektir.
- Çözüm, demokratik cumhuriyetin siyasal birlik ve bağımsızlık çerçevesinde olacaktır.
- Kürt toplumundaki dil ve kültür sorunu sorunun can alıcı özünü teşkil etmektedir.
- Asker ve silahlı güç yaklaşımları çözüm için anlamını yitirmiş ve terk edilmelidir.
- Başta PKK olmak üzere illegal konumda olan birçok örgüt barışla birlikte normal siyasal ve yasal sürece kendini uyarlamalıdır."

Sözkonusu olan sınıfsal çıkarlarına bu denli düşkün sermaye sınıfı olunca, bu "şansı" Öcalan'a vereceğinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Ya da daha doğru bir ifadeyle, sermaye devleti bu tarihsel "şansı" son sınırına kadar kullanacağından kimse kaygı duymasın.

Ama kuşku duyulmaması gereken bir başka gerçek daha var. Sözkonusu olan Kürt sorunu gibi köklü bir sorun olunca, onu ne sömürgecilğin, ne de bu haliyle Öcalan'ın düzen içinde boğmaya gücü yetmeyecektir. 29. isyana kalkışan Kürt halkı, 30. isyana da cüret edecek ve tarihsel haklılığıyla kazanacaktır. Bu 30. İsyanın Türkiye işçi sınıfı önderliğinde Türk ve Kürt emekçi halk kitlelerinin birleşik devrimci mücadelesinde anlamını bulacağını belirtmek ise gereksizdir.

**Teslimiyet asla!
Kahrolsun sömürgecilik!
Kürt halkına özgürlük!**

Uykusuz geceler karşılıyor geri dönüşlerini...

"Her gün manşetlerde aslanlar yakıp yakıp kulak toplayanlar üniformasında bulmuş kendini soluksuz, tarihsiz olanlar"

Bizim içimizde yaşıyorlar, oysa bize hiç benzemiyor onlar. Şovenist histerilerle kucaktan kucağa atılıp, marşlarla, sloganlarla sebebini bile bilmedikleri bir savaşa gidiyorlar. Hem de bu kokmuş düzeni korumak adına. Kendileri gibi işçi ve emekçi oldukları için, Kürt oldukları için, zulüm görenlerin başkaldırısını ezmeye gönderiliyorlar. Savaşın içine girince öğreniyorlar tüm gerçeği, anlamıyorlar ve artık onlar da anlaşılmıyor. Ne aileleri, ne sevgilileri, ne de kucaktan kucağa atanlar anlıyor onları.

İnsanım diyen kimsenin kabul edemeyeceği olaylara tanık oluyor gözleri. Bir ölüm makinası oluyor bedeni. Bunu nasıl yapabildiğini anlayamadan, kana bulanıyor elleri. İnsana yakışmayan ne varsa meşrulaştırıyor onlar için, bunun kendilerini ürpertiği zamanlar bile oluyor. Ama hepsi birer "anı" olarak geçiyor, kilitli defterlerine.

Kimi tabutla geliyor yürüyerek gittiği yerden, kimi de ya kolundan ya da bacağından vazgeçerek. Birçoğu da savaşta yaşadıklarıyla gelip katılıyorlar yaşamımıza. Herşeye o gözlerle bakıyorlar. Bizim gibi bakmıyor gözleri. Değişen tek şey çevre oluyor. Farkında bile olmadan, şiddetin içinde buluyorlar kendilerini. Hiçbir şeyden zevk almıyor. Huzursuz günler, uykusuz geceler karşılıyor geri dönüşlerini.

"Kıştı, köy aramasına gitmiştik, ilk operasyon. Evleri aradık. Sadece kimlik arıyoruz, bazı evlerde erkek kimliği çıkıyor, erkek yok. Üstlerimize bildiriyoruz. Kadın, "eşim dağa gitti" diyemez ki... Tabii, ben askerim, öbür taraf düşman oluyor. Düşman olarak görsem gitmem icabında. Ben de katılırım. Çok üzülüyorum, neden böyle oluyor diye düşünüyorum. Tendürek dağında bir çatışmaya girmiştik. PKK bizi görmüş, çukura saklanmışlar. Biz gidiyoruz, görmüyoruz, en sondaki timin en sonu görmüş onları. Çembere aldık. 16 tane PKK'lı öldürüldü. 14 keleş, bir kanas çıktı. Cesetleri toplamıştık. Sabah kalktığımda cesetlerin kulaklarını kesmişlerdi, sağ görüşlü arkadaşlar gece nöbete kalktıklarında kesmişler. Çok kötü olmuştu. Hayatımda parçalanmış ceset görmemişim. (...)) Kötü olurum, üzülürüm. Ranzada uzanıyordum, her görev bitiminde on gün falan istirahat veriliyor, çünkü ayaklar patlamış. Onun kulağı mektuba koyduğunu gördüm. Kesenler ailelerine gönderiyordu. Konuşsam, "Kürtçülüğü destekliyorsun" diyecek. Sen de PKK'lısın falan diye, helki beni Terörle Mücadele'ye gönderirlerdi. Kürt olduğumu askere gittikten sonra düşündüm." (1)

Evet, kime karşı, neye karşı savaştığını bile bilmiyor. Oysa kendi halkına karşı sıkıyor kurşunu.

Gördüklerini, yaşadıklarını geride bırakarak özlemini çektiği yere gittiğinde, herşeyin biteceğini sanıyordu. Ama olmadı, inanamıyordu herşeyin bittiğine. Sanki her an karşısına birileri dikilip, üzerindeki giysileri çıkartarak

üniformasını, ter ve deri kokan ağır postallarını tutuşturacaktı eline ve "yürü" diyecekti.

"Askerlik bitince bir an önce Ağrı'dan çıkmak istedim. Arabaya bindik, hala inanamıyorum. (...) Tam eve geliyorum, habamla bir komşumuz yolda, habam tanıyamadı. "Baba" diye seslenince döndü, sarıldı, ağladı, tanımadığı çok zoruma gitti. (...) Şimdi yaşıyorum ama önceki gibi değil, daha hevesliydim. Ölü bir hayat yaşıyorum. Şiddet var, bana iki üç kere kızdıklarında dayanamayıp, karşı koyabiliyorum. Herşeye kızıyorum, birşey dendi mi, hemen karşılık veriyorum. Geceleri üçe, dörde kadar uyuyamıyorum. Ne düşündüğümü de bilmiyorum, boş yani. Dışarıdan iyi gibi gözüksem de aslında iyi değilim. (...) (2)

Yaşadıklarından sonra, kendisini bulacağını sanıyordu, tam tersine, kaybetmiş gibiydi. O kendisi değildi artık. Bu çok hafif elbiselerin içinde bir yabancıydı; zavallı, ürkek bir yabancı. Herşey, herşey yabancıydı, hatta düşman. Oysa askerliği boyunca dönüşünde hissedeceği heyecanın hayaliyle geçirdi günlerini.

Yolunu kaybetmiş gibi hissetti kendisini. Birşeylerin yıkıldığını anlıyordu, yıkılış kendi içindeydi. Nasıl olmuştu da bu kadar değişmişti, değişebilmişlerdi. Cevabını aradıkça daha da arttı korkusu.

Korkusunun sebebini biliyordu. O askere gittiğinde yalnız gençliğinin en verimli yıllarını değil; benliğini, duygularını, sağlığını, en kötüsü de insanlığını, bir daha hiç vermemek üzere almışlardı elinden. İyilik, güzellik adına ne varsa almışlardı ve karanlığın, ihanetin kucasına atmışlardı onu. Niye mi? Yüzlerce, binlerce işçinin, emekçinin ve kardeş halkların ölümleri üzerinde kurdukları bu kanlı düzenin, yine biz işçi ve emekçiler tarafından korunması için. Buna karşı nerede olursak olalım, bu insanlık suçuna ortak olmamak için sesimizi çıkarmalıyız. Unutmayalım, susmak onaylamaktır.

Düzenin kanlı, iğrenç yüzünü görebilmek için bunları yaşamayı mı gerekiyordu? Askerliğiyle de birlikte, hiçbirşeyin farkında olmadan gözleri bağlanmış gibi yaşadığı yıllara yandı. Yine de yitirmede umudunu, geç de olsa kaybettiklerinin, elinden alınan gençliğinin hesabını sormak, insan kalabilmenin mücadelesini vermek için katıldı aramıza.

Hoş geldin yoldaş!

D. Gümüş

(1) Mehmedin Kitabı, Nadire Mater

(2) a.g.e.

“Şehit yakınları” hesabı yanlış yerden soruyorlar ve asla alamayacaklar!

Acılı yüreklerin daha yufka olması gerekmez mi?

Fakat Apo davası vesilesiyle bir kez daha gördük ki, öfkenin gözü kör, yüreği sağırmış. Hem o derece sağır ki, taş kesmiş, bırakınız düşmanı, kendine karşı bile en ufak insafı kalmamış.

“Şehit yakınları”ndan söz ediyoruz. Gencecik çocuklarını kirtli bir savaşa kurban veren ana-babaların düşürüldüğü durum ibret vericidir. Bu kanın artık durmasını, hiç olmazsa başka yüreklerin yanmamasını istemiyorlar, hayır! Kana kan diye bağıyorlar. Yanan yüreklerini serinletecek bir damla kan için gerekirse diğer çocuklarını kurban vermeye hazırlar. Düşmanlarına değil, kendilerine, kendi çocuklarına karşı bile yürekleri kıpırdamıyor. Hiç bir şeyi sorgulamıyorlar. Çocuklarını kime/ne için kurban verdiklerini, bu kan ve gözyaşıyla kimlerin beslendiğini düşünmüyor/sormuyorlar. Çocuklarının, belki de bir uyuşturucu naklinde, özel tim çeteleri arası savaşta telef olduğu ihtimalini hesaba bile katmıyorlar.

Bugün “kan isteriz” çılgınlıkları atanlar, dün ya savaş naraları atıyor, ya da suskunluklarıyla onaylıyorlardı sömürgeci sermayenin Kürt halkını köleleştirme savaşını. Ama her savaşın bir faturası vardır. Kürt halkına yönelik sömürgeci savaşın faturası da, açlık ve sefalet, binlerce ölü, onbinlerce yaralı-sakat ve psikopat olarak bu ülkenin işçi ve emekçilerine çıkarılmış bulunuyor. Savaşın sağ dönenlerin yaşamı da, ya intiharla ve cinayetle kararmakta, ya da en hafifinden psikolojik tedavi için kapatıldığı hastanelerde sönmektedir.

Her savaşta olduğu gibi bu savaşta da birileri kazandı kuşkusuz. Öncelikle ABD silah tekelleri kazandı. Ardından CIA ve ondan beslenen kontr-gerilla ve mafya çeteleri, özel tim ve korucu çeteleri silah ve uyuşturucu ticaretiyle palazlandı. Bu leş kargalarının savaş çılgınlıkları bunun için. Peki ölü asker yakınlarının kazancı ne? Onlar niye haykırır histerik savaş çılgınlıklarını? Onbinlerce işçi-emekçinin, “Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarını bayraklaştırdığı bir evrede neden kendi katillerinin “Kürtlere ölüm!” korosuna katılırlar?

Onlar bu yanıtı bulmaktan çok uzaklar, ama hiç olmazsa başkaları öğrensın artık:

Leş kargalarını kendi çocuklarının başıyla beslemek için! Aslında korkularına kurban ediyorlar çocuklarını. Savaşa karşı çıkmak, kardeş bir halkın eşitlik ve özgürlük istemini desteklemek yürek istiyor çünkü. Ve faşizm önce yürekleri köreltiyor.

Leş kargalarının zafer çılgınlıkları boşuna değil. Büyük bir sabır ve inatla saçtıkları şovenizm zehiri, en azından yaralı yürekleri taşlaştırmayı başarmış görünüyor. Artık bu taş yüreklerden hiç çekinmeden taze kan talep edebilirler. Yeni Koreler için, Iraklar için, Balkanlar için. Efendilerinin talimatıyla ve gerçek vatanları olan ABD'nin çıkarları uğruna...

Çocuklarının arkasından ağıt yakmak yerine “vatan sağolsun” diyen ölü asker yakınları şunu artık öğrenmelidir. Ölü çocuklarına karşı bile acıma duygularını öldüren şoven kampanyanın baş mimarı faşist MIIP başta olmak üzere tüm düzen partileri, emperyalist efendilerinin çıkarları uğruna bir değil on vatan feda etmeye hazırdırlar. Onlar, IMF direktifleriyle milyonlarca işçi-emekçiyi yıkıma götüren kriz yönetim programlarını uygulayanlardır. Ülkenin en kritik sektörlerini emperyalist tekellere peşkeş çekenlerdir. Yine emperyalist efendilerinin çıkarları için, dün çocuklarımızı Koreler'de onlar telef ettiler, yarın Balkanlar'a sürmeye hazır olduklarını söylüyorlar.

Bugün Apo'nun kanıyla yüreklerini serinletmeye can atanlar bunu neden görmez, yarın, örneğin Balkanlar'dan ceset taşımaya başladığında kimin kellesini sallandırarak huzura kavuşacaklardır? Kuşkusuz faşizm düşman yaratmakta zorlanmayacaktır. Zaten Kürt sorunu üzerinden neredeyse tüm dünyayı çoktan düşman ilan ettiler. Dost adına, kala kala tek devlet kalmış bulunuyor, o da dünya halklarının (ve kuşkusuz ki Türk ve Kürt halkının da) en büyük düşmanı emperyalist ABD'dir.

Ölü asker yakınları hesabı yanlış yerden soruyorlar ve asla alamayacaklar.

Sınıfa saldırınının yeni adı yevmiyecilik

Ben, yaklaşık 200 kişinin çalıştığı Osman Kavuncu ağaç işçileri sanayi sitesinde bulunan mukavva kutu fabrikasında çalışan bir işçiyim. Tanıdığım günden beri gazetenizi düzenli okumaya çalışıyorum. En son “düzen partilerine oy verme, hesap sor”, “İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs için alanlara” başlıklı bildirilerinizi okudum. Gazetenizde yer alan işçi haberleri ilgimi çektiğinden ben de katkı sunmayı düşündüm.

Çalıştığım fabrikada ve Kayseri'de bulunan bir kaç fabrikada uygulanan yevmiyecilik konusunda yazmak istiyorum.

İnsanları açlığa ve sefalete sürükleyen kapitalizmin Kayseri versiyonu şu anda pek yaygın olmayan, ancak patronlar tarafından çok benimsenecek olduğuna inandığım yevmiyecilik sistemini, başka HES kimya fabrikası olmak üzere birkaç fabrikada başlatmış durumda. Yevmiyecilik, adı üstünde yevmiyeyle yani gündelik ücretle çalıştırmadır. Gündelik 1 milyon 700 bin lira. Ayda yirmi altı gün çalışıyorsunuz toplam 42 milyon liralık aylık geliriniz oluyor. Yevmiyecilerin sosyal hiçbir hakkı yok. Fazla mesai yok. Fazla çalışırsa yevmiyesinin saate bölünmesiyle belirlenen miktarda fazladan para alıyor.

Kayseri İç Anadolu'nun en çok göç alan ili durumunda diyebilirim. Bundan dolayı ilimiz bir işçi kenti haline gelmiş durumda ve haliyle de işsizlik çok fazladır. Fabrikaların birçoğu bunu fırsat bilerek, sık sık işçi çıkarıp işçi almaktadır. Çoğu fabrikalar sendikasıız işçi çalıştırmakta, sendikalı işçi çalıştıranlar ise TİS süreci geldiğinde tazminat hakkı kazanmamış ya da henüz kazanmış işçileri işten atarak yeniden işçi almaya başlar. Bu da daha düşük ücretle işçi çalıştırmak anlamına geliyor. Kayseri işçisinin çoğunluğu kırsal kesimden göç edenlerden ibaret olduğu için buldukları ilk işe can simidi gibi sarılıyorlar ve, “Halimize şükredelim, bakın falan kişi kaç yıldır işsiz” diyebiliyor.

Benim çalıştığım fabrika daha önce yılda 4 maaş tutarında ikramiye veriyormuş ancak işveren ikramiyeleri ödemek istememiş ve bunu işçilere iletmemiş. İşçi arkadaşlar bir günlük iş bırakma eylemi yapmışlar ama bir arabulucu sayesinde yıllık iki maaş tutarında ikramiye razi olmuşlar. Bu konuda konuştuğumuz arkadaşlar, “kimse birşey bilmiyordu, önümüze düşenler de bizi sattı” diyerek işi geçiştiriyorlar. Tartışmalar arasında işyeri komitesinin kurulması gerektiğini, bu tür pazarlıkları temsilcilerin yapabileceğini söylediğimde “5 ay önce nerdeydin?” diye soruyorlar.

Şu anda ülke genelinde sınıf hareketinde yaşanan durgunluk Kayseri'de tam bir dibe vurma olarak kendisini gösteriyor. Sürekli öne sürdüğümüz örgütlenme, komiteleşme fikri henüz hayata geçirilememiş olsa da, biz bu fikri yerleştirenceye ve uygulamaya sokuncaya kadar işlemeyi sürdüreceğiz. Gücün örgütülükte olduğunu biliyoruz ve bütün işçileri örgütlü yaşama çağırıyoruz.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kayseri'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi**

Meysu grevi devam ediyor

Sistemin, düzenli saldırısından Kayseri Kızıl Bayrak çalışan ve okurları da nasibini almıştı. Ülke genelinde gelişen saldırılar, öyle ya da böyle çalışmalarını etkilemiş ve bu aksama elbette Meysu Grevi'ne sunduğumuz desteğe de yansımıştı. Aralıklarla ziyaretlerde bulunmakla birlikte son sürecini dergiye yansıtamamıştık. Fakat iyi bir dayanışmanın örülmesi sonucu, 3 aydır üzerimizde bulunan ölü toprağını atmaya çalışıyoruz. Evet Meysu grevi sürüyor.

Tek Gıda İş sendikasında örgütlü Meysu çalışanı 129 işçinin başlatmış olduğu grev 234. gününe girdi. Şu an grevdeki işçi sayısı 97. 25 kişi grevi bırakıp tekrar Meysu'da işe başladı. 7 kişi de emekli oldu. Tüm bu olumsuzluk ve duyarsızlıklara rağmen Meysu işçisi 234 gündür direniyor.

18 Nisan'da yapılan sendika seçimlerinde 8 oy farkla eski yönetim yeniden seçilmişti. İşçiler iyi bir aday çıkaramadıkları için üzülüyorlar. Yani bütün olumsuzluklar ve işverenin yasadışı baskıları devam ediyor. Fabrikada üretim sürüyor. Hiç bir yasadışı iş yapmayan işçiler ise bu kez de ümitlerini yeni kurulacak hükümete bağlamış bulunuyor. Muhatap bulamadıklarından yakınmalarına ve umutsuzlukları artmış olmasına rağmen direnişi sürdüreceklerini söylüyorlar.

Ziyaretlerinde bulunduğumuz süreler içinde her önerimizi kabul ettiler ve bütün sohbetlerimizi dinleyerek onay verdiler. Buna rağmen grevde bir ilerleme yok.

Sözümüzü yinelemek istiyoruz; Meysu işçisi medet umduğu her kapının yüzüne kapandığını, bugüne kadar en büyük desteği ve fedakarlığı evdeki eş ve çocuklarının, mahalledeki bakkalın ve biz sınıf dostlarının verdiğini artık görmelidir. 8 ay boyunca yaptıkları iki eylemden birinde gözaltına alındılar. Peki grev kurallarına uymuyor diye bir patronun gözaltına alındığı hiç görülmüş müdür?

İşçinin tek dostunun yine işçiler olduğu bilinciyle sınıf dayanışmasını yeniden örgütlemeli, hep birlikte mücadele edip Meysu grevini kazanmalıyız.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kızıl Bayrak/Kayseri**

Lastik-iş Genel Kurulu'ndan gözlemler!

DISK'e bağlı Lastik-İş'in 23. olağan Genel Kurulu 29-30 Mayıs 1999 tarihinde gerçekleşti. Lastik-İş'in 1000 kişilik salonu olmasına rağmen, Topkapı Olcay Otel'de yaklaşık 100 milyara mal olduğu söylenen Kurul'da yaşanan onca çekişmeye, koltuk kavgasına ve muhalefete rağmen seçimleri eski yönetim kazandı.

Açılış ve divanın oluşturulmasının ardından, "M.Kemal Atatürk" ve işçi sınıfı mücadelesinde şehit düşenler için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. ardından DISK Lastik-İş Genel Başkanı Vahdettin Karabay "Küreselleşmenin yaşandığı bir dünyada ve Türkiye'de demokratikleşmenin önemi"nden bahsetti. Ayrıca İzmir'de fabrikanın kapatılmasıyla direnişi bitirilen Fursan'da, kapatılma kararını "1 yıl geciktirme" başarısının sendikaya ait olduğu vurgusunu da yaptı. Petkim-İş Sendikasının Lastik-İş'e katılma kararı ise Genel Kurul'un başından itibaren bir kozu olarak duruyordu ellerinde.

Komisyonların oluşturulmasının ardından, konuk konuşmacılar içinde en büyük "ilgi"yi toplayan kişi kuşkusuz DSP milletvekili Rıdvan Budak oldu. Baştan sona yalan ve demagoji yüklü konuşması çoğu zaman alkışlarla kesildi. Yıllar boyunca sendikanın tepkisine çöreklenmiş ve sınıfı her fırsatta sermayeye satan bu hain sendika bürokratinin yaptıkları karşısında, Lastik-İş Genel Merkezi'nin yaptıkları devde kulak kalmaktadır.

Budak, "emekçilerin tepkisini dile getirmek için mecliste olduğunu, ancak hemen birşey beklenilmemesi, ağır-ağır, emin adımlarla gidilerek sorunların çözülmesi gerektiğini, dışlilerin arasında öğütölmek istemediğini ve buna engel olabilecek tek şeyin yalnızca işçi sınıfının ondan desteğini eksik etmemesi olduğunu" söyledi.

Asıl konuşmalar ise öğleden sonraki oturumda gerçekleşti. Pek çok delegenin yaptığı konuşma, Türkiye'deki sendikaların/sendikacılığın niteliğine ışık tutuyordu.

Derby temsilcisi, sınıfın karşı karşıya bulunduğu sorunlara ve mücadelenin odaklanması gereken hususlara açıklıklar getirirken, esnek üretim, özelleştirme, taşeronlaştırma saldırısı ve bunların karşısında kazanılması gereken mevziler olarak da iş güvencesi ve dayanışma grevi hakkını, sendikalarca grev fonlarının oluşturulması ve iyi bir denetim mekanizması kurulması gerektiğini belirtti.

Van Leer Saf Plastik delegesi, işçi hareketi ve sendikal hareketin kriz içinde olduğunu, 15-16 Haziranları yaratan işçi sınıfının şu an ancak 1/10'ünün sendikalı olduğunu, Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde tek sendikalı işletme olan Saf Plastik'in bölge için önemini ve örgütlü mücadelenin temel alınması gerektiğini söyledi. Tüm oturum boyunca Saf Plastik ve İzmir ekibi coşkusunu yitirmeden slogan atan/atıran gruptu.

Beybi Plastik işyeri temsilcisi, öncelikle Beybi Plastik'te yaşanan durumu açıkladığı konuşmasında, sendika ve örgütlülüğün önündeki en temel engellerin başında

taşeronlaştırmanın geldiğinden, Genel Merkez'in taşeronlaştırmaya göz yummaktan öte çanak tuttuğundan sözetti. (Eski Lastik-İş Sendikası yöneticilerinden biri şu an Beybi Plastik'in taşeron firmalarından birinin sahibi ve patronlarla olduğu oranla sendika ile de arası iyi)

İstanbul şube yönetiminden bir konuşmacı da, 11.000 üyenin 5.800'e düştüğünü, her geçen gün güç kaybettiklerini söyledi. Ayrıca yeni yönetim için basın-yayın ve eğitim bölümüne adaylığını koymuştu ve sınıf bilincinin yaratılmasında sendikal eğitimin öneminden, dünyayı değiştirmeye sendikalarla başlamak gerektiğinden sözetti.

Muhalefet ekibinin başını çeken Ferdi Öztürk ve arkadaşlarının konuşmaları ve muhalefet ekibinin ana konusu Genel Merkez'in ve yöneticilerin sınırsız harcamalarıydı. Kuşkusuz bunlar önemlidir. İşçilerden toplanan aidatlarla lüks içerisinde yaşayan, arkadaşlarının kumar borçlarını kapamak için sendikanın parasını kullanan sendika ağaları vardı karşılarında. Yaşam olarak işçi sınıfından kopanlar ne sınıfı anlayabilir ne de önderlik edebilirler. Ancak eleştirilmesi gereken sendikal anlayıştır, mekanizmadır. Mekanizmanın kendisi bütün olarak ayakta kaldığı sürece bir yönetimi alıp başka bir yönetimi getirmek çözümü olmayacaktır.

Öncelikle muhalefetin konuşmalarında ne sınıf sendikacılığı, ne DISK'in ESK'nın içinde yer alması vurgusu yer aldı. Sınıf hareketinin karşı karşıya kaldığı sorunlardan bahsedilse bile, çözümleri üstünkörü geçildi. Geçmiş dönemlerde DGM'lere karşı eylem örgütleyen, genel af kampanyası başlatan, faşizme ihtar eylemleri yapan Lastik-İş Sendikası'nda bugün yalnızca demokratik Türkiye'den bahsediliyordu.

Ne burjuvaziye karşı savaşımdan ve ne de devrim ve sosyalizmden bahsedildi.

İlk günkü konuşma ve tartışmaların ardından, ikinci gün oylamaya geçildi. Arada geçen süre ise kulis çalışmalarına ayrılmıştı. Tartışmayla kazanılmayanlar, parayla satın alınmaya çalışılıyordu. Listeler hazırlanıyor, değiştiriliyor, oylamanın az öncesinde alenen adaylıktan çekilme basıncı yapılıyor, desteklenmeyeceklerini anladıkları yerlerde tehditler savruluyordu.

Bir sendika kongresinde bu tür kirli işlerin bu kadar açık-rahat yürütülebilmesi, kongre üzerinde taban basıncının kurulamamasından kaynaklanmaktadır. Örgütlü işçiler hem delege seçimleri üzerinde tam bir inisiyatif geliştirmeli, hem de kitlesel katılımlarıyla bu inisiyatif kongreye taşınmalıdır. Sendika kongreleri, sermayeye karşı mücadele taktiklerinin belirlendiği, eylem kararlarının alındığı, örgütlü gücün sergilendiği toplantılar olabilmelidir. Genç işçiler bu toplantılardan geçmiş deneyimlerin derslerini öğrenerek, bilinçlerini geliştirerek fabrikalara dönebilmelidir. Sınıf bilincinin kuşaktan kuşağa aktarılabilmesi ve sınıf mücadelesinin kesintisiz sürdürülebilmesinde kongreler, en az grevler ve direnişler kadar önemli birer okula çevrilmek zorundadır.

Packard Elektrik'te işçi kıyımı

Kısa bir süre önce Packard patronu işyerine bir yazı asarak, kriz yaşandığını, istifa etmek isteyenlerin tüm sosyal haklardan faydalandırılacağını ilan etmişti. Ancak çok az kişinin istifa etmesi üzerine, yönetimin tespit ettiği 200 kişi işten çıkarıldı. Çıkışlarsa, işçilerin evlerine gönderilen APS ve telefonlarla duyuruldu. Çünkü doğabilecek tepkileri önlemek amacıyla Pazartesi günü tüm işçilere izin verilmişti.

Packard patronunun işten çıkarma gerekçesi kriz. Güya boardlarda yapılan düzenleme ve değişiklikler sonucu 200 kişi fazlalık hale gelmişti.

Peki düzenlemeden bu zamana kadar bu 200 kişi nerede konumlanıyordu?

Ayrıca; acaba atılanların çoğu neden Türk-Metal'den istifa döneminde önderlik eden işçiler?

Packard işçileri faşist Türk-Metal sendikasımdan istifa ettikten sonra, onurluca davranıp geriye dönmeyen birkaç işletmeden biri oldu. Patronun ve sendikanın hertürlü oyununu boşa çıkardılar. '98 Eylül'ünden bu yana pek çok işçi alınmasına rağmen Türk-Metal'in üye sayısı 300'ü geçmiyor. (Packard'da 1000'in üzerinde işçi çalışıyor.)

İlk zamanki kenetlenmişliklerini sonraya doğru belli oranda yitiren Packard işçileri tek tek atılan öncü işçi arkadaşlarının çıkışı konusunda da sessiz kaldılar. Sırf bu yüzden Packard patronu bu denli pervasız davranıp 200 kişiyi birden işten atabildi.

İşten atmaların tek nedeninin, yalnızca öncü işçilerin verdiği rahatsızlık olmadığını da görmek lazım.

Ortalama ücretlerin 120-250 milyon arasında değiştiği, her dönem Packard'a işçi alımının yapıldığı ve bunların da uzun dönem sözleşmeli olarak çalıştırıldıkları koşullarda, kadrolu olmayanları atıp (ileride daha yüklü oranlarda tazminat ödemekten de kurtulmak) yerine asgari ücretle işçiler almak gerekçelerden bir diğeridir.

Packard işçisi geleneğini sürdürmek zorundadır. '98 Eylül'ünde tavrını patronun sendikasına karşı aldı. O zaman tepkisini patrona yöneltmemesi bir eksiklikti. Şimdi artık Packard işçilerinin önündeki görev birleşip kenetlenerek sermayeden hesap sormaktır. Görev yalnızca atılan arkadaşlara düşmüyor, içeride kalan arkadaşlar da direnişi örmek, atılanlara sahip çıkmak zorundadırlar.

**Kurtuluş yok tek başına,
Ya hep beraber, ya hiç birimiz.**

Vaanler Saf Plastik'te direniş deneyimi

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde sendikalı 1-2 fabrikadan biri olan Vaanler Saf Plastik'te (Lastik-İş'te örgütlü) TİS imzalandıktan 1 ay sonra tensikat gündeme geldi.

31 Mayıs Pazartesi günü 200'ün üzerinde işçi kadro fazlası olduğu gerekçesiyle işten atıldı. Bunun üzerine işçiler şalteri indirerek üretimi durdurdu. İşveren üretimin durdurulmasına engel olabilmek için işbaşı yapılmadığı takdirde işçileri 17. maddeden atmakla tehdit etti. Mesai bitimine kadar devam eden eylem, vardiyası daha önceden biten işçiler de fabrika önünden ayrılmayarak destek verdi.

Fabrika önüne yığınak yapan polis, önce işçileri tehdit ederek tedirgin etmeye çalıştı. Ardından da fabrika önünde bekleyen işçileri zorla dağıttı.

Üretimin 2 gün boyunca durmasına yol açan direniş, işyerinde örgütlü bulunan Lastik-İş sendikasının devreye girmesiyle son buldu.

Sonuç olarak;

1- Daha önceden atılacağı bildirilen 240 işçiden 118'i (79'u sendikalı olmak üzere) işten atıldı.

2-Atılmalar 17. madde yerine 13. maddeye düşürüldü. (İhbar ve kıdem tazminatları ödenerek)

3-Atılması planlanan sendika temsilcileri yapılan anlaşma gereğince atılmadı.

Böylece sınıf ve kitle hareketi cephesinden durgun olan İzmir, sendikal örgütlenmemenin çok zor olduğu bir sanayi sitesinde başlayan bu direnişin hissedilmeden bitmesine tanık oldu. Bulunduğu alanda sendikal kazanımlar anlamında ender mevzilerden biri olan Saf Plastik işçileri önceden planlanmış bir saldırı karşısında şimdilik yenik düştü. İlk günkü kararlı çıkışın korunamamasındaki sorumluluk, işçilerin geri bilincinden ziyade sendikal anlayışın sakatlığında aranmalıdır.

Kızıl Bayrak/İzmir

Burjuvaziye değil emekçiye bütçe!

Tekelci sermaye sancılı bir dönemin ardından yeni saldırı hükümetini nihayet kurdu. 6-7 aydır bir yılın hikayesine dönen '99 Bütçe Kanunu'nun hazırlanması ise yeni hükümetin ilk önemli işi olacak.

Normalde yılbaşından önce çıkartılması gereken bütçe, burjuva siyasetindeki belirsizlik ve istikrarsızlık nedeniyle sürekli ertelenerek bugüne sarkmıştı. Bu arada iki kez geçici bütçe hazırlanmış ve yılın ilk yarısındaki harcamalar bunlara göre yapılmıştı.

Yıllık bütçenin kesinleşmemiş olması sermaye çevrelerinde ciddi rahatsızlıklara yol açıyordu. Zira bütçe kaynaklı yağma ve rantın kimler arasında ve ne oranda paylaşılacağı konusu belirsiz kalıyordu. Bu da sermayeye kaynak aktarma mekanizmalarında tıkanmalara, gecikmelere yol açıyordu. Sermaye gruplarının çıkarları bundan zarar görüyordu. Bu "sorunların" ortadan kalkabilmesi için, seçim ve hükümet kurma süreçlerinin hızla aşılması gerekiyordu.

Gelinen yerde ise artık hükümet kurulmuş, sermayeye hizmet etmeye hazır hale gelmiştir.

Daha genelden bakıldığında, sermaye devletinde bütçenin iki temel işlevi olduğu görülür. Bu işlevlerden ilki sermaye düzenini koruyacak devlet aygıtının finansmanıdır. Ordu, polis, istihbarat örgütleri, yargı, cezaevleri ve diyanet gibi kurumlar için yapılan harcamalardır bunlar. İkincisi ise, çok değişik biçimler altında sermaye gruplarına maddi çıkar sağlamak, onlara kaynak aktarmaktır. Her türden devlet ihalelerini, düşük faizle dağıtılan kredileri, neredeyse bedelsiz verilen teşvikleri, yüksek faizli borçlanmaları, bu kaynak aktarma mekanizmalarına örnek gösterebiliriz.

Zaten ilk iş olarak hükümetin önüne konulan bütçe tasarısına bakıldığında, bunun, basit bir gelir gider hesabı olmadığı, sermayenin işçi ve emekçilere dönük saldırı politikalarıyla tam bir paralellik taşıdığını görmek zor değildir. Bu bütçenin meclisten geçmesi, bir bakıma, yeni hükümetin yürüteceği saldırıların da başlama işareti olacaktır.

Bu bir sömürü ve soygun bütçesidir

Doğrudan devletten ücret alan kamu işçilerine ve kamu emekçilerine bütçeden ayrılan pay, her geçen yıl daha da düşmektedir. İşçi ve emekçilerin ücret artışları hesaplanırken, devlet sahte enflasyon rakamlarının ardına saklanmaktadır. Yanısıra eğitime, sağlığa, diğer sosyal harcamalara ayrılan rakamların ardına saklanmakta, "bütçede ödenek yok" diye adeta ağlamaktadır.

Oysa yalnızca ücretler budanmamakta, yanısıra eğitime, sağlığa, diğer sosyal haklara ayrılan harcamalar da sürekli olarak düşürülmektedir. Bu arada yüksek vergi oranları, işçi ve emekçilerin belini tam anlamıyla bükmektedir.

Bu, sermayeye kaynak aktarma bütçesidir

Bütçenin en büyük gelir kalemi vergilerdir. Bütçe, neredeyse yalnızca işçi ve emekçilerden, çalışan kesimlerden tahsil edilen vergilerle beslenmektedir. Bu

bütçenin yaklaşık yarısı, iç ve dış borçların ve faizlerinin ödenmesi yoluyla, sermayeye aktarılıyor. 1999'un ilk 4 ayında devlet 3 katrilyon civarında vergi toplamıştır. Fakat bu topladığı vergiden daha fazlasını, yine aynı dönemde borç ve borç faizi olarak sermayeye aktarmıştır.

Kaynak aktarmanın tek yolu, yüksek faizlerle alınan borçlar da değildir. Daha önce de değindiğimiz gibi ihaleler, teşvikler, sigorta prim alacaklarının tahsil edilmeyip ucuz kredi olarak kullanılması gibi sayısız yöntemlerle de, emperyalist tekeller ve burjuvazi ihya edilmektedir.

Bu, sömürü düzenini ayakta tutma bütçesidir

Sermaye devleti, işçi ve emekçilerden sağladığı bütçenin önemli bir kısmını, gene onları denetim altında tutabilmek için kullanıyor. "Ulusal güvenlik", "ülkenin huzuru" yalanlarının arkasına saklanan sermaye sınıfının emrinde, bugün dünyanın sayılı ordularından biri var. Gene ciddi bir polis gücü, istihbarat birimleri, mahkemeler, ülkenin her yanına yayılmış cezaevleri, sermaye düzenini korumak, işçi ve emekçileri sindirmek için iş başındadır. En sınırsız olanaklar, en ileri teknoloji sermayeyi koruyan bu dev baskı ve zulüm makinasının hizmetindedir. Buralara yapılan harcamalar, bütçenin önemli bir kısmını alıp götürmektedir. Ordu ve polisin bütçeden aldığı resmi pay bile, %20'nin üzerindedir. Düşünün ki buralardaki personelin maaşları bu rakamın dışındadır.

Bu özelleştirme saldırısını hızlandırma bütçesidir

Devlet, eğitim, sağlık gibi işçi ve emekçilere hizmete dönük yatırımlardan tümüyle vazgeçmiştir. Büyük sanayi tesislerinin kurulması, enerji ve haberleşme gibi altyapı yatırımlarının yapılması işi, parça parça özel sektöre havale edilmektedir. Devletin yatırımlara bütçeden ayırdığı pay %6'yı zar zor geçmektedir. Bununla da öncelikle sermayenin istediği otoyollar, havalimanları vb. yapılmaktadır.

Eğitime, sağlığa, sosyal hizmetlere, elektrik üretimi gibi altyapı yatırımlarına hemen hiçbir yatırım

yapılmaması, buralarda süren özelleştirme çabalarıyla doğrudan ilgilidir. Hastaneleri özelleştirmeye, sosyal güvenlik kurumlarını tasfiyeye çalışan, eğitimin her aşamasını paralı hale getirmek isteyen sermaye devleti bilinçli olarak buralara yatırım yapmamaktadır. İşçi ve emekçilerin bu hizmetlerle ilgili artan talepleri devlet tarafından karşılanmamaktadır. İşçi ve emekçiler özel hastanelere, özel okullara mahkum edilmektedir. "Paran yoksa öl!", "paran yoksa cahil kal!" Bunlar, eğitim ve sağlıkta sermayenin temel politikaları haline gelmiştir.

Bu, kirli savaş bütçesidir

Sermaye devleti, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğabilmek için de hiçbir maddi olanağı esirgemiyor. Her türlü savaş teknolojisi, silah, araç ve gereç, bu kirli sömürgeci savaşta devreye sokulmuş durumda. Kirli savaş, aynı zamanda burjuvazi tarafından muazzam bir rant aracına da dönüştürülmüştür. Savaş makinasının dişlileri, işçi ve emekçilerin kanıyla, alinteriyle döndürülüyor. Savaş zenginlerinin kasaları da gene bunlarla dolduruluyor.

Bütün bunlardan da görüldüğü gibi bütçe tümüyle sermayenin çıkarlarına, işçi ve emekçilere dönük saldırı planlarına göre düzenlenmektedir. İşçi ve emekçilerin ödediği vergilerle, toplumsal zenginliklerin gaspıyla "denk"leştirilen bütçe, emperyalist tekellerin ve sermaye gruplarının hizmetine sunulmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler bütçe yağmasına seyirci kalamaz!

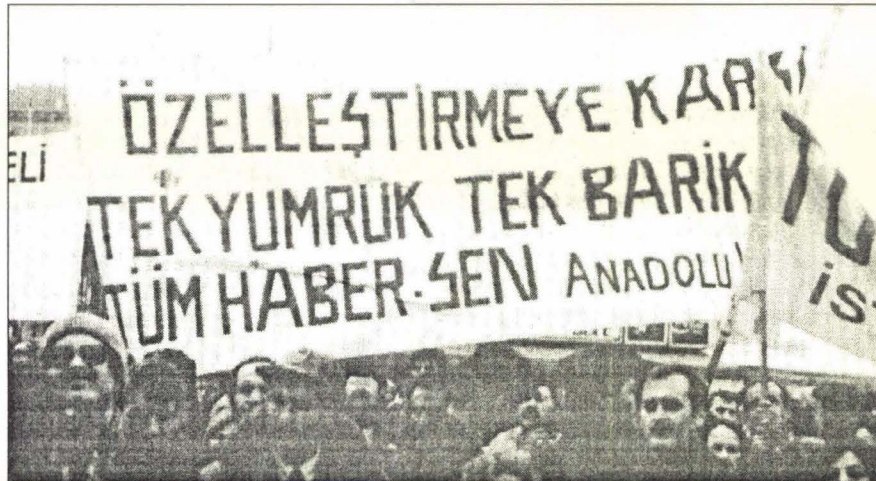
İşçi ve emekçiler bu duruma daha fazla seyirci kalmamalıdır. Herşeyden önce bütçenin tüm yükünü omuzlamayı reddetmelidirler. Asgari ücretten vergi alınmaması, bütün dolaylı vergilerin kaldırılması ve artan oranlı vergilendirme yapılması, bu konuda en yakıcı talepler olarak savunulmalıdır.

Sırtımızdaki vergi yükünün azaltılmasıyla yetinemeyiz. Bütçeden işçi ve emekçilere ayrılan, onlar yararına kullanılan payın arttırılmasını da istemeli, mücadeleyi bunun için de yükseltmeliyiz.

Kamu işçilerinin ücretlerinde ve sosyal haklarında iyileştirmeler yapılmalı, eşel-mobil uygulamasından derhal vazgeçilmelidir. Kamu emekçilerinin ücretleri ve özlük hakları TİS'le belirlenmelidir. Devlet, herkese ücretsiz eğitim ve sağlık hizmeti sağlamalı, bunun için gerekli yatırımları yapmalıdır. Bu alandaki özelleştirme politikaları terkedilmelidir. İşsizlik, sosyal güvenlik kapsamına alınmalıdır. Bu temelde, 1999 Bütçe Yasası'na karşı "Emperyalistlere ve işbirlikçi burjuvaziye değil, işçi ve emekçilere bütçe" şiarı ekseninde mücadele yükseltilmelidir.

**Asgari ücret vergi dışı bırakılsın!
Tüm dolaylı vergiler kaldırılсын!**

**Artan oranlı vergilendirmeye geçilsin!
Herkese parasız eğitim ve sağlık hakkı!**

İşçi ve emekçiler özel hastanelere, özel okullara mahkum edilmektedir. "Paran yoksa öl!", "paran yoksa cahil kal!" Bunlar, eğitim ve sağlıkta sermayenin temel politikaları haline gelmiştir.

Enerji sektörü ve öze

1998 yılında planladığı hemen hiç bir büyük özelleştirmeyi istediği şekilde sonuçlandıramayan sermaye iktidarı, hem geçmişteki aksamaları bir ölçüde telafi etmek ve hem de bir dizi büyük işletmeyi özelleştirme yağmasına açmak için, '99'un ikinci yarısında bu konuda atılım yapmayı ummaktadır. Tekelci patronlar yeni hükümetle ilgili her görüş belirtmelerinde özelleştirmeleri mutlaka anmaktadırlar. Emperyalist tekeller ve bankalar da gecikmelerden duydukları rahatsızlığı IMF'nin ağzından sık sık ifade ediyorlar. Sermaye devletinin üzerinde bu konuda bir basınç oluşturmak için, Türkiye'ye sağlamayı vaadettikleri dış kredilere bir ön şart olarak özelleştirmelerin yapılmasını da sayıyorlar.

Seçimler geride kaldı. Seçimlerin ardından sermaye güçlü bir saldırı hükümeti kurmak için yoğun bir çaba harcadı. Zira böyle bir hükümete her zaman olduğundan daha fazla ihtiyacı var.

İMF'nin aylar öncesinden bir bütün olarak formüle edip sermaye devletinin önüne koyduğu bu saldırı programının en temel ayaklarından birini de kuşkusuz özelleştirme uygulamaları oluşturuyor.

1998 yılında planladığı hemen hiç bir büyük özelleştirmeyi istediği şekilde sonuçlandıramayan sermaye iktidarı, hem geçmişteki aksamaları bir ölçüde telafi etmek ve hem de bir dizi büyük işletmeyi özelleştirme yağmasına açmak için, '99'un ikinci yarısında bu konuda atılım yapmayı ummaktadır. Tekelci patronlar yeni hükümetle ilgili her görüş belirtmelerinde özelleştirmeleri mutlaka anmaktadırlar. Emperyalist tekeller ve bankalar da gecikmelerden duydukları rahatsızlığı IMF'nin ağzından sık sık ifade ediyorlar. Sermaye devletinin üzerinde bu konuda bir basınç oluşturmak için, Türkiye'ye sağlamayı vaadettikleri dış kredilere bir ön şart olarak özelleştirmelerin yapılmasını da sayıyorlar.

Özelleştirmeler sözkonusu olunca, emperyalist tekellerin üzerinde en fazla durdukları, bununla beraber en fazla dallanıp budaklanan ve özelleştirilme süreci yer yer kesintiye uğrayan

sektör, kuşkusuz ki enerji sektörüdür. Kolaylıkla tahmin edilebileceği gibi, sermaye devletinin özelleştirme konusunda yapmayı düşündüğü atılımın en temel zemini de bu sektör olacaktır. Bu arada "uluslararası tahkim" in önündeki yasal engellerin kaldırılması için son hazırlıklar yapılıyor.

Öte yandan nükleer santral ihalesinde son aşamaya gelindiği açıklanıyor. Bu açıklamalara uygun adımlar atılıyor.

Yani, özelleştirme saldırısının artırılması konusunda sermaye bugün belli bir kararlılık içine girmiş durumda. Saldırının temel hedefi de enerji sektörü. Bu, enerji sektörüne biraz daha yakından bakmayı gerekli hale getiriyor.

I- Türkiye'de kapitalist gelişme ve enerji sektörü

Türkiye'de enerji konusundaki ilk adımların Osmanlı İmparatorluğu döneminde atıldığı biliniyor. O dönemde elektrik enerjisine ihtiyaç duyan hatırı sayılır bir sanayi yoktur, sınırlıdır. İmparatorluğun üç büyük kenti; Şam, Beyrut ve İzmir, II. Meşrutiyet yıllarında elektrikle tanışmıştır. İstanbul'un aydınlatılması ile ilgili girişimlerin ise 1910'da başladığını görüyoruz.

Bir Macar firması olan Gönz Elektrik tarafından İstanbul-Silahtarağa'da bir elektrik santralinin yapımına 1910 yılında başlanmıştır. 4 yıl sonra işletmeye açılan santralin bütün hisse senetleri, aynı yıl Belçika sermayeli Sofina firmasına devredilmiştir.

Cumhuriyet kurulduğunda, ülkede toplam üretim kapasitesi, 30 bin kilovat saat (kW/h) kadar olan 40 kadar "elektrik fabrikası" vardır. Buralarda üretilen enerjiden yalnızca İstanbul, Adapazarı ve Tarsus faydalanmaktadır. Kişi başına tüketim ise 5 kW/h kadardır.

Elektriğin sanayide kullanımının yavaş yavaş yaygınlaşması, 1920'lerin ikinci yarısında başlamıştır. Bu yıllar, aynı zamanda irili ufaklı bir çok sanayi tesisinin de kurulup işletmeye açıldığı yıllar olmuştur. Ülkenin değişik yerlerinde fabrikalar ve paralelinde de peş peşe yerel elektrik santralleri kurulmuştur.

Enerji, yabancı sermayenin hayli ilgi duyduğu bir yatırım alanı durumuna gelmiştir. İzmir'de Belçika sermayesiyle; Edirne, Tekirdağ, Bursa, Balıkesir, Kastamonu ve Gaziantep'te İtalyan sermayesiyle; İstanbul, Antalya, Konya, Ödemiş ve Diyarbakır'da Macar sermayesiyle bir çok yerel elektrik santrali kurulmuştur. 1929'a gelindiğinde, bu sayıların dışında, yerli sermaye ile kurulmuş 56 elektrik şirketinin daha faaliyette olduğunu kaynaklar belirtmektedir.

Yerel ölçekte bu kadar çok özel şirketin bulunması, gelişen sanayi nedeniyle enerji talebinin sürekli artması ve 1929 buhranından sonra yabancı sermayeli şirketlerle yaşanan problemler, bu alanda çok yönlü bir karmaşa doğurmuştur. Mevcut tesislerin işletilmesi, fiyatlandırma ve genişleme politikalarında yaşanan bu karmaşanın önünü almak için, devlet sektöre müdahaleye başlamıştır.

1930-39 yılları arasında ülkedeki hemen bütün santraller devlet tarafından devralınmıştır. Ülkede sanayileşme büyük ölçüde devlet eliyle yürütülüyordu. Elektrik üretimi de devlet tarafından planlı bir şekilde ele alınmaya başlandı.

Elektrik başta olmak üzere enerji üretimiyle ilgili ilk kurumlaşmalara gidildi. Maden Tetkik ve Arama (MTA), Elektrik İşleri Etüd idaresi (ELE) ve Etibank, bu amaçla 1935 yılında kuruldu. Bu kurumların oluşturulmasıyla birlikte, enerji politikalarında devletin egemen olduğu yeni bir dönem başladı.

1937'den itibaren uygulanması düşünülen II. Beş Yıllık Plan'a II. Emperyalist Paylaşım Savaşı olanak tanımamıştı. Bu yüzden enerjide girilen planlı dönemin sonuçları biraz gecikmeli olarak 1948'de ortaya çıkmaya başladı. Zonguldak-Çatalağzı'nda kurulan termik santral ile, ilk büyük ölçekli enerji üretimi başladı. Çatalağzı Termik Santrali'nde üretilen elektrik 1952 yılında bir

elleştirme saldırısı/1

iletişim hattıyla İstanbul'a bağlandı. Bu hat bugünkü Ulusal Elektrik Şebekesi'nin veya diğer adıyla Enterkonnekte sistemin de ilk omurgasını oluşturdu.

1945-60 arası dönemde, enerji politikalarında özel sektöre yeniden alan açılması dışında esaslı bir değişiklik olmadı. Çukurova Elektrik (ÇEAŞ) ve Kepez Elektrik, bu yıllarda yasalarda yapılan değişikliklerden yararlanarak sektörde faaliyete başladı. Artan talebe bağlı olarak sürekli bir kapasite ve üretim artışı söz konusuydu. 1945'te toplam kurulu güç 246 bin kW iken, bu rakam 1960'ta 1 milyon 274 bin kW'a çıktı.

Yıllar	Kapasite (MW)
1924	32.9
1930	78.0
1940	217.0
1950	407.8
1960	1272.4
1970	2234.9
1980	5118.7
1990	16315.1
1997	21893.0

Tablo: Türkiye'de elektrik üretim kapasitesinin değişimi

1963'te önemli bir adım olarak, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın kurulduğunu görüyoruz. Bu yıllar, Türkiye kapitalizminin yeniden "planlı kalkınma"ya yöneldiği bir dönemdir. Kalkınma planları çerçevesinde, belli başlı linyit üretim bölgelerinde ard arda termik santraller kurulmuştur. Fakat sanayinin enerji ihtiyacının hızlı artışı ve elektriğin toplumsal yaşamın birçok alanlarına hızlı yayılışı, kurulan üretim kapasitesini yetersiz bırakmıştır. O yıllarda dünya pazarlarında petrol fiyatlarının düşük olması, petrole dayalı termik santraller kurulmasını gündeme getirmiştir. Ambarlı ve Mersin'de fuel-oil kullanan iki yeni termik santral kurulmuştur.

Enerjiyle ilgili merkezi bir kurumlaşmaya gidilmesi ilk kez 1959'da gündeme gelmiş, fakat bu bir türlü yapılamamıştı. Dünya Bankası'nın, enerji yatırımları için vereceği kredilere, böyle bir kurumlaşmaya bir an evvel gidilmesi şartını koyması üzerine, 1970'de Türkiye Elektrik Kurumu (TEK) kurulmuştur.

TEK, '70'li yıllar boyunca önemli kurumlaşma sorunları yaşamasına rağmen, enerji üretim ve dağıtımının merkezileştirilmesinde çok önemli bir

işlevi yerine getirdi. Sermaye TEK'i aynı zamanda özel sektöre kaynak aktarmanın önemli bir aracı haline getirdi. TEK'in kuruluşuna ortak olduğu özel sermayeli kuruluşların ürettiği mallar, doğrudan TEK tarafından ve yüksek fiyatlarla satın alınmış, böylece TEK zarara uğrarken, kuruma mal satan sermaye sahipleri daha da palazlanmıştır. TEK, Dünya Bankası'nın özelleştirme politikaları çerçevesinde, 1994'te Türkiye Elektrik Üretim A.Ş. (TEAŞ) ve Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş. (TEDAŞ) olarak ikiye bölünmüştür.

Enerji sektörünün bugünkü kapsamı

Gelişen sanayileşmeye ve kullanım alanlarının yaygınlaşmasına bağlı olarak, elektrik enerjisine olan talep de giderek artmaktadır. Üretilen elektrik enerjisi, talebi karşılamakta çoğunlukla yetersiz kalmaktadır.

1997 yılı istatistiklerine göre, Türkiye'de toplam kurulu güç kapasitesi 21 bin 889 MW'tır. Bu kurulu gücün 10 bin 103 MW'ını hidrolik santraller, 11 bin 876 MW'ını ise termik kaynaklar oluşturmaktadır.

Gene 1997 rakamlarına göre, hidrolik santrallerdeki üretim 39 milyon 816 MW/h, termik santrallerdeki

üretim 63 milyon 480 MW/h olarak gerçekleşmiştir.

Buradan da hesaplanabileceği gibi, üretimde asıl yük, üretimin %60'ını

gerçekleştiren termik santrallerdedir.

Hidrolik santrallerin üretimdeki payı %40 civarında kalmaktadır.

Elektrik enerjisinin kapitalist sanayi için temel önemde olduğunu daha önce vurgulamıştık.

Gerçekten de üretilen toplam

elektriğin %54'ü sanayide tüketilmektedir. Bunu %43,4 ile hizmet sektöründe ve konutlarda tüketilen miktar izlemektedir.

Kuruluş	1997 fiili üretim
TEAŞ termik	35.151.0
TEAŞ hidrolik	37.328.5
TEAŞ toplam	72.479.5
TEAŞ'a bağlı ort.	18.359.1
Ayrıcalıklı şirketler	2.191.0
Üretim şirketi	2.410.0
Otoprodüktörler	7.622.7
Türkiye termik üretimi	63.298.8
Türkiye hidrolik üretimi	39.763.5
Türkiye üretim toplamı	103.062.3
Dış alım	2.483.9
Üretim+dış alım	105.546.2
Dış satım	271.0
Türkiye tüketim toplamı	105.275.2

Tablo: Elektrik enerjisi üretiminin kuruluşlara göre dağılımı

Yukarıdaki tablodan da görüldüğü gibi, 1995 yılı itibarıyla bu elektrik enerjisinin çok büyük bir kısmı Türkiye Elektrik Üretim A.Ş. (TEAŞ)'ne bağlı 116 santralde üretilmektedir. Bunların 91'i

Kapitalist ekonomi ve enerji

Kapitalist sanayide en önemli üretim girdilerinden birisi enerjidir. Enerjisiz bir sanayi üretimi mümkün değildir. Neredeyse tüm makineler elektrik motorlarıyla çalışmaktadır. Üretimin her aşamasından birçok iş, elektrikle çalışan alet ve araçlarla yapılmaktadır. Bunların yanından aydınlatma, ısıtma, soğutma ve haberleşme gibi ihtiyaçların karşılanması için de elektriğe ihtiyaç vardır. Bu nedenlerle, üretilen elektriğin çok büyük bir kısmı sanayi kuruluşlarında tüketilir.

Birincil enerji kaynakları ise asıl kullanım alanını elektrik enerjisinin üretilmesinde bulur. Zira elektrik enerjisinin önemli bir kısmı, birincil enerji olarak adlandırdığımız kömür, petrol (fuel-oil) ve doğalgazın kullanıldığı termik santrallerde üretilir.

Elektriğin önemi vazgeçilmez bir üretim girdisi olmasıyla sınırlı değildir. Sanayi başta olmak üzere toplumsal yaşamın her alanında yaygın bir kullanımının olması, elektrik enerjisini aynı zamanda üretilip satılan önemli bir ticari mal durumuna sokmuştur. Müşterisi her zaman hazır ve tüketiminden vazgeçilemeyen bir mal olması, elektrik enerjisi üretim ve ticaretini kapitalistler açısından çok kârlı bir yatırım ve faaliyet alanı haline getirmiştir. Elektrik üretim ve dağıtımı bugün tüm dünyada dev bir sektördür.

Elektrik enerjisi aynı zamanda stratejik önem taşır. Elektrik üretim ve satışını elinde tutan şirketler, bu avantajlarını kullanarak sanayinin bütünü üzerinde ve siyasal planda söz sahibi olmaktadır. Enerji tekelleri, dünyanın her yerinde hükümetlerin politikaları üzerinde son derece etkilidir. Tekeller açısından, yalnızca bu bile, enerji sektöründe faaliyet göstermek için yeterli gerekçe olmaktadır.

hidrolik, 25'i ise termik santraldir. TEAŞ dışında, birer özel sektör kuruluşu olan ÇEAŞ, Kepez A.Ş., Erg-Verband ve Nur-Tek de elektrik üretimi yapmaktadır. Genel olarak kendi ihtiyaç duyduğu elektriği üreten otoprodüktör şirketlerinin sayısı fazla olmasına rağmen, bunların genel üretimde tuttuğu yer çok azdır.

Üretilen enerji, 1995'te söz konusu olan yapılanmaya göre, TEDAŞ'a bağlı 76 ayrı iletim ve dağıtım şirketi vasıtasıyla kullanılacağı yerlere ulaştırılıp pazarlanmaktadır. TEDAŞ'a bağlı dağıtım organizasyonu, daha sonra özelleştirmeler gerekçesiyle birçok değişiklik geçirmiştir. Fakat bunlar yine de ana bölgeleri kapsayan 7 ortaklığa bağlıdır.

Bu bilgiler enerji üretim sektörünün kapsamını da büyük ölçüde ortaya koymaktadır. Kamuda TEAŞ ve TEDAŞ'a bağlı santral ve işletmeler, İller Bankası, Devlet Su İşleri (DSİ), Elektrik İşleri Etüd İdaresi (EİE) kurumları, elektrik üreten veya satan özel sektör kuruluşları, görüldüğü gibi sektörün ana gövdesini oluşturmaktadır.

II- Özelleştirme saldırısı

Enerjide özelleştirmenin nedenleri

Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir. Enerjideki özelleştirmeler, Türkiye burjuvazisinin yerel bir politikası değildir. Tüm dünyada, diğer altyapı sektörleri gibi, elektrik üretim ve dağıtım işlerinin de bir kamu hizmeti olmaktan çıkartılması ve kapitalist piyasa ilişkilerinin içine çekilmesi, emperyalist tekellerin temel politikalarından biridir. Böylelikle, hem tekellerin ihtiyaçlarına ve çıkarlarına denk düşen özelliklerde bir global altyapının kurulması hedefleniyor; hem de, çok kârlı bu alanlar, tekellerin yağma ve sömürüsüne açılmak isteniyor. Ortaya çıkan bu yeni yağma ve sömürü olanakları,

Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir. Enerjideki özelleştirmeler, Türkiye burjuvazisinin yerel bir politikası değildir. Tüm dünyada, diğer altyapı sektörleri gibi, elektrik üretim ve dağıtım işlerinin de bir kamu hizmeti olmaktan çıkartılması ve kapitalist piyasa ilişkilerinin içine çekilmesi, emperyalist tekellerin temel politikalarından biridir. Böylelikle, hem tekellerin ihtiyaçlarına ve çıkarlarına denk düşen özelliklerde bir global altyapının kurulması hedefleniyor; hem de, çok kârlı bu alanlar, tekellerin yağma ve sömürüsüne açılmak isteniyor. Ortaya çıkan bu yeni yağma ve sömürü olanakları, emperyalist tekellerin gözünü kamaştırıyor.

emperyalist tekellerin gözünü kamaştırıyor.

Bağımlı ülkeler sözkonusu olduğunda, özelleştirme uygulamaları yalnızca emperyalist tekellerin ağzını sulandırmakla da kalmıyor. Örneğin Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin gözü de özelleştirmelere dikilmiş durumda. Emperyalist tekellerle ortaklıklar kurarak, özelleştirilecek KİT'lere yatırım yapmak ve yağma ve sömürüden pay kapmak, belli başlı tüm sermaye gruplarının büyüme stratejilerinde yer alıyor. Yani işbirlikçi Türkiye burjuvazisinin çıkarları bütünüyle emperyalist tekellerin çıkarlarına endeksli.

Bahane ve gerekçeler

Sermaye sınıfının sözcüleri tüm bunları gizleyerek özelleştirmeleri haklı gösterecek bahaneler üretiyorlar. Önümüzdeki yıllarda ülkedeki enerji ihtiyacının endüstrileşme nedeniyle hızla artacağını, talebin karşılanması için yeni yatırımlara ihtiyaç duyulduğunu söylüyorlar.

Enerji talebinin hızla arttığı doğru. Fakat sermaye sözcüleri bu gerçekten yola çıkarak çarpıtmalara başvuruyorlar. Sermaye bir takım oyunlarla tüketimi olduğundan fazla, üretimi ise gerçek kapasitenin çok altında göstererek, "enerji açığı" fobisi yaratmaya çalışıyor. Örneğin teknik olarak %5'i geçmemesi gereken hat kayıpları, eski ve bakımsız tesisler yüzünden, Türkiye'de yaklaşık %20-30 düzeyindedir. Yani üretilen elektriğin 1/4'ü, dağıtım tesislerine gerekli yenileme ve bakım uygulanmadığı için kaybediliyor. Gene bir çok santral, kapasitesinin çok altında üretim yapıyor. Yeni santral yapımıyla karşılaştırılamayacak düzeyde küçük harcamalarla, bu santrallerin üretim düzeyini arttırmak teknik olarak mümkün. Yeni santraller yapılması gerektiği de doğru. Fakat bu da çarpıtılıyor. Kamu bütçesinin olanaklarıyla bu yatırımları finanse etmenin mümkün olmadığını belirtiyorlar. Devlet bütçesinden yatırımlara ayrılan pay %5-8 düzeyinde olursa, faiz ödemelerine ve kirli savaşın finansmanına ise bütçenin %80'i ayrılacak olursa, elbette enerji yatırımlarına para bulmak mümkün olmaz. Fakat faiz ve savaş bütçesinden kaynak aktarılması durumunda, TEAŞ'ın ve konuyla ilgili diğer kamu kuruluşlarının elinde geniş bir enerji

yatırım stoğu var.

Ülkenin karanlıkta ve sanayi kuruluşlarının elektriksiz kalmaması için özelleştirmeden başka bir yol olmadığına bizi inandırmaya çalışıyorlar. Oysa dediğimiz gibi, gerçek çok farklı. Sorun ne parasızlık, ne de gelip kapiya dayanan bir enerji darboğazı. Sermaye bir kez daha kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarıymış gibi göstermeye çalışıyor.

İlk adımlar... Saldırı başlıyor

Enerji sektöründeki özelleştirmelerin önu ilk kez 1988 yılında Bakanlar Kurulu kararıyla açıldı. Hemen 1 yıl sonra da enerji dağıtım tesislerinin özel sektöre devredilmesine girişildi. İlk olarak İstanbul-Anadolu yakasında enerji dağıtım işi AKTAŞ şirketine verildi. Bunu başka devirler izledi. Fakat AKTAŞ dışındakiler, Tes-İş'in başvuruları sonucu yargıya takıldı.

DYP-CHP koalisyonu döneminde, enerjide özelleştirmenin ikinci adımı atıldı. Enerji üretim ve dağıtımını merkezileştirmek için kurulan ve sektörün en büyük kurumu durumundaki TEK, iki ayrı şirkete bölündü. '93'te alınan karar bir yıl sonra uygulanarak, Türkiye Elektrik Üretim A.Ş. (TEAŞ) ve Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş. (TEDAŞ) kuruldu. Termik ve hidroelektrik santraller TEAŞ'a, iletim ve dağıtım işletmeleri ise TEDAŞ'a bağlandı.

Konuyla ilgili bir üçüncü adım, Afşin-Elbistan termik santralinin Erg-Verbaund adlı şirkete devredilmesi oldu. Santral yakıt olarak kullandığı linyitin çıkarıldığı maden işletmeleriyle birlikte 20 yıllığına ve bedelsiz olarak devredildi. Karşılığında ise iki ek ünitenin yapımı ve kurulu tesislerin rehabilitasyonu şart koşuldu.

Bu özelleştirme girişimlerini, daha çok ön hazırlık saymak gerekir. Enerji sektöründe asıl kapsamlı özelleştirme saldırısı, 1996'da Refah-Yol hükümeti döneminde başlatıldı.

Termik santraller ve dağıtım tesisleri yağmaya açılıyor

Refah-Yol hükümeti, 16 ve 24 Kasım'da peşpeşe yayınladığı iki ihale ilamıyla, 12 termik santralin ve 25 elektrik dağıtım şebekesinin işletme hakkını özel sektöre devredeceğini duyurdu. 12 termik santralin işletme hakkı, maden sahalarıyla birlikte 20 yıllığına özel sektöre devredilecekti. Dağıtım şebekelerinin sözleşmesi ise 30 yıllık olacaktı. İşletme hakkı devredilmek istenen santral ve dağıtım şebekelerinin hangileri olduğu ve devir karşılığında istenen şartlar açıklanınca, özelleştirmelerin gerçek mahiyeti de tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmış oldu.

Hükümet, santralleri devlete kaynak sağlamak ya da yeni kurulacak santralleri finanse etmek için değil, sermaye sınıfına yağma ve sömürü alanları açmak için yapmaktadır. Santral ihalesinin şartları bunu yeterli açıklıkta göstermektedir.

Refah-Yol hükümeti, santrallerin devri karşılığında, devralan şirketten 1 milyar 660 milyon dolar talep etmektedir. Oysa ki;

Santral adı	Kurulu Güç (MW)	Kuruluş maliyeti Milyon(\$)	Ortalama yıllık kar (\$)	20 Yıllık devir bedeli Milyon (\$)
Ambarlı	1.350	506	132.2	310
Çatalağzı-B	300	450	43.7	75
Çayırhan	300	450	37.5	85
Hamitabat	1.120	420	127.9	260
Kangal	300	450	45.8	75
Kemerköy	630	945	30.6	150
Orhaneli	210	315	28.6	90
Soma-A	44	66	6.8	15
Soma-B	990	1.485	139.3	240
Tunçbilek-B	429	644	41.6	100
Yatağan	630	945	76.3	160
Yeniköy	420	630	57.2	100

Tablo: İşletme hakkı devredilmek istenen termik santraller.

devredilecek santrallerin sadece 1996'da elde ettiği kâr 758.451.500 dolardır. Yani devir bedeli olarak istenen para, santrallerin ancak iki yıllık kârı kadardır. Devralan şirket santrali 2 yıl çalıştırdıktan sonra, devir için devlete ödediği parayı rahatlıkla çıkarmış olacak ve ondan sonra santrali 18 yıl boyunca dilediği gibi kullanacaktır.

Santrallerde yaşanan yağmanın boyutu bununla da sınırlı değil. Enerji Bakanlığı'nın hazırladığı "Devir Sözleşmeleri"nde, santralleri devralacak şirketlere bir çok cazip güvence de verilmekte, onlara sınırsız bir kazanç kapısı açılmaktadır. Bu cazip şartlardan bazıları şöyle sıralanabilir.

* TTK kömür, BOTAŞ ise doğalgaz temini konusunda, şirketlere 20 yıllık bir güvence verecektir. Santrallerin yakıt ihtiyacı bu kuruluşlarca her koşulda karşılanacaktır.

* TEAŞ'a satılacak elektriğin fiyatını santrali işleten şirket belirleyecektir.

* Şirketler, garanti ettikleri düzey ve miktarda enerji üretmeseler bile, ilk üç yıl bundan dolayı herhangi bir ceza uygulaması ile karşılaşmayacaklardır.

* TEAŞ, santrallerde üretilen enerjiyi, ihtiyaç olmasa bile almak, bedelini işletmeci şirkete ödemek zorundadır.

"Yap-İşlet Modeli" santral yapım ihaleleri

Tekellere sağlanan yağma olanakları, termik santraller ve dağıtım hatlarının devriyle sınırlı kalmamıştır. Sermaye iktidarı "artan enerji ihtiyacını karşılayacak" yeni santrallerin de özel sektör tarafından kurulması için ihaleler açmıştır.

Emperyalist tekeller uzun bir süredir bu yönde baskı yapmaktadırlar. Ortaya çıkan sömürü ve yağma olanaklarının yanısıra, kendi çıkarlarına uygun bir enerji altyapısı kurulmasını da önemsemekte ve bağımlı ülkelerin politikalarını bu doğrultuda belirleme çabalarını aralıksız sürdürmektedirler.

Sermaye iktidarı, yeni yatırımlar için bütçeden kaynak ayıramayacağı gerekçesiyle yeni enerji santralleri

yapım işini de bir yağma ve vurgun pastası olarak emperyalist tekellerin, onların yerli ortaklarının önüne koymuştur.

"Yap-İşlet Modeli", '97 Ağustos ayında 55. hükümet tarafından meclisten geçirilerek hızla uygulamaya sokuldu. Uluslararası tekellerin ihalelere ilgisi büyük oldu. İlk aşamada, Adapazarı, Gebze, Aliğa ve İskenderun'da toplam 5 bin 200 MW gücünde 5 termik santralin yapım işi özel sektöre verildi. Bunlardan 4'ü doğal gaz, biri ise ithal kömüre dayalı olarak elektrik üretimi yapacaktı. İhaleleri kazanan şirketlerle anlaşma 8 Ekim '98'de imzalandı.

İhaleleri kazanan emperyalist tekellere ve yerli ortaklarına, santralleri yapmaları karşılığında sayısız ayrıcalık tanındı. Öyle ki tekeller, işletme ve fiyatlandırmada sağlanan bu ayrıcalıklar sayesinde yaptıkları harcamaları çok kısa zamanda amorti edebilecekler. Uzun yıllar TEDAŞ'a kendi belirleyecekleri fiyatlar üzerinden enerji satacaklar.

Yap-İşlet Modeli ile santraller yapacak tekellerin sermaye iktidarına dayattığı en önemli şartlardan biri de, "uluslararası tahkim"dir. İhaleyi kazanan şirketlerle çıkacak hukuksal sorunlarda ülkedeki yargı sisteminin devre dışı bırakılması anlamına gelen "uluslararası tahkim" emperyalizme uşaklıkta kusur etmeyen sermaye iktidarının da can attığı biliniyor.

Henüz ihaleler sonuçlanmadan, 19 Aralık '97'de ABD ve Türkiye arasında "Enerji İşbirliği

Tekellere sağlanan yağma olanakları, termik santraller ve dağıtım hatlarının devriyle sınırlı kalmamıştır. Sermaye iktidarı "artan enerji ihtiyacını karşılayacak" yeni santrallerin de özel sektör tarafından kurulması için ihaleler açmıştır.

Emperyalist tekeller uzun bir süredir bu yönde baskı yapmaktadırlar. Ortaya çıkan sömürü ve yağma olanaklarının yanısıra, kendi çıkarlarına uygun bir enerji altyapısı kurulmasını da önemsemekte ve bağımlı ülkelerin politikalarını bu doğrultuda belirleme çabalarını aralıksız sürdürmektedirler.

Konusunda Ortak Bildiri" imzalanmış, Enerji Bakanlığı müsteşarı Yurdakul Yiğitgüden de bu vesileyle bir açıklama yapmıştı. Yiğitgüden, enerji açığının kapatılması için ABD firmalarını ve sermayesini Türkiye'ye çekmeyi hedeflediklerini belirtmiş, yatırım yapmak isteyen firmaların en çok "uyuşmazlık durumunda gidilecek mekanizma"yla ilgilendiklerini sözlerine eklemişti. Sermaye iktidarının sözcüsü, bu engeli ortadan kaldırmak için "uluslararası tahkim"e gidilebilmesini sağlayacak bir çalışma başlattıklarını da söylemişti.

Yiğitgüden'in nasıl bir "çalışma"dan sözettiği bu yılın başlarında ortaya çıktı. Enerji Bakanı Ziya Aktaş, Danıştay'la bir "centilmenlik anlaşması" yaptıklarını, enerji sözleşmelerinin "uluslararası tahkim" nedeniyle Danıştay'ca engellenmeyeceğini açıkladı. Elbette bu, "vatan-millet-bağımsızlık" söylemini kimselere kaptırmayan sermayenin ne kadar ikiyüzlü ve çıkarları gerektirdiğinde ne kadar onursuz, uşak ruhlu olduğunu tümüyle ortaya koyan bir açıklamaydı.

Bakanın sözettiği "centilmenlik anlaşması"na rağmen, Yap-İşlet Modeli kapsamındaki santral ihalelerinde hukuksal "problemler" henüz bütünüyle aşılabilmiş değil.

Enerjide diğer yağma ve talan alanları

Son yıllarda ortaya atılan ve meşrulaştırılmaya çalışılan nükleer santrallerin kurulması gerektiği fikrinin arkasında da enerji açığının kapatılması kaygısı değil, büyük vurgunların hesabı yatmaktadır. Yapımı için çok büyük finansman gerektiren, doğal çevreye ve insan sağlığına yönelik sayısız tehdit oluşturan nükleer santrallerden ilkinin Mersin-Akkuyu'da kurulması planlanıyor. Değişik hükümetler, gerek fizibilite raporları hazırlamak için, gerekse diğer hazırlık çalışmaları vesilesiyle, emperyalist tekellere hayli kaynak aktarmış durumdadır. Akkuyu santralinin 2010 yılında devreye girmesi planlanıyor ve o zamana kadar harcanacak paranın 10-12 milyar doları bulması bekleniyor. Tek başına bu rakamın büyüklüğü bile, emperyalist tekellerin neden nükleer santrali "tavsiye" ettiğini açıklamaya yeterlidir.

Gene "enerji açığı" bahanesiyle yapılan enerji ithalatı anlaşmaları ayrı bir rant kaynağıdır. Bugünkü FP başkanı, Refah-Yol Hükümeti'nin ise Enerji Bakanı Recai Kutan'ın, yakınlarına çıkar sağlamak için 12 trilyon liralık enerji ithalat sözleşmesine imza attığı biliniyor. Sonuçta, büyük ölçekli üretim ve tüketim, bundan kaynaklı büyük parasal sirkülasyon, enerji sektörünü vurgunun, rantın, haksız kazancın yoğun olduğu bir alan haline getirmiş durumdadır. Vurgun ve talanın yükü ise işçi ve emekçilerin sırtından karşılanacak faturayı hergün biraz daha kabartmaktadır.

(Devam edecek...)

Grevler ve mevzi direnişler

V. Yılmaz

İşçi sınıfı tarihi sahnesine çıkmasıyla birlikte kendine özgü mücadele araç ve biçimlerini de yaratmıştır. Kapitalist toplumun bu en devrimci sınıfının yarattığı mücadele biçim ve araçları üzerinde özenle durmak, sınıf devrimcileri açısından özel bir önem taşımaktadır.

Burjuvazinin ağır sömürüsü altındaki işçilerin sömürüye karşı tepkileri, üretim yerlerinden başlayan bir dizi eylemlere yol açmıştır. Başlangıçta birden bire patlayan eylemler, örgütsüz ve dağınık bir şekilde sürüyor ve birçok kez kanlı biçimde bastırılıyordu. İşçi örgütlerinin gelişmesiyle beraber grevler, belli görüşmelerin arkasından yapılan daha kontrollü eylemler haline geldiler. Önceden planlanan, belli takvimlere bağlanan grevler, işçiler açısından örgütlülüklerinin gelişmesini sağlayan bir araç haline gelirken; burjuvazi açısından da, birdenbire patlayan ve hazırlıksız yakalandığı eylemlerden kurtulmak anlamına geliyordu. Kontrollü grevlerin ortaya çıkışına (buna grev hakkının alınması da diyebiliriz) rağmen, birdenbire patlayan eylemler sürdü. Sömürü ve baskı koşulları sistemli ve kesintisiz bir eylem hattı değil, dalgalı, değişik dönemlerde yükselip ardından inişe geçen bir eylem çizgisi ortaya çıkardı.

Grev ve direnişler üzerine ön gözlemler

Bugün, grevlerle direnişleri hukuksal özellikleriyle birbirinden ayırmak gibi sendikal bir bakış yaygındır. Oysa her iki eylem türü de işçi sınıfının biriken tepki ve öfkesinin eyleme dönüşmesidir. Çok sayıda grev, hukuksal prosedürün işletilmesinin sonunda zorunlu olarak yapılmasına ve bu yönüyle kitle şiddetini açığa çıkarmaktan uzak olmasına karşın; direnişler, kitle öfkesinin ve tepkisinin açığa çıktığı eylemler olarak ayrı bir önem taşırlar.

Sınıf hareketinin yükseliş dönemleri ile gerilediği dönemlerde gerçekleşen eylemler arasında bir farklılık olacağı açıktır. Sınıf hareketinin yükseliş koşullarında, eylemlerdeki sayısal artışın yanısıra ortaklaşma eğilimi de artar. Çeşitli fabrika ve işletmelerden işçilerin aynı dönemlerde toplu hareket etmeye başlaması, aynı zamanda sınıf hareketinin yükselişe geçtiğini de gösterir. Sınıf hareketinin gerilediği koşullarda ise, hareket parçalı bir yapıya bürünür. Farklı yerlerde, farklı dönemlerde bir takım eylemler, direnişler patlak verir. Sınıf hareketinin gerilediği dönemlerde daha çok mevzi direnişlerin ortaya çıkması bunun ifadesidir. Örneğin 1987-91 arası dönemde yükselen sınıf hareketi, arka arkaya bir dizi işkolunun eyleme geçmesine, '89 bahar eylemlerine ve nihayet Zonguldak işçilerinin Ankara yürüyüşüne yol açmıştı. '91 sonrası süreçte ise yeni bir döneme girildi. Bu dönemde kimi işyerlerinde grev ve direnişler yaşanmasına karşın, '87-91 dönemi toplu hareketliliği yeniden yakalanamadı ('95 kamu işçilerinin eylemleri dışta tutulursa). Bu dönem yayınlarımızda mevzi direnişler dönemi olarak adlandırıldı.

Sınıf hareketinin yükseliş dönemlerinde gerçekleşen eylemlerde ortak hareket etme eğilimi daha yüksekken, gerileme dönemlerinde bu eğilim zayıflar. Ortak hareket etme politikleşmenin de bir ölçütüdür ve bu siyasal iktidara yönelme üzerinden de kendini ortaya koyar. Grev ve direnişler siyasallaştığı oranda, işçiler fabrika duvarlarının dışına da bakmaya başlarlar.

Sorunlarının sadece kendi işvereni ve

ustabaşlarından kaynaklanmadığını, birçok başka yerde de benzer biçimde yaşandığını görürler. Nitekim birçok işçi eyleminde "Ankara'ya yürüyüş" eylemlerinin düzenlenmesi, sorunlarının siyasi iktidardan kaynaklandığı bilincini gösteren bir işaret olmuştur.

Grev ve direnişlerin sınıf hareketinin gelişim dönemleriyle ilişkisi, işyeri ölçeklerinde de kendisini gösterir. Hareketin yükseliş dönemlerinde daha çok stratejik öneme sahip büyük fabrikalarda, gerileme dönemlerinde ise daha çok küçük ve orta ölçekli işletmelerde eylemler yaşanır. Bunların birçoğu vahşi bir sömürünün yaşandığı işletmelerdir.

Sınıf hareketinin yükseliş dönemlerinde gerçekleşen direnişler, hareketin en ileri mevzilerinde ortaya çıkan ve hareketin motor gücünü oluşturan eylemlerdir. Gerileme döneminde yaşanan eylemler de aynı özelliği göstermesine karşın, hareket birleşik bir özellik göstermediği için diğer kesimleri peşinden sürüklemeye gücü daha azdır. Hareketin yükseliş ile yaşanan eylemler, diğer kesimleri de peşinden sürükleyerek güçlü odaklar haline gelirler. '80 öncesi yaşanan Prof'ilo direnişi, Tarih grevi gibi eylemler böyle bir özellik göstermiştir. Prof'ilo direnişi, DISK'in aldığı DGM direnişi kararını kendi fabrikasında militan bir tarzda uygulayarak destansı bir mücadele veren Prof'ilo işçilerinin gerçekleştirdiği ileri bir örnek olmuş ve birçok başka fabrikayı da etkilemiştir. Benzer şekilde Tarih grevi, bölgedeki semt halkını da harekete geçirerek arkasına almayı başarmıştır.

Hareketin gerilediği dönemlerde, ortak hareket etme eğilimi gibi diğer kesimleri peşinden sürüklemeye gücü de azalır. '97'de yaşanan birbirine yakın bölgelerdeki üç direnişi (Tibset, Reslan, Brandi) ortaklaştırma çalışması, ileri işçilerin ve komünistlerin bütün çabalarına karşın başarısız oldu. Bu başarısızlıkta sendika bürokratlarının ve reformistlerin engelleyici tutumları ile çeşitli devrimci grupların ve komünistlerin hata ve eksiklikleri ne olursa olsun, sınıf hareketinin geriliğinin yarattığı nesnel etki gözardı edilemez.

Grev ve direnişler incelenmesinde daha yaygın kullanılan klasik bir yöntem de, bu hareketliliği talepleri açısından ele almaktır. Temel olarak iktisadi ve politik talepleri ifade etmesiyle birbirinden ayırarak ele almak, bir sınıflandırma yapmak açısından işlevseldir. Ancak bu ayırmada bizim için önemli olan, iktisadi ve politik taleplerin birbirinden kalın çizgilerle ayırlamayacağını bilmektir. Taleplerin içeriği sınıf hareketinin gelişmesine paralel olarak bir değişim gösterir. Tümyle iktisadi taleplere sahip olan bir grev bile salt bir iktisadi grev sayılamaz. Bu yönüyle saf iktisadi ve saf politik grevlerden bahsedilemez. Ayrıca iktisadi taleplerle başlayan bir grev ya da direnişin de eylem içinde politikleştiği ve politik talepleri de önüne koyduğu pek çok örnekte görülmüştür.

Grev ve mevzi direnişlerin evreleri

Komünistler açısından grev ve direnişlerin ortaya çıkış koşullarını, hangi toplumsal koşullarda geliştiğini, zayıf ve güçlü yanlarını belirlemek, bu eylemlere müdahale edebilmek ve geliştirebilmek açısından büyük bir önem taşır. Bu yazı kapsamında amacımız, içinden geçtiğimiz koşullarda çalışmamıza yön verebilmek için grev ve direnişleri incelemektir. Bu yüzden, özel bir terehile, sınıf hareketinin gerilediği dönemlerde yaşanan grev ve direnişleri ele

alacağız.

Komünist bir hareket olarak ortaya çıkışımız döneminde yükselen sınıf hareketine müdahalemiz doğal olarak bir yetersizlik taşıdır. Komünistlerin sınıf hareketine gerçek anlamda müdahaleleri, hareketin belli gelişme aşamalarından geçmesinin ardından, özellikle de 3. Konferans sonrası yaşanan süreçte gerçekleşmiştir. Bu yıllar ise ('95 sonrası) sınıf hareketinin gerilediği, hatta dibe vurduğu yıllardır. Bu yazıda, özellikle kendi deneyimlerimizden yola çıkarak, müdahale olanaklarını ve zorlanma alanlarını inceleyeceğiz.

Mevzi direniş ve grevlerin, tüm diğer eylem süreçlerinde olduğu gibi, gelişim evreleri vardır. Başlangıç, gelişme ve sonuç. Kazanımla biten grev ve direnişler, bu aşamaların herhangi birinde sona erebilir. Bir grev ya da direniş, henüz daha başlangıç aşamasındayken, işverenin talepleri kabul etmesiyle sonuçlanabilir. Böyle bir durumda, işçilerin tepkilerinin yarattığı enerji henüz açığa çıkarılmadan eylem bitebilir. Ancak birçok durumda grev/direniş belli bir olgunluğa ulaşana kadar eylem sürer ve gelişme aşamalarını tamamlar.

Mücadele deneyimleri olmayan işyerlerinde, grev/direnişin başlangıç aşamasında, eylem en geri noktasındadır. Fabrikasının dışına bakma alışkanlığı olmayan işçiler, belki de hayatlarında ilk defa, kafalarını fabrikalarından dışarı çıkarmışlardır. Yıllardır işverenin baskılan karşısında sessiz kalmalarına rağmen o güne kadar bir tepki vermemiş ve ilk kez olarak sert bir karşı çıkışta bulunmuşlardır. Attıkları adımın anlamını kavrayamazlar da, çok önemli bir adım attıklarını farketmişlerdir. Politikleşme düzeyi son derece geridir. Ortak hareket etme eğilimi son derece zayıftır. Diğer toplumsal kesimlerin mücadelesine ilgileri yok denecek kadar azdır. Sendikaya bakışları da oldukça geridir. Sendikayı, kendilerine "önderlik yapan, işverene karşı kahramanca mücadele eden bir kurum" olarak görürler. Sendika hukuki niteliğiyle işçilerin gözünde, işverenin karşısına çıkabilecek tek kurumdur. O olmasa işçiler hiçbir şey yapamaz vb. Devrimci hareketlere, hatta reformist partilere bile, tedirginlik duyarak bakarlar. Politik kimliği ile kendilerine destek vermek isteyenlerin kendi mücadelelerine zarar vereceğini düşünürler.

Belirli bir mücadele deneyimi olan işyerlerinde ise, politik kimlik daha çok gelişmiştir. Ortaklaşma eğilimleri daha fazladır, ancak sınıf hareketinin geriliğinin yarattığı bir isteksizlik ve hoşnutsuzluk vardır. Diğer toplumsal kesimlerin mücadelelerine ilgileri vardır. Devrimci hareketlerin dayanışmalarına, bildiri dağıtımlarına vb. karşı olumlu bir tutum alırlar. Sendikaya yaklaşımları, bilinçsizce bir bağlılık değildir. Önceki mücadele süreçleri boyunca sendika içinde belirli saflaşmalar yaşanmış olduğu için, farklı sendikal ve politik eğilimler de gelişmiştir. Bu eğilimler üzerinden, süreçlere müdahale etmeye çalışan ve sendikal süreçleri henüz bilmeyen devrimci, demokrat kesimleri kendi anlayışları çerçevesinde yönlendirmeye bile çalışırlar.

Grev ve direnişlerin başlangıç evresinde yaklaşımımız bir tanıma/anlama işlevi taşır. Mücadele deneyimleri olmayan işyerlerindeki sorunları ve ilişkileri anlayabilmek, mücadele deneyimi olan işyerlerine göre çoğu kez daha kolaydır. Şaşırtıcı görünse bile, bu olgu, ikinci tür işyerlerindeki işçilerin daha karmaşık hale gelmiş olan süreçlerinden kaynaklanır. Ancak bu, birinci tür işyerlerine

müdahalenin daha kolay olacağı anlamına gelmez. Çünkü buralarda sadece tanıma/anlama sorunu değil, kendimizi tanıma/anlatma sorunu da vardır. Mücadele deneyimi zayıf olan birçok işyerinde yaşadığımız sorunlar, başlangıç aşamasında karşılaştığımız güçlükleri anlatmaktadır. Örneğin bir grevin ilk günlerinde, götürdüğümüz gazete bir işçi tarafından yırtılabilmiş; bir başka direnişte ise, ziyaret eden yoldaşlarımız, işçiler tarafından jandarmaya teslim edilmiştir. Mücadele deneyimi daha fazla olan işyerlerinde ise, direniş ya da grevdeki işçiler devrimcilerle her türlü olanağı sağlamak, sıcak bir ilişkiye girmek, çoğu kez politik tartışmalara girişmek eğilimleri taşırlar. Bu tür yerlerde birçok defa bildiri dağıtımlarımıza işçiler bizzat kendileri yardım etmiş, çalışmalarımıza ilgi göstermişlerdir.

Grev ve direnişlerin gelişme evresi ise, işçiler ve sendika ile işveren ve çoğu kez polis-jandarma arasında ilk temasların kurulmasından sonraki evredir. Çoğu durumda işveren direniş ya da grevi kırmaya çalışır, bunun için işçilerin kimisini satın almak, direniş kırıcı işçiler bulup fabrikaya sokmak ister, ya da polis-jandarma baskısıyla direnişçi/ grevci işçileri mücadeleden vazgeçirmeye çalışır. Bazı durumlarda, grev ya da direnişin daha başlangıç aşamasında, işçiler kolluk güçleri ile karşı karşıya gelirler. Bu durumda eylem hızlı bir gelişme gösterir.

Bu süreç boyunca grev/direniş bir dizi önemli sorunla karşılaşır. İşveren oyunları, polis-jandarmanın baskısı, sendikanın yaklaşımları vb., eylemin gelişme yönünü belirler. Bu süreçte, işçilerin başlangıçtaki tutumlarına göre, belirgin değişimler görülür. İsrarlı ve istikrarlı bir ilgi gösterildiğinde, mücadele deneyimleri hiç olmayan birçok işyerinde bile, işçilerle oldukça iyi ilişkiler geliştirilebilir. Örneğin başlangıçta gazetemizi alıp yırtan işçilerle, ilerleyen günlerde çok sıcak ilişkilere girebildik.

Grev ve direnişlere müdahalenin sorunları

Başlangıç sürecinde ve sonraki evre boyunca, ilişkilerimiz daha çok dayanışma çerçevesinde gelişmektedir. İşçilerle sosyal-politik ilişkiler geliştirdiğimiz bu noktada, grev/direnişe müdahale imkanlarımız da doğmaya başlar. (Kuşkusuz bu direniş/grevin herhangi bir aşamasında buraya dağdığımız bir bildiri de bir müdahale anlamı taşır. Ancak burada sözkonusu olan, işçilere dönük yürütülen bir iktidara çabası ile eylemin daha ileri bir aşamaya sıçrayabilmesini sağlamaktır.)

Mücadele deneyimi olan yerlerde başlangıç aşamasındaki kolay müdahale olanaklarına (bildiri vb.) karşın, müdahalelerimiz grev/direnişin süreçlerine müdahaleye dönüşmeye başladığı anda, güçlükler de karşımıza çıkmaya başlar. İşçilere devrim ve sosyalizm üzerine propaganda yapmak başka bir şeydir, grev süreçleri üzerinden önerilere politikalar koymak başka bir şey. Bu noktada, sendika yönetiminden işyerlerindeki politik-sendikal anlayışlara kadar, bir dizi güçle karşı karşıya kalırız.

Bu evrede grev/direnişle dayanışma için kampanyalar, çeşitli partilerin ve fabrikaların işyeri ziyaretleri, geceler vb.'ne katılma gibi şeyler de yaşanabilir. İşçilerin bilinç düzeyinin gelişmesini sağlayacak bir dizi etken bu süreçte ortaya çıkar.

Birçok durumda, grev/direnişe katılan işçilerin ilk aylardan sonra ilgileri azalmaya başlar. Bir yandan maddi yaşam koşullarının zorlamasıyla, diğer yandan kazanım elde edileceğine duyulan güvensizlikle, işçiler eylemi bırakmaya ve başka yerlerde işe girmeye başlarlar. Grev/direnişin temposu düştükçe, daha

Sınıf hareketinin yükseliş dönemlerinde gerçekleşen eylemlerde ortak hareket etme eğilimi daha yüksekken, gerileme dönemlerinde bu eğilim zayıflar. Ortak hareket etme politikleşmenin de bir ölçütüdür ve bu siyasal iktidara yönelme üzerinden de kendini ortaya koyar. Grev ve direnişler siyasallaştığı oranda, işçiler fabrika duvarlarının dışına da bakmaya başlarlar.

kararlı işçiler ile daha geri işçiler ve pek çok durumda sendika yönetimleri (bazı direniş/grevlerde ilerici sendika yönetimlerinden bahsedilebilir. Bu durumda yaşanan süreç kuşkusuz daha farklı bir gelişim izler) arasında da gerilimler yaşanmaya başlar. Sürecin uzaması ve bir kazanım elde edilememesi, kararlı işçileri daha militan eylemler yapmaya doğru iter. Bir yandan işçiler arasında, diğer yandan işçilerle sendikacılar arasında, ne yapılması gerektiği konusunda bir kavga sürer gider. Grev/direniş sonuç evresine gelmiştir. Bu aşamada yaşanan farklılaşmalar, müdahale olanaklarını daha da artırır. Mücadeleyi sürdürmek isteyen kararlı işçiler, diğer işçi ve sendikacıların geri duruşları karşısında kendisine daha yakın gördüğü farklı kesimlerin desteğini de alarak hareket etmek ister. Başta istemediği, şu veya bu nedenle ihtiyatla yaklaştığı dışardan devrimci desteği arar hale gelir. Ancak çoğu kez, bu dönem ve yaşanabilecek çatışmalı süreçler, sendika bürokratları tarafından da önceden görülmektedir. Yılların deneyimlerine sahip bu kurtlar, bir grev/direnişi ne zaman bitirmeleri gerektiğini de çok iyi bilirler ve ona göre davranırlar.

Grev/direnişin bu evresinde, kararlı işçiler ve daha geri kesimler arasında yaşanan bu kopuşmayı önceden anlayabilmek mümkündür. Grev/direnişin gelişimi sırasında karşılanan bir dizi sorun, bir kopuşma yaşanacağını belirtirlerini önden sunar. Bu aynı zamanda, sınıf devrimcilerinin politikalarını ileri işçiler eliyle daha rahat hayata geçirebileceği bir andır.

Zorlanma alanlarımız

Deneyimlerimiz üzerinden, karşılaştığımız bir dizi zorlanma alanını şöyle sıralayabiliriz:

En önemli zorlanma alanlarımızdan biri ilişki tarzı konusunda ortaya çıkmaktadır. İster komünist ve devrimci kimliğimizle, ister ileri işçiler olarak ilişki kurmuş olalım, ilişki tarzımız büyük bir öneme sahiptir. Bizi en çok tehdit eden ilişki tarzı tepeden bakma, öğretmen edasıyla işçilere yaklaşmadır. Birçok defa sınıf çalışması, grevler, mevzi direnişler, sendikalar vb üzerine doğru dürüst bir bilgisi bile olmayan insanlarımız bu eylemlerde bir öğretmen edasıyla nasıl mücadele edilmesi gerektiğini, polise- işverene-devlete karşı nasıl bir militan duruş sergilenmesi gerektiğini uzun uzun anlatmaya başlarlar. Tersinden, biraz mücadele deneyimi olan

işyerleriyle karşılaştıklarında ise adeta söyleyecek bir şey bulamazlar. Aslında bu küçük-burjuva bir zayıflıktır. Yapılması gerekenler konusunda yeterince düşünülmemiş olduğundan kuru bir militanlıkla işin içinden sıyrılmaya çalışılır. Bir başka zorlanma alanı ise müdahaledeki ısrar noktasıdır. Grev/direnişlerle ancak ısrarlı bir ilişki ve bunun üzerinden gerçekleştirilecek bir müdahale başarı şansına sahiptir. 5 ay kadar süren Makina Kalıp greviyle ilk günlerden başlayan ve istikrarlı şekilde sürdürülen ilişki, bu açıdan örnek bir özellik taşımaktadır.

Üçüncüsü, hedefler koyma konusundaki zorlanmadır. Tıbset, Reslan, Brandi fabrikalarındaki direnişleri birleştirmek veya Swiscard'la Tuzla deri arasında böyle bir ortak direniş hattı örnek çerçevesinde belirlenen hedefler buna örnek verilebilir. Benzer biçimde her grev/direnişe giderken, orası için belirlediğimiz bir takım hedeflere sahip olmak zorundayız.

Dördüncüsü, müdahale araçları yaratma konusundadır. Mutlu Akü grevi sürecinde çıkardığımız Mutlu Akü grev bülteni bu yönüyle örnek bir araçtır. Bu tür araçların işçilere maledilmesi büyük önem taşır.

İşçilerin alıp dağıttığı, destek verdiği, hatta kendi çıkardığı böyle bir araç birçok açıdan ilerlemeyi sağlar.

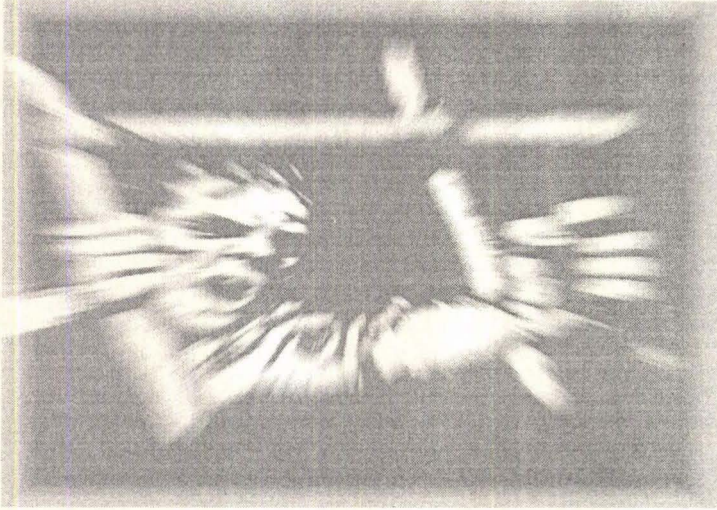
Beşincisi, eylem süreçlerinde gösterilen inisiyatifdir. Grev/direnişlere dışarıdan değil, içeriden müdahale ettiğimiz durumlarda inisiyatif daha büyük bir önem kazanır. Bu konuda kendi pratiğimizden bir örnek verebiliriz. Bir fabrikada bir hak talebi için çeşitli eylemleri örgütleyoruz, işçiler tarafından öncü bir işçi olarak kabul ediyoruz. İşveren çeşitli bahanelerle bizim etkimizi kırmak için birkaç kişiyle birlikte bizi işten atıyor. Böyle bir durumda fabrikanın önüne gidip basın açıklaması vb. eyleme girişmek (sınırlı hatta bir iki işçiyle bile olsa) bizim için tümüyle meşrudur. Ancak içerideki işçilerin örgütlenmemize zarar verir şeklindeki gerici söylemleri üzerine eylemden uzak durabiliyoruz.

Altıncısı, eylemlerde doğru bulduğumuz bir tarzı ya da kararı, yolaçabileceği olumsuzlukları hesaplama dayatmasıdır. Kimi kez gelişen sürece denk düşmeyecek bir takım önerilerden, çoğu kez de önerilerin işçiler tarafından sahiplenilmemesinden dolayı, bu dayatmalar işçilerden kopmamıza ve uzaklaşmaya neden olurlar. Bir dönem son derece sıcak ilişkilere girilmiş olmasına karşın alınan sekte tutumlardan dolayı işçiler tarafından tepkiyle karşılaştığımız Polisan, benzer şekilde başta kurduğumuz güçlü ilişkilere karşın, özellikle sendika hakkında yazdığımız yazılardan dolayı sendika yönetimiyle başlayan tartışma sonucunda işçilerle gerilim yaşadığımız Tıbset, bu tür sorunlarla yaşanan kopmalara örnektir.

Yedincisi, çok sık olmasa da karşılaşılabildiğimiz bir başka zorlanma da öncü-kitle ilişkisini doğru kuramamaktır. Grev/direnişlerde öncü ile kitle arasında sıkı bir bağ vardır. Çünkü öncü ordaki kitlenin öncüsüdür, kafamızdaki öncü işçi kategorisinin bir parçası değil. Orada ortak bir mücadele sürdürülmektedir. Öncüyü kazanmak kitleye etkilemenin dışında düşünülemez. Öncü ancak kitleye dönük bir çalışma içinde kazanılabilir.

Grevler ve mevzi direnişlerin sınıf hareketinin gerilediği bir dönemde gösterdiği özelliklere kısaca değinmiş olduk. Bu değerlendirmeler kendi sınırlı gözlemlerimize dayandığı ölçüde, doğal olarak belli yetersizlikler taşımaktadır. Ancak yine de sınıf çalışmasındaki deneyimlerimizi genele maledebilmek açısından önemlidir.

Tuzla işçilerine açık mektup

Kardeşler; hepimiz aynı sömürü düzeninin sömürü çarkları arasına sıkışmış sınıf kardeşleriyiz. Bu uğursuz çarklar döndükçe bizleri sadece daha fazla açlık ve yoksulluğa itmekle kalmıyor, aynı ölçüde tarihsel çıkar ve geleceğimizi de köreltmeyi hedefliyor.

Ben de sizler gibi 10-12 saat karın tokluğuna sendikası, sosyal haklardan yoksun olarak çalışan bir demir çelik işçisiydim. Bu sömürüye sesimi çıkarmadığım sürece kapitalist patronun "çalışkan, verimli ve gözde" işçilerinden biriydim. Ne zaman ki devrimci öncü işçilerle tanışıp kendi sınıf çıkarlarım ve haklarım için mücadele etmeye başladım, o zaman "ortalığı karıştıran azıllı bir terörist" oldum.

Ve bir gün, düzenin kolluk kuvvetleri tarafından TEM'e götürüldüm. İnsanlık dışı işkencelerle benden sınıfıma, geleceğime ve sınıf kardeşlerime ihanet etmem ve "uysal bir köle olmam" istendi. Bütün bunları reddettiğimde ise, yılları bulan bir "mahkumiyet" cezasıyla zindanlara atıldım. Ama kendi adıma bu sistemden ve zebanilerinden aman dilemek bir yana, günlerce işkence görmekten ve zindana atılmaktan onur duydum. Çünkü benim ve sınıfımın geleceğini gaspeden ve hergün karartmaya çalışan sömürücülere karşı mücadele ediyordum. Bu yüzdendir ki, o günden bugüne ödediğim ve ödeyeceğim her bedel beni yalnızca onurlandırıyor.

Zindanda kavga bitmiyor; farklı bir mekanda, fakat aynı sınıfsal çıkarlarla devam ediyor

Çok öteye gitmeye gerek yok. Daha 1995'te Buca Cezaevi'nde 4, 1996'da Ümraniye Cezaevi'nde 3 devrimci, Diyarbakır Cezaevi'nde 10 yurtsever tutsak katledildi. 1996 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Oruçları'nda 12 devrimci hücre hücre eriyerek şehit düştü, onlarcasınca ise kalıcı rahatsızlıklar kaldı. 69 gün eriyerek parça parça ölmek kolay değildi. Ölümü kolaylaştıran, her hücrenin eriyip fonksiyonlarını yitirdiğini hissettikçe direnişçilere mutluluk veren tek düşünce, geleceği olan sarsılmaz inançtır. Kararlılık ve kahramanlık bu inancın sonucudur.

Siz Tuzla işçilerinin hafızasında '96 zindan direnişlerinin anıları hala taptaze duruyor olması gerekir. Çünkü Türkiye işçi sınıfı içinde bu direnişçi ilgi göstermiş, destek vermiş tek öncü bölük sizdiniz. Biz tutsaklar için bunun tarihsel bir değeri olduğunu bilmelisiniz. Çünkü zaferi sizlerle beraber kazandık.

Kardeşler; sınıf düşmanımız en azından bizim kadar inatçı, bizim kadar sınıf çıkarlarına sahip çıkıyor. Ve en önemlisi de, bizden daha fazla örgütlüdür. Kuşku yok ki o tarihin çöplüğüne gömülmekten korkuyor. Özelleştirmeler, sendikasıztırmalar, tensikatlar, sıfır zamlar,

peşpeşe uygulanan IMF paketleri ve tüm bunlar için uygulanan azgın devlet terörü onun korkusunu, çürümüşlüğünü ve tıkanmışlığını anlatıyor. O bir sülüktür, duru suda yaşayamaz. Batakılıkta yaşar ve kanla beslenir. Susurluk, çeteler, mafya, kontr-gerilla, ajanlık kurumu, koruculuk sistemi, DGM'ler, İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezleri, sivil faşist güruh ve bir bütün olarak çete devleti ve devlet terörü bu bataklıktan ürüyor.

Bu bataklığı kurutmak sınıfımızın, işçi sınıfının görevidir!

İçerde işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı pervasız bir terör uygulayan bu bataklık sahipleri, dışarda

emperyalizme kölece bağımlılığın kendilerine biçtiği misyonla Irak, Yunanistan ve en son da Yugoslavya halkına karşı sürekli savaş halindedir. Savaş çılgınlıkları atmaktadır. Yugoslav halkının üzerine bomba yağdıran emperyalist savaş makinası NATO'ya tüm üsler açılmış durumdadır. Bugüne kadar Kürt halkına yönelik kirli savaşı, "bölücülük, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğüyle" gerekçelendiriyorlardı. Peki Irak halkı, Yugoslavya halkı kime karşı bölücülük yaptı da, Türkiye'deki üsler emperyalist savaşa açıldı? Türk uçakları hergün gidip bu halkları niye bombalıyor?

Demek ki bu düzen için sorun şunun "bölücülüğü" bunun "teröristliği" değil. Kendi çıkarlarına dokunan ve kendilerine kafa tutan herkesi aynı yöntemlerle imha ediyorlar. Yani dün hücre tipi cezaevlerini inşa etmeye başladıklarında başvurdıkları savaş hilesi gibi. Ne diyorlardı? Hücre tipini nasıl gerekçelendiriyorlardı?

"Hücrelere çete mensuplarını, psikolojik sorunları olanları ve terör örgütlerinin iflah olmayan lider kadrolarını koyacağız" diyorlardı. Buradan da açıkça anlaşılacağı gibi, insanları "iflah" etmek, yani teslim almak için hücrelere koyuyorlar. Yani aynen Newroz'da tutuklanan 52 Tuzla işçisi gibi. Tuzla işçileri Kürt halkının özgürlüğünü simgeleyen Newroz'u kutlamışladı. Bu yüzden, işkenceli sorgulardan sonra, sermayenin hukuk cephesindeki kontra kurumu olan DGM tarafından tutuklanarak, Kartal F (hücre) Tipi cezaevine kondular. Neden? Çünkü iflah etmek ve onlar şahsında Tuzla işçisine gözdağı vermek ve teslim almak istiyorlar... Çünkü Tuzla işçisi halihazırda işçi sınıfının ileri bir bölümünü oluşturuyor. Gazi halk direnişi ve '96 SAG ve ÖO gibi politik gelişmelere duyarlıdır. Sınıf dayanışmasını örmeye çalışıyor ve taviz vermiyor.

İşte bu nedenlerden dolayı, Tuzla işçisi "tehlikeli"ydi! Gözdağı verilmeli, iflah edilmeliydi.

Hem de hücrelere atılarak. Demek ki sermaye devletinin saldırıları sadece Kürt halkına ve biz devrimci tutsaklara yönelik değildir. Bu saldırı esasta işçi sınıfına ve tüm toplumsal muhalefete yöneliktir!

İşte yeni bir örnek daha... A. Öcalan'ın mahkemesi gerekçe gösterilerek bugün tüm ülkede fiilen sıkıyönetim ilan edilmiştir. Basın açıklamaları da dahil, tüm eylemler yasaklanmıştır.

Peki mevzi direnişlerinin başladığı ve gidererek yayılma eğilimi gösterdiği böyle bir süreçte, fiilen sıkıyönetim ilan edilmiş olması, sınıfa ve tüm emekçilere yönelik bir saldırı değil midir? Öcalan'ın mahkemesini buna gerekçe yapmaları açık ve arsız bir savaş hilesi değil midir?

Böyle olduğuna göre, yasakları daha çok çiğnemeli, hücreleri yıkmalıyız!

Kardeşler; her vesileyle karşınıza dikilen sermaye devletinin hukuk cephesindeki kontra örgütlenmesi olan DGM'ler, bugün A. Öcalan şahsında, gerçekte Kürt halkının özgürlük mücadelesini yargılamaya çalışıyor. Sermaye devleti aylardır sürdürdüğü şovenist, ırkçı propagandanın yarattığı histeriyi de arkasına alarak, Kürt halkına imhayı, komünist ve devrimci tutsaklara ise F Tipi denilen ölüm hücrelerini dayatıyor.

Diğer taraftan, yine bu şovenist histeri dalgasının sağladığı zemini de kullanarak, siz işçi sınıfı ve emekçilere sıfır sözleşme, sendikasıztlaşma, esnek üretim ve IMF paketlerini dayatıyor. Bütün bunların karşısında gelişen ve gelişebilecek sınıf ve kitle tepkisi ise, A. Öcalan'ın mahkemesi gerekçe gösterilerek yasaklanıyor, sıkıyönetim ilan ediliyor.

Bugüne kadar devrimci bir mevzi tutan Tuzla işçisi bunlara karşı sessiz kalamaz. Yanıbaşında süren mevzi direnişlerle dayanışmayı örmeli, ortak direniş komiteleriyle direnişi daha üst bir organizasyona ulaştırmalıdır. Başta sermaye devletinin terör kurumu olan DGM'ler olmak üzere, F (hücre) Tipi cezaevleri ve en son ülke genelinde ilan edilen "eylem" yasağına karşı, ortak bir direniş örgütlenmelidir. Yasaklar fiilen çiğnenmelidir. Bu bugün işçi sınıfının omuzlarındaki temel önemde bir sorumluluktur.

Biz tüm cezaevlerinde bulunan Türkiye Komünist İşçi Parti'li tutsaklar olarak, hücre sistemi dayatmasını tüm işçi sınıfı, Kürt halkı ve toplumsal muhalefete yönelik bir saldırı olarak değerlendiriyoruz. Bu çerçevede, hiçbir şekilde zulme teslim olmayacağımızı dosta düşmana ilan ediyoruz! Büyük bedeller ödeyerek kazandığımız mevzilerimizi, onurumuzu ve ideallerimizi, **BEDEL ÖDETEREK KORUYACAĞIZ!**

Bir kez daha tekrarlıyoruz; **İNANCIN OLDUĞU YERDE ZULMÜN HÜKMÜ YOKTUR!**

Özelde siz Tuzla işçilerini, genelde ise işçi sınıfı ve emekçileri, bu zulme karşı ortak direnmeye çağırıyoruz.

Bugün zulme karşı sessiz kalanların yarın söyleyecek onurlu bir sözü olamaz!

**Habip Gül
Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
28 Mayıs '99**

Emperyalist yalan makinası

Kitleler, sonuçlardan hareketle, insan haklarını koruma adına başlatılmış olan savaşın bölgede toplu bir insanlık trajedisine yol açtığını, NATO'nun amacının Kosovalı Arnavutları korumak değil de Yugoslavya'yı imha etmek olduğunu görmeye başladılar. Belgrad rejimi teslimiyet bayrağını çekmeyince, NATO'nun askeri zafer umudu uzaklaşınca, barbarlığa kılıf edilmeye çalışılan mülteci dramı etkisini yitirince, NATO'nun barutunun tükenmeye başladığı anlaşıldı.

24 Mart gecesi Yugoslavya'ya karşı başlatılan savaş sadece bu ülkede maddi hasar açan askeri bir savaş değildir. Yanısıra, aynı yoğunlukta ve dünya kamuoyu üzerinde çok daha etkili sonuçlar yaratan bir propaganda savaşı da sürdürülmektedir. Nasıl ki NATO'nun savaş makinası Balkanlar'a ateş açıyorsa, burjuvazinin yalan makinası da tüm dünyaya yalan saçmakta, zehir kusmaktadır.

Savaşın askeri yoğunluğu, ayrıntıları tüm çarpıtma çabalarına rağmen kaba taslak bilinmektedir. ABD emperyalizminin başını çektiği 19 devletten oluşan koalisyonun 13 üyesi fiilen askeri operasyonlara katılıyorlar. Savaşta toplam 1090 savaş uçağı ve helikopter kullanılıyor. Bu sayının 770'i ABD'ye aittir. Adriyatik Denizi'nde koalisyonun bellibaşlı üyeleri kesin sayısı açıklanmayan savaş gemileri bulunduruyorlar. İtalya baştan başa bir hava üssüne dönüştürüldü ve ihtiyaca cevap veremez durumda. Bu nedenle son günlerde İngiliz uçakları Korsika'daki Fransız üslerinden havalanmaktadır. Arnavutluk ve Makedonya NATO güçlerinin birer karargahı durumundadır. Türkiye'nin Trakya'daki hava üslerini kullanan NATO, Bulgaristan ve Macaristan'ın hava sahasından da yararlanmaktadır.

Amaç iktisadi altyapıyı tahrip etmek

Emperyalist koalisyonun bu militarist seferberliğinin Yugoslavya'ya verdiği zarara ilişkin bazı veriler basına sızmaktadır. NATO sözcüsü general Walter Jertz'e göre NATO savaş uçakları savaşın ilk 70 gününde toplam 31.530 çıkış gerçekleştirdiler. Aynı süre içerisinde 16 bin bomba, füze ve roketin atıldığı iddia edilmektedir. Son üç haftadır saldırıların yoğunluğunda ciddi bir artış görülmekte, hava akınları gündüz de sürdürülmektedir. Birbirlerini tamamlayan ve doğrulayan farklı kaynaklara göre, NATO'nun öncelikli hedefi, Sırp askeri donanımından çok ülkenin iktisadi altyapısıdır. Bunu elbette askeri amaçlarla ilişki içinde gerçekleştirmekte, demiryollarını, petrol rafinerilerini bombalayarak Yugoslav ordusunun hareket serbestliğini tahrip etmeye çalıştıklarını iddia etmektedirler. Fakat savaşın seyrini somut verilere dayanarak yakından izlemeye çalışan bazı gözlemler, esas amacın ülkeyi iktisadi bağlamda tahrip etme olduğu konusuna birleşmektedirler. NATO saldırılarının başlıca hedeflerini fabrikalar, petrol rafinerileri, yollar, köprüler, radyo ve televizyon vericileri, telekomünikasyon ağı, okullar, hastahaneler kısacası ülkenin iktisadi ve sosyal yaşamının can damarları

oluşturmaktadır. Son günlerde yaşlıların ve hastaların dinlendikleri sanatoryumlara, çocuk yurtlarına saldırılmaya başlandı. Rejim aleyhtarı bazı Sırp iktisatçıları, saldırıların mevcut aşamasında ülkenin '89 yılı verilerine göre 41 yıl önceki konuma düşürüldüğü söylüyorlar.

Yugoslavya'nın aşırı ölçüde silahlanmış militarist bir güç olmadığı açıktır. Kaldı ki Yugoslavya aşırı bir silahlanmaya gitmenin maddi olanaklarına sahip değildir. Askeri donanımı esas olarak eskiden Sovyetler Birliği'nden satın alınmış, dolayısıyla önemli ölçüde eskimiş uçak, tank, top ve silahlardan oluşmaktadır. Bu nedenle NATO bu alanda savaş öncesi dönemde özel bir kampanya yürütme gereği görmedi. Eğer Yugoslavya'nın askeri bir ciddiyeti olsaydı, tıpkı Saddam ordusu hakkında yapılan abartmalı kampanyanın bir benzeri başlatılarak saldırıya ek bir gerçek bulunabilirdi. Dikkatler Yugoslav ordusunun askerini donanımından çok Sırp'ların direnişi geleneği, baş eğmezliği, arazinin elverişsizliği üzerinde yoğunlaştırıldı. NATO sözcüsü general Walter Jertz'in, on haftalık bombalama sonucunda Yugoslav ordusunun 314 topunun, 230 zırhlısının, 120 tankının ve yüze yakın uçak ve helikopterinin imha edildiğini açıklaması, buna rağmen NATO birliklerinin karaya ayak basmaya cesaret edememeleri ayrı bir göstergedir. Dolayısıyla, güçler dengesi kıstas alınarak değerlendirildiğinde, NATO'nun Balkanlar'da çıkmaza saplanmasının esas nedeni askeri nitelikte değildir.

NATO'nun Yugoslavya'ya saldırısının başlıca gerekçesini Kosova'daki Sırp terörüne son vermek ve bu terörün aracı olan Yugoslav ordusunu, polisini ve paramiliter güçlerini etkisiz bırakmak oluşturmaktaydı. On haftadır süren yoğun savaş emperyalist koalisyonun esas hedefinin fabrikalar, yollar, hastahaneler, sivil yerleşim birimleri olduğunu gösteriyor. Emperyalist koalisyonun yardımına koştuğu Kosovalı Arnavutların akibeti ise biliniyor. İbrahim Rugova, "Pristina bir hayaleti andırıyor. Kosova tamamen boşaltılmış durumda, bir tek insana rastlamak zor" derken, UÇK'nin politik lideri Haşim Taçi ise "halen 600 ile 700 bin civarında Arnavut'un Kosova'da yaşadığını" iddia ediyor. Batılı bazı gazetecilerin Pristina'da söyleşide bulundukları Arnavutlar ise başka bir tablo çizmektedirler. "Sen niye gitmedin?" diye sordukları bir Arnavut "bana git demediler ki" cevabını veriyor, "ama git deselerdi ne yapardım" diye sorulduğunda, biraz güldükten sonra, "eh! ben de Makedonya'da olurdum" karşılığını veriyor.

Burjuvazinin yalan makinası

Böylece, emperyalist koalisyonun insan haklarını koruma adına başlattığı savaş, tüm insanlığın gözleri önünde ve süreci ciddi bir biçimde etkileyecek bir tepkinin doğmasına yol açmadan Sırbistan'ı toptan imha etmiş, Kosova'yı en azından kısmen boşaltmış oldu. İnsan haklarını koruma adına başvuru barbarlığa karşı yaygın bir tepkinin doğmamış olması insanların ilgisizliğinin bir ürünü değildir. NATO Yugoslavya'ya yağdırdığı bombaların, füzelerin eşdeğerinde yalan yağdırıyor insanlığın üzerine. İletişim ve propaganda alanında sürdürülen savaşta kazanılan mevziler Yugoslavya'nın tahribini olanaklı kılmakta, kolaylaştırmakta, bu barbarlığa karşı daha yaygın bir tepkinin doğmasını engellemektedir.

Dünyanın en gelişmiş emperyalist güçlerinin başını çektikleri militarist bir koalisyonun Yugoslavya gibi 12 milyonluk bir ülkeye savaş açması ve bu savaşı kendiliğinden kurallar çerçevesinde yürütmesinin askeri ve teknik açıdan bir zorluğu yoktur. Körfez Savaşı bunun ilk, on haftadır devam etmekte olan

Balkan Savaşı ise ikinci kanıtını oluşturmaktadır. Her türlü araç, gereç ve teknolojik donanımına sahip olan emperyalist koalisyon haftalardır 6 bin metre mesafeden Yugoslavya'yı bomba ve füze yağmuruna tutmakta, onu bir silah deneme laboratuvarı olarak kullanmaktadır. Aynı koalisyonun ya da onun başını çeken ABD emperyalizminin benzer bir senaryoyu istediği an, istediği ülkeye karşı hayata geçirmesinin önünde teknik bakımdan hiçbir engel yoktur. Rusya veya Çin Halk Cumhuriyeti gibi nükleer silahlara sahip sayılı askeri güçlerin ise böyle denemelere hedef olmaları elbette kolay değildir.

Bu Ortaçağ barbarlığını üstelik insan hakları adına icra etmek, salt askeri ve teknolojik üstünlüğün sağladığı kolaylık sonucu mümkün olmamaktadır. Böyle bir barbarlığın icrası bir yalan yığınının gölgesinde mümkündür. Silah seslerinin yanısıra ne kadar çok yalan söylenirse, söylenen yalanlar ne kadar rasyonel ve hesaplı olursa, haksız savaşın ömrü de o kadar çok uzatılmış oluyor. Balkanlar'da yapılan budur. Dünya kamuoyu kandırılarak, baştan çıkarılarak, tehdit edilerek ve sonuçta savaşa karşı çıkmaları engellenerek silahlar konuşturulmaya, Yugoslavya imha edilmeye devam edilmektedir. Ve bu insan hakları adına yapılmaktadır.

Emperyalist koalisyon Balkanlar'da seferber edilen askeri olanakların kat kat daha fazlası olanağı iletişim alanında seferber etmiş bulunuyor. NATO generallerinin verdikleri emirlerin ivedi sonuçları Balkanlar'da alınmakta, bombaların, füzelerin Yugoslavya'da açtıkları yaralar anında görülmektedir. Ama bu bir sonuçtur ve bu sonuçlara ulaşılmasını olanaklı kılan, adeta sineye çekilmesini kolaylaştıran, propaganda mekanizmasının açtığı etkidir. Salt askeri teknoloji alanında önde gelen emperyalist güçlerin tartışmasız üstünlüğü biliniyor. Bu alanda onlar asla kaygı duymamaktadırlar. Her denedikleri silahın daha iyisini yapıyorlar. Onun için zamanını doldurmuş silahları elden çıkarıyorlar, Yugoslavya'ya atamadıklarını dönüştürüp Akdeniz'e döküyorlar. Ama kaygı duydukları alan kamuoyunun kontrollerinden çıkmasıdır. Askeri hedeflerden çok kamuoyunu hedeflemektedirler.

Emperyalizmin böl ve yönet politikası

Balkan Savaşı sürecinin bu bağlamdaki özeti kısaca yaparsak sorun daha iyi anlaşılır. Bosna-Hersek savaşını sonuçlandıran Dayton Antlaşması'nın hemen ardından Kosova'da durum gerginleşmeye başladı. Belgrad rejiminin krizdeki sorumluluğunu saklı tutuyoruz. Zira Balkan krizinin ve mevcut savaşın Belgrad rejiminin boyunu kat kat aştığı, onun bu sürecin bir aracı olduğu yeterince açık. Şovenist Miloseviç rejiminin küçük hesapları emperyalizmin stratejik hesaplarına bir basamak teşkil etmiş, onun icrasının bir bahanesi olmuştur. Belgrad rejiminin Kosova'da tırmandırdığı krizin imdadına Richard Hoolbrok ve Strobe Talbott aracılığı ile ABD emperyalizmi koştu ve hemen yön vermeye girişti. Strobe Talbott o dönem adı sanı bilinmeyen ama şimdi ne olduğu açığa çıkan UÇK ile resmi temaslarda bulundu, Miloseviç'in yaktığı ateşin üzerine körükledi. Emperyalizmin Balkanlar'daki böl ve yönet politikasını bir Macar gazeteci şöyle tanımlamaktadır: "Batıların Sırp, Bosnalılar ve Hırvatlar arasındaki farkları öğrendikleri gibi Vojvodin Macarları, Transilvanya Macarları ve Macaristan Macarları arasındaki farkları öğrenmelerini istemiyorum".

Washington UÇK şahsında Balkanlar'da kendisine militan bir uşak keşfettikten ve onu uluslararası politika sahnesine taşıdıktan sonra, Kosova krizi hızla ağırlaşmaya ve çatışmalar artmaya başladı. Kriz derinleştikçe, emperyalist medya aracılığı ile

Miloseviç'i Hitler'e benzeten bir kampanya ile Kosova Arnavutlarının dramı üzerinde ağıtlar yakılmaya başlandı. Pazarlık, tehdit, gövde gösterisi eşliğinde ölçeği sürekli artan krize çözüm bulmak amacıyla Rambouillet konferansında taraflar bir araya getirildiler. Ancak sağlanması beklenen antlaşma Madeleine Albright'in son anda yaptığı müdahale sonucu sabote edildi. İsimlerinin verilmesini istemeyen bazı üst düzey Fransız politikacıları Madeleine Albright'in konferansa katılmasının tüm çabaları boşa çıkardığını ve ABD'nin Yugoslavya'ya savaş açmaya karar vermiş olduğunun o zaman açığa çıktığını belirtiyorlar. Böylece ABD emperyalizmi için Balkanlar'a doğrudan askeri müdahale yapmanın yolu açılmış oldu. Tüm medya seferber edilerek Madeleine Albright tarafından sabote edilmiş olan konferansın faturası Belgrad'a çıkartıldı. Belgrad rejimi barış ve insan hakları dışında hiçbir kaygısı olmayan uluslararası cemaatin arabuluculuğu yapmasını, sorunun pazarlıkla çözülmesini istemiyor, Miloseviç'in tek amacı Kosova'daki tüm Arnavutları yok etmek vb... Kosova'nın NATO tarafından işgalini öngören gizli ek belgeler saklı tutulduğu için, kitleler medyanın uyguladığı basınç karşısında, savaştan yana olmasalar da suçu Belgrad'a bulur oldular.

Bu kampanya doruğuna tırmandırılarak 24 Mart günü bilinen saldırı başlatıldı ve birkaç hafta içinde yüzbinlerce insan Kosova'dan kovuldu. Kosova'nın boşalmasında baş rolü oynayanın NATO ve onun yerel uşağı UÇK olduğuna ilişkin çok somut kanıtlar mevcut. Ama medyanın sürdürdüğü çok yönlü yalan kampanyası sorumluluğu Belgrad rejimine yıktı. Kitleler başka dayanakları olmadığı için bu iddiaları ciddiye aldılar ve inandılar. Böylece NATO yaptığı haydutluğun kılıfını sonradan keşfetti ve mülteci dramını etkili bir biçimde kullandı. Birkaç hafta boyunca NATO'nun neden olduğu mülteci dramı enine boyuna işlendi, savaşı meşrulaştırma aracına dönüştürüldü, savaş karşıtı dinamiğin gelişmesi bu yolla engellenmeye çalışıldı. Mülteci dramının kitleler üzerindeki etkisini arttırmak amacıyla ona başka boyutlar eklendi; düzmece toplu mezarlıklar, toplu tecavüzler vb...

NATO sürdürdüğü dezenförmasyona her gün yeni boyutlar katarak zaman kazanmaya ve bu arada sonuca ulaşmaya, Belgrad rejimini teslim bayrağını kaldırmaya zorlamaya çalıştı. NATO'nun askeri olmayan hedeflere büyük bir hisimla saldırmasının ve bu saldırıları gününbirlik yoğunlaştırmasının arkasında, Sırp halkını rejimle karşı karşıya getirme hesabı yatıyordu. Ancak emperyalist koalisyonun umudu kursağında kaldı. Üstelik zaman uzayınca, NATO iletişim uzmanlarının da belirttikleri gibi, mülteci sorununun kitleler üzerinde yarattığı yılgınlık belirtileri ortaya çıkmaya başladı. Kitleler, sonuçlardan hareketle, insan haklarını koruma adına başlatılmış olan savaşın bölgede toplu bir insanlık trajedisine yol açtığını, NATO'nun amacının Kosovalı Arnavutları korumak değil de Yugoslavya'yı imha etmek olduğunu görmeye başladılar. Belgrad rejimi teslimiyet bayrağını çekmeyince, NATO'nun askeri zafer umudu uzaklaşınca, barbarlığa kılıf edilmeye çalışılan mülteci dramı etkisini yitirince, NATO'nun barutunun tükenmeye başladığı anlaşıldı.

Emperyalizmin ve NATO'nun askeri fiyaskosu

On haftalık yoğun bir savaş sürecinde 19 devletten oluşan emperyalist koalisyonun Yugoslavya'yı dize getiremememişi olması, NATO için bir askeri fiyaskodur ve kitlelerce böyle algılanmaktadır. Askeri alanda adı açıkça konmadan yaşanan fiyaskoyu emperyalist koalisyon propaganda ile telafi etmeye

çalışmaktadır. Emperyalist şeflerin basın sözcüleri Joe Lockart (Clinton), Alistair Campbell (Blair), Catherine Colonna (Chirac) ve Uwe Karsten-Heye (Schröder) kendi aralarında gününbirlik ve duruma göre daha fazla (bazen yediye buluyor) telefon aracılığı ile dörtlü konferanslar düzenlemekte, ortak bir söylem saptamakta ve ardından saptanmış söylemi basına dayatmaktadırlar. Bill Clinton'un diplomasi danışmanı Sandy Berger ABD'nin belli başlı gazetelerinin sorumlularını Beyaz Saray'a davet ederek brifing vermekte, basının savaşı haklı göstermeye devam etmesini talep etmektedir. Aynı yöntem Bonn, Londra ve Paris'te uygulanmakta, basın organlarına neyin, ne zaman ve nasıl işlenmesi gerektiği salık verilmektedir.

Yugoslav televizyon vericisinin imha edilmesini büyük bir tezahüratla karşılayan, Miloseviç'in yalan makinasının nihayet susturulduğunu ilan eden batı medyasının gündemini savaş şeflerinin sözcüleri saptamaktadır. Örneğin. Alistair Campbell medyaya komut vermekte ve *"kitlelerin dikkatlerini etnik temizlik üzerinde tutmak can alıcı bir öneme sahiptir"* diyerek basın politikasını belirlemektedir. Brüksel'deki NATO karargahında sayılan otuza çıkartılan ve akıl hocalığını Alistair Campbell'in yaptığı uzman kadrosu *"basın toplantılarına katılan gazetecilere düşünme fırsatı ve dolayısıyla NATO sorumlularına soru sorulma fırsatı verilmemesi için sürekli ve yoğun veri sıralamaya"* öncelik tanımaktadır. Emperyalist koalisyonun elebaşı dört devlet bu alandaki en yetkin kadrolarını Brüksel'e NATO karargahına gönderdiler.

Fakat gün boyu NATO uçaklarının imha ettikleri hedeflerin listesini okumanın da bir sınırı olduğu ve hele de "kaza kurşunlarının" sayılarını artmasıyla birlikte yılgınlık yarattığı anlaşıldı. Üstelik Sırp ordusu firarda, rejim aleyhtarı gösteriler hızla ülkenin tamamına yayılıyor, Miloseviç sınır krizleri geçirdiği için acilen hastahanceye kaldırıldı türünden uydurma iddiaları ertesi günü yalanlanmak zorunda kalmaları NATO'yu iyice nefessiz bıraktı. Tam da bu aşamada NATO'nun imdadına La Haye Uluslararası Ceza Mahkemesi savcısı Bayan Louis Arbour yetişti. ABD emperyalizminin doğrudan talimatı üzerine Miloseviç ve Yugoslavya'nın üst düzeydeki dört diğer yöneticisi hakkında 'insanlık suçu', 'savaş suçu' türünden gerekçelerle suç duyurumunda bulunulması NATO'ya birkaç günlük bir ek nefes daha aldırttı. Emperyalist şefler koro halinde ve benzer terimlerle kararı selamladıktan sonra, *"NATO'nun eylemi uluslararası Ceza Mahkemesinin kararı ile artık meşruluk kazanmıştır; yasal bir zemine oturmuştur"* diyerek, bir önceki söylemlerini yalanlayarak, kendi kendilerini tatmin ettiler. Birkaç gün boyunca yoğun olarak işlenen bu tema da pek uzun ömürlü olmadı. Emperyalist koalisyonun özel temsilcisi Marrti Ahtisaari aracılığı sonuça Belgrad'la, savaş suçlusu ilan ettiği insanlarla pazarlığa oturması, uzlaşma araması, gizlenmek istenen ikiye bölünmüşlüğü bir kez daha önplana çıkardı.

Sonuç olarak, NATO ve başta ABD emperyalizmi olmak üzere onun arkasındaki güçler Balkanlar'da yaşadıkları sıkıntılan gizleyemez durumdadırlar. Bu nedenle emperyalist koalisyonun şeflerinin kamuoyuna yönelik konuşmalarında en çok işlenen temaların başında *"müttefikler arası dayanışma"* yer almaktadır. Nitekim NATO'nun Brüksel'deki karargahında bulunan Media Communication Centre'nin (MCC) başkentlere gönderdiği gündem talimatları içinde de şu not vardır: *"Bugün müttefikler arası dayanışma üzerinde yoğunlaşıyoruz!"*

Balkan Savaşı ve ABD'nin çıkmazı

Emperyalist koalisyonun temsilcisi Marrti Ahtisaari ile Victor Çernomirdin'in Bonn'da saptandığından daha uzun süren pazarlıkların ardından Belgrad'ın yolunu tutmaları, savaşa politik bir çözüm bulması yönünde atılmış bir adım olarak tanıtılmaktadır. Karşılıklı yapılan resmi açıklamalara göre uzlaşmaya varılması önünde bir engel görünmüyor. Zira Belgrad rejimi, Bonn'da 6 Mayıs günü G-8 toplantısında saptanan koşulları kabullendiğini, hem sözlü hem de yazılı olarak ilan etmiş bulunuyor.

G-8'in koşulları yedi genel maddeden oluşmaktadır.

- 1) Kosova'daki şiddet ve baskı politikasına uygulanması kontrol edilebilir bir biçimde derhal son verilmesi,
- 2) Sırp askeri, polis ve paramiliter güçlerinin Kosova'dan çekilmesi,
- 3) Kosova'ya, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün sorumluluğu altında, ortak hedeflere ulaşılmasını garantiye alabilecek yetkinlikte uluslararası bir sivil ve güvenlik gücünün yerleştirilmesi,
- 4) Kosova halkının toplamı için barışçıl ve normal yaşam koşullarını yaratacak geçici bir idarenin Birleşmiş Milletler Örgütü Güvenlik Konseyi'nin kararıyla oluşumu,
- 5) Mültecilerin yerlerine engelsiz ve güvenlik içinde tekrar dönmeleri,
- 6) Rambouillet anlaşması çerçevesinde Yugoslavya'nın toprak bütünlüğünü ve egemenliğini tam olarak gözetin geçici bir özerklik statüsünün Kosova'ya tanınması, UÇK'nın silahsızlandırılması,
- 7) Krizdeki bu bölgenin iktisadi kalkınması ve istikrara kavuşması için geniş açılı bir yaklaşım.

ABD diplomasisi tarafından sabote edilen Rambouillet konferansının saptadığı ilkeler, gizli tutulan bölümleri saklı tutulursa, aşağı-yukarı bu koşullarla çakışmaktaydı, dolayısıyla aralarında büyük bir fark bulunmuyor. Kayda değer tek yeniliği mültecilerin yerlerine geri dönmelerini öngören madde oluşturmuyor.

Rambouillet konferansının tek pürüz noktasını Kosova'ya yerleştirilmesi öngörülen uluslararası güç oluşturmaktaydı. Eğer konferans sabote edilmemiş olsaydı, Belgrad bu gücün Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından oluşturulması ve ağır silahlarla donatılmaması kaydı ile anlaşmayı imzalamaya hazırды. Madeleine Albright'in son anda konferansa katılmasının ardından UÇK anlaşmayı imzalamayı reddetmişti. Nitekim sonradan basına sızan bilgilere göre, ABD anlaşmanın gizli tutulan bazı eklerinde uluslararası güç kılıfı altında Kosova'nın NATO tarafından işgalini dayatmak istediği ortaya çıktı.

Bu durumda, resmi açıklamalar üzerinden süreç değerlendirildiğinde, on haftalık bir yıkım ve tahribattan sonra başlangıç noktasına geri dönmüş bulunulmaktadır. Ancak resmi açıklamalarla gerçek niyetler arasında derin bir uçurum mevcuttur. Bunu iki kategoride özetlemek mümkündür.

Birincisi, savaşla istediği sonuca ulaşmayan ABD emperyalizmi NATO'nun ve dolayısıyla kendisinin onurunu kurtarmayı hedeflemektedir. Washington birçok ipte aynı anda oynamaya çalışıyor. Onun için ne istediği pek net anlaşılmıyor. Bir yandan Belgrad'la doğrudan muhatap olmayarak Marrti Ahtisaari'yi temsilci olarak göndermekte, onun aracılığı ile pazarlık masasına oturmaktadır. Böylece savaşı sürdürme seçeneğini saklı tuttuğunu ima etmeye çalışmaktadır. Belgrad'da başlayan görüşmelerin sonucu kendisini pek bağlamıyormuş gibi bir tavır takınmaktadır. Marrti Ahtisaari'nin pazarlık yapmaya değil, savaş suçlusu Miloseviç'e ultimatörmeye gittiğini açıklamaktadır. Ama aynı süreçte ultimatörmeye giden Marrti Ahtisaari'nin savaş suçlusu ilan edilmiş olan muhataplarının yüzüne rahat bakmadığı ve Belgrad yönetimi ile ciddi ciddi pazarlığa başladığı ortaya çıkmaktadır. Marrti Ahtisaari görüşmelerde sadece ABD'yi temsil etmemekte, bir çelişkiler yumağı olan emperyalist koalisyon adına konuşmaktadır. Fransa ve Almanya bu misyona önem vermekte, yaklaşık aynı terimleri kullanarak savaşın

sonunun yaklaştığını ima etmektedirler.

Girdiği çıkmazda ne yapacağını bilemez bir konuma düşen ABD benzer bir tavır Rus diplomasisinin çabalarına karşı da göstermektedir. Viktor Çernomirdin'in girişimlerine fırsat buldukça darbe vurmaya çalışan, pek ciddiye almıyormuş gibi görünen ve bunu Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin kararıyla somutlaştıran ABD, öte yandan Rusya'nın yakasını bırakmamakta, aracılık yapmasını istemektedir. Strobe Talbott haftalardır Kremlin'in eşiklerini aşındırmakta, Boris Yeltsin 'arabuluculuğa son veririm!' dediğinde hemen Clinton devreye girmekte ve yeniden ilişki kurulmaktadır. Washington, diplomatik bir dille de olsa fırsat buldukça, Rusya'nın Balkan savaşının sonuçlanmasında sadece bir aracı rolü oynadığını ifade etmekte, koalisyonun ortak iradesinin Belgrad'ın kayıtsız şartsız NATO'ya boyun eğmesini talep ettiğini iddia etmektedir. Ama aynı koalisyon içinde yeralan Fransa devlet başkanı, sarsılmaz ortak bir iradenin varlığından söz edilmesinden hemen sonra, son derece açık bir ifade ile, "Avrupa'nın bu bölgesindeki sorunlara Rusya olmadan hiçbir çözüm bulunamaz" demektedir.

Bu arada, Balkan savaşını değerlendiren emekli Amerikan generalleri, ABD'nin bu savaşta net bir stratejisinin olmadığından yakınmakta, Körfez'de uygulanan ez-geç Powell doktrininin iskartaya çıktığını, başıbozukluğun egemen olduğunu, sonuçtan kaygı duyduklarını ifade etmekte ve sık sık Vietnam sendromuna atıfta bulunmaktadır. Fiyaskonun faturası ise Clinton yönetimine çıkartılmaktadır.

ABD'nin ikinci niyeti, G-8 koşullarını dayanak edinerek, Kosova'yı fiilen işgal etmektir. Rusya aracılığıyla varılacak uzlaşmayı askeri bir işgalin kaldırıcısına dönüştürmektir. Ancak ABD bu seçeneğin icrasında zorlanmaktadır. Uluslararası gücün ana çekirdeğinin NATO tarafından oluşturulmasını, ağır silahlarla donatılmasını, komutasının ABD tarafından saptanmasını ve bileşimde yer alacak Rus birliklerinin ise Sırp güçleri ile NATO birlikleri arasında tampon görevi görmelerini talep etmektedir. Rusya ise Washington'un bu taleplerine olumlu cevap vermemekte, Kosova'ya yerleştirilecek Rus birliklerinin Rus komutası altında tutulmasını savunmaktadır. Böyle olunca, ABD'nin gizli niyetlerinin Kosova'da hayat bulması güçleşmekte, hareket alanı daralmaktadır. Bu bağlamda ABD çıkmaza girmekte, her an Fransa ve İtalya gibi müttefikleri ile olan çelişkilerin açığa çıkmasından ve yalnızlığa itilmekten korkmaktadır.

Ayrıca sorunun Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinde tartışılması ve onaylanarak karara bağlanması gerekiyor. Dikkat edilirse, ABD her ne kadar G-8 aracılığı ile ileri sürdüğü koşullarda hep BM'lerin rolüne atıfta bulunuyorsa da, sorunu Güvenlik Konseyi önünde tartışmaya açmaya bir türlü yanaşmamakta, sıkı sıkıya saldırların dozunu arttırmakta, kara savaş senaryolarını tartışmaya açmaktadır. Sorun Güvenlik Konseyi'nde tartışmaya açıldığında bir başka faktör karşısına çıkacak ve ABD'nin sıkışmışlığının ölçeği artacaktır. Bu faktör Güvenlik Konseyi'nin daimi üyesi ve veto hakkı olan Çin Halk Cumhuriyeti'nin takım aceği tavidir. Zira ABD önderliğinde NATO'nun Balkanlar'da yaptığı barbarlığa en sert tepkiler Çin Halk Cumhuriyeti'nden geldi ve bu ülkenin elçiliğin saldırıya uğraması ilişkileri daha da gerginleştirdi. Dolayısıyla, Rusya ve Çin'in muhtemelen ortak tavır alacakları Güvenlik Konseyi'nde, koalisyonun ABD'nin aleyhine fire vermesinin riskleri de mevcuttur.

Kısacası, Balkan savaşı önümüzdeki günlerde NATO ve ABD açısından bir kör düğüme dönüşme aşamasına girecektir.

Emperyalist saldırganlığa, ırkçılığa ve işsizliğe karşı enternasyonalist dayanışma!

Amsterdam'daki EURO yürüyüşünden iki yıl sonra, AB ve G7 zirvesinin yapılacağı Köln kentinde, işsizlik, güvence altına alınmayan iş, ırkçılık ve Yugoslavya halklarına karşı sürdürülen savaş, Avrupa'nın değişik ülkelerinden toplanan 30 bin civarında bir kitle tarafından protesto edildi.

Avrupa'nın en büyük yürüyüşüne bu yılki katılım daha yaygındı. Çok sayıda işsizler örgütü, sendikalar ve anti-faşist örgütlerin yanında ilk kez Türkiyeli ve Kürdistanlı örgütler de yürüyüşe katıldılar.

"İşsizliğe, güvencesi olmayan işe, ayrımcılığa, ırkçılık ve faşizme karşı EURO yürüyüşü" inisiyatifi '96 yılında kurulmuştu. Temellerini Fransız işsizler örgütü ACI'nın attığı örgüt Fransa'da başarılı protestolar örgütlemişti. (ACI: İşsizliğe karşı beraber hareket etme)

İlk EURO yürüyüşünde Avrupa'nın birçok ülkesinden yola çıkan binlerce işsiz, işçi, emekçi ve genç haftalarca yürüyerek AB zirvesinin yapılacağı Amsterdam'a ulaşmış ve Haziran '97'de 50 bin kişi Amsterdam'da tekellerin Avrupa'sını protesto etmişti. Aynı yıl içinde Renault işçilerinin, Belçika'daki Vilvoorde işletmelerinin kapatılmasına karşı, Avrupa'nın 7 ülkesinde ilk EURO GREV'i gerçekleşti. Yine Kasım ayında demiryolu işçileri'nin, AB ülkelerinde demiryollarının özelleştirilmesine ve buna bağlı olarak işyerlerinin yok edilmesine karşı grevleri gerçekleşti.

'91-92 yılları arasında AB'de neopolitikaların sonucu olarak işsizlik iki kat arttı. Bugün Avrupa'da 18 milyon işçinin işsiz kaldığı, 50 milyon insanın da yoksulluk sınırında yaşadığı biliniyor. AB şefleri 3-4 Haziran tarihlerinde yapacakları zirve toplantısında bir çalışma planı tartışıp karara bağlayacak. Bu işe çalışma saatleriyle birlikte ücretlerin düşürülmesi ve esnek çalışmanın yaygınlaşmasını getiriyor. Ayrıca Avrupa'nın bölgesel krizlere acil müdahale için güvenlik ve dış politikalarıda ele alınacak.

Aynı ayda yapılacak olan G7 (G8) zirvesine ise 7 emperyalist ülkenin temsilcileri, Dünya Bankası şefi, IMF şefi, Dünya Ticaret Örgütü şefi, batı dünyasının şefleri, Japonya ve misafir olarak Rusya (G8) katılacak. Bu büyük tekellerin ve finans kapitalin çıkarlarının önemli temsilcilerinin toplantısında enflasyon, savaş, kriz, sosyal yıkım, yani kapitalist sistemin sonuçları masaya yatırılacak ve dünya ölçüsünde yağmaladıkları avı paylaşacaklar.

Bu yılki EURO yürüyüşüne işsizler, gençler, ilerici sendikacılar, sığınmacılar, evsizler; işsizliğe, güvencesi bulunmayan işe, ırkçılığa ve savaşa karşı Avrupa yürüyüşüne katılmak için ülkelerinden günler öncesinden yola çıkmışlardı. Yürüyüşe Almanya'nın dışında Fransa'dan, İtalya'dan, İsviçre, Belçika, İsveç, Norveç, Danimarka, Hollanda, Rusya, Hindistan, Brezilya ve Avrupa'dan Türkiyeli ve Kürdistanlı örgütler katıldı. Protestocular sadece Fransa'dan 100'ün üzerinde otobüs, İtalya'dan sendikaların kiraladıkları trenler ve Yunanistan sendikalar konfederasyonunun kaldırdığı uçak ile Köln'e gelirken, bazıları da haftalar öncesi Köln'e doğru yaya yola çıkmışlardı. Brüksel'den haftalar öncesi yola çıkan Belçikalı, Fransız, İspanyol ve İngiliz 300 kişi, Mannheim'den yola çıkan Güney yürüyüşçüleri, tekelleri protesto etmek için 4 haftalık kıtalar arası karavana katılmak için yola çıkan 200 Hindistanlı köylü, Prag'dan 3 hafta önce bisikletleriyle yola çıkan ve ulaştıkları her kentte işsizlik ve sosyal hakların budanmasını, faşizmi ve AB politikalarını protesto eden 100 bisikletli 29 Mayıs'ta Köln'de onbinlerle buluştular. Hollanda'dan yola çıkan yüzlerce

cylemci, 2 yıl önce İtalya'dan gelen sınıf kardeşleri gibi özgür vatandaşlar için özgür yolculuk diyerek treni işgal etmiş, Almanya sınırında saatlerce bekletildikten sonra geri gönderilmişti.

Pankartlardan, dövizlerden ve 30 bin ağızdan yükselen şiarlarda, konuşmalarda hep işsizlik, savaş, sosyal yıkım ve yoksulluk protesto edildi. En çok eleştirilen noktalar AB'nin silahlanması ve Avrupa düzeyinde ucuz ücret sektörü olarak bilinen sektörün yaygınlaştırılması planlarıydı. Köln EURO yürüyüşü grubu adına yapılan konuşmada: "Biz işçiler, işsizler ve mülteciler olarak Avrupa'da, bugün Yugoslavya'ya belki yarın Beyaz Rusya veya Ukrayna'ya atılacak bombaları istemiyoruz. Rusya'nın bir enkaza çevilmesini finanse etmek istemiyoruz." deniyordu. İtalyan anti-savaş koalisyonundan bir temsilci, "Savaş tek politik araç olarak devreye sokulduğu sürece toplumsal eşitlikten söz edilemez" diyerek, NATO ve Maastricht anlaşmasının iptal edilmesini savundu. Sendikalar adına yapılan konuşmalarda ise AB zirvesinde tartışılacak çalışma sözleşmesi çerçevesinde planlanan sigortasızlaştırma ve düşük ücret politikaları protesto edilirken çalışma saatlerinin düşürülmesi savunuldu.

Yürüyüşün yapılacağı sokaklarda yığınak yapan polislerin yeşil üniformaları, Köln'ü, katil çekirgeler tarafından istilaya uğramış bir şehir görünümüne sokmuştu. AB ve G7 zirvelerini korumakla görevli polis sayısı devlet sırrı gibi gizlenmesine rağmen, onbinin çok üzerinde tahmin edilen sayıdaki bu "görevliler" yüzlerce kamera ile herşeyi görüntülüyor, efendilerinin azami güvenliği için emirleri eksiksiz şekilde yerine getiriyorlardı.

Yürüyüş başladığı andan itibaren, kar maskeli özel timler, özellikle anti-faşistlerin bulunduğu bloku çevrelemiş, hertürlü provakatif çabayı göstermiş, yürüyüşü sabote etmek için her türlü yolu denemişti. Yürüyüşün belli bir mesafesinde de saldırıya geçerek anti-faşist bloğun yürüyüşe devam etmesini engellemişti. Bu arada yürüyüş kolunun başı mitingin yapılacağı alana ulaşmıştı. Fakat yürüyüşçülerin büyük bölümü anti-faşist blok ile kalmış veya onlarla birlikte olmak için geri dönerek saatlerce beklediler. Kitlede, yürüyüş boyunca enternasyonal ve dayanışmacı, militan, kararlı, coşkulu bir hava hakimdi. Çeşitli dillerde açılan pankart ve dövizlerle dağıtılan bildirileri, coşkulu sloganları ve bayraklarıyla 30 bin işçi-emekçi ve işsiz sermayenin Avrupa'sına kafa tutuyordu.

Yürüyüş ve bekleme anlarında Fransızların başlattıkları Enternasyonal marşına, Almanların Almanca, İtalyanların İtalyanca ve bizlerin Türkçe eşlik etmemiz coşkunun artmasına neden oldu. Herkes bir başka dilden ama aynı anda Enternasyonal söylüyor, birbirine sıcaık gülümseyen gözlerle bakarak yanyana yürüyordu. Enternasyonalin bitmesiyle Fransız genç devrimcilerin "Yaşasın sosyalizm! Yaşasın komün!" sloganını haykırmaları coşkuyu doruğa tırmandırdı. Ardından "İleri işçiler" ve "Çav bella" yine herkesin kendi dilinde katıldığı bir koroyla fakat tek dilden haykırılmasına söylendi.

Miting alanına ulaşıldığında gün batmıştı ama Köln sokaklarında hala tekellerin Avrupa'sını kabul etmediklerini haykıran onbinlerin sloganlarıyla çımlayan sesler yankılanıyordu. Sınırların halklar arasında değil, sınıflar arasında olduğunun bilinciyle '97'de Amsterdam'da "Yine geleceğiz" demişlerdi. "99 Haziran'ında Köln'de "Yine geleceğiz" dediler. Mayıs'm 29'unu enternasyonal birlik ve dayanışma içinde uğurladılar.

Yargılananlar yargılıyor!..

TKİP davasından yargılanan Hatice Yürekli'nin DGM sorgusundaki ilk savunması:

İşkence ve itirafçılık, çürümüş düzeninizin aynasıdır

Ben insanın insan tarafından sömürülmesine, üreterek yaşayan ezici çoğunluğun yaşamının bir avuç asalak burjuva tarafından yıkıma uğratılmasına, sistemin çürümüşlüğüne toplumu bir çöküşe götürmesine karşı olduğum ve barbarlık içinde çöküşün bir devrimle son bulması ve insanlığın eşit ve özgür bir toplumsal sistemde yaşaması gerektiği için devrimciyim. Bana göre, kapitalizme karşı alternatif devrimci duruş, tam da üretim ilişkilerine karşı tutum üzerinden gerçekleşir. Üretimde tuttuğu yer itibarıyla işçi sınıfı düzene alternatif sistemi getirecek tek devrimci sınıftır. Çünkü bu sistemin eşitsizlik ve baskısıyla karşı karşıya gelen esasta işçi sınıfıdır. Bu bakımdan düzene karşı gerçek devrimci duruşu gösterecek olan güç de odur.

Bilimsel sosyalizmi savunan bir sınıf devrimcisiyim

Ben sosyalizmi bilimsel ideolojik temeliyle benimseyen bir sınıf devrimcisiyim. Bu devrimci sosyalist kimliğim nedeniyle daha önce birkaç kez gözaltına alındım, tutuklandım ve yargıldım. Devrimcilerin gözaltına alınması, gözaltında işkence görmesi, kaybedilmesi veya baskı, işkence ve ölüm tehditleriyle yıldırılmaya çalışılması, bugünün Türkiye'sinde olağanlaşmış uygulamalardır. Çünkü egemen sınıflar ve onların hizmetindeki kolluk güçleri, sistemin gerçekliğini ve insanlığı biricik kurtuluş olan sosyalizme taşıyacak devrimci fikirlerin işçi ve emekçilere taşınmasını engellemek istemektedirler. Bunun için de devrimciler sürekli baskı ve tehditlerle düşüncelerinden vazgeçirilmeye çalışılırlar.

Ben de atınmadan önceki süreçte sürekli takip altında tutulduğumdan dolayı, bu baskıdan yıldığım için değil, ama burada bir yaşam kurmak için Ankara'ya gelmiştim. İş bulup, yerleşmeyi düşünüyordum. Geldiğim gün olan 21 Aralık günü Sıhhiye'de TMS'ye bağlı polis timi tarafından nedeni ve gerekçesi olmadan gözaltına alındım. Gözaltına alındığımda üzerimde sahte kimlik vardı. Herkesin bildiği gibi siz de çok iyi biliyorsunuz ki polis tarafından bilinen devrimciler sürekli bir baskı, takip ve kovuşturma altında tutulmakta, katledilme tehditi

altında yaşamaktadırlar. Bu coğrafyada Hasan Ocak, Aysel Malkaç, Aysenur Şimşek, Hüseyin Toraman, Hasan Gülünay gibi onlarca devrimci gözaltına alınarak kaybedildiler. Daha sonra cesetleri bulunduğu onları polis tarafından katledilmiş olduklarını gördük. İnsanın yaşama hakkı evrensel bir haktır. Bu açıdan sahte kimlik kullanmak durumunda oldum.

İşkence ve işkencecileriniz çürümüş düzeninizin aynasıdır

Gözaltına alınmış nedenim bence, devrimci sosyalist düşüncelere sahip bir insan olmamdır. Gözaltında tutulduğum 7 gün süresince, işkenceci polislerin fiziki ve psikolojik şiddetiyle karşı karşıya kaldım. Sürekli ayakta bekletme, uyutmama, çıplak tazyikli suya tutma, saç yolma ve kaba dayak gibi işkencelerin yanı sıra; küfür, tehdit, hakaret ve gözaltında ölümle tehdit etme gibi psikolojik zor altında tutuldum.

Tüm bu işkenceler karşısında ise, devrimci siyasal kimliğimin ve insanlık onurumun gereği olarak ifade vermedim. İşkence zoruyla onurumu ve devrimci siyasal kimliğimi yadsımam dayatıldı. Bunu hiçbir koşulda kabul etmedim, etmem de. İşkencecileri muhatap almadım, çünkü onlar insani değerlerini yitirmiş olarak çürümüş düzenin bütün kokusuyla işkencecileriyle ortaya koyuyorlardı. İşkenceye ve işkencecilere prim vermemek gerekiyordu, çünkü tarihte göstermiştir ki, hiçbir işkence yöntemi komünist idealleri teslim alamamıştır. Marksizm-Leninizm'in tarihsel haklılığını birkez daha ortaya koymak gerekiyordu. En sonu ölümde, onu da denediler ya da infazla tehdit ettiler. Ozanın dediği gibi, "yürü bildiğin yolda, ölümünden öte ne var". Bu düşüncelerle, işkence karşısında insanlığın kurtuluşunun ideallerini savundum. Bu savunmayı işkence karşısında boyun eğmeyip, ifade vermeyerek ortaya koydum. Bu arada işkencenin insanlık suçu olduğu basit gerçeğini ise sadece hatırlatmakla yetiniyorum.

Yargılanmamıza yolaçan iddianameyi hazırlayanlar, kendilerince bizi "silahlı çete örgütüne" üye olmakla suçluyorlar. Öncelikle bu iddianın asılsız ve temelsiz olduğunu söylemeliyim. Bana ilişkin suçlamanın, farklı tarihlerde gözaltına alınmış insanların benim üzerime işkence zoruyla verdikleri ifadeleri bir kenara koyarsak (asılsızlığı bir yana), esasta dayandığı yer, itirafçı dediğiniz unsurun üzerimdeki ifadeleridir. Bunun üzerinden yargılama diye oluşturulan mizansene şaşırmıyorum. Çünkü; bu düzenin ve bu düzenin devamını sağlamaya çalışan kurumların devrimcilere ve komünistlere yaklaşımı

esasta siyasal-sınıfsaldır. Bu bakımdan düzenin savunucularının kendi düzenlerini tehdit eden hiçbir düşünceye ve eyleme tahamülleri yoktur. Neden mi?

Kapitalizm eşitsizlik ve baskı üzerine kurulu bir toplumsal sistemdir

Kapitalizm eşitsizlik ve baskı üzerine kurulu bir toplumsal sistemdir. Bu sistemin temelinde ücretli emek sömürsü vardır. İşçi sınıfının yarattığı değerlere sermayeyi elinde bulunduran kapitalist sınıf tarafından artı değer biçiminde el konulur. İşçilere ise ancak yaşamlarını devam ettirebilecekleri kadar bir ücret verilir. Kapitalist sistemdeki temel çelişki, toplumsal üretimle özel mülkiyet arasındaki çelişkidir. İşçi ve emekçilerin yaşamındaki sefalet daha da artarken asalak kapitalist sınıf işçilerin kanını emerek sömürür, kârına kâr katar ve sefalet içinde bir yaşam sürer. Temel toplumsal-siyasal bir sorun haline gelmiş olan bu çelişki, çözümü de zorlamaktadır.

Kapitalizm toplumsal bir yapı oluşturmakla birlikte, insanlar bu sistemde bireyler olarak yaşamaktadırlar. Çünkü üretilen zenginlikler toplumsal olarak paylaşılmamakta, bireyci yaşam esas alınmaktadır. Oysa insan toplumsal bir varlıktır. Toplumsallık da üretimde olduğu gibi yaşamın bütün alanlarında ortaklaşmayı ve paylaşımı gerektirir. Maddi-manevi tüm değerlerin ortaklaştırılabilmesidir. Fakat kapitalizmin üretim ilişkileri üzerinden ortaya çıkardığı yabancılaşma, insanlar arasında rekabeti, düşmanlığı esasta "ben" in ihtiyaçlarına göre ilişkileri körükler. İnsanlar birbirinden uzaklaşır, kopar, bireycileşir. Bu da insani değerlerin düşürülmesine yol açar. Toplumsal çürümeye ve yozlaşma kaçınılmaz olur. Kapitalizmde tüm toplumsal ilişkiler sermaye egemenliğinin ihtiyaçlarına göre belirlenir. Burjuva sınıfın asalaklığı ve çürümüşlüğü kapitalizmin genel karakterini verir.

Kapitalizm bir sistem olarak çürüdüğü yerde, toplumu genel bir çöküşe sürüklemektedir. Toplum yukarıdan aşağıya mafyalaşmış bir ekonomi, siyasi yönetim, hukuki ve idari yapılanma içerisinde olduğu için sistem bütün alanlarda bir tıkanıklık ve çürümeye içerisinde bulunmaktadır. Üretmeden tüketen asalak burjuva sınıfın çürümüşlüğü, toplumsal ilişkiler alanında da kendini göstermektedir. Toplumsal yaşam, ahlaki düşkünlükten haksız kazanç sağlamaya, başkalarının emekleri üzerinden kendi yaşamlarını kurmaya; bunun içinde hırsızlık, yalan, dolandırıcılık vb. bir dizi kötülükleri yaşayan bireyler ortaya çıkarmaktadır. Kapitalizm insanları değersizleştirir. İnsanlıktan çıkarılmış bireyler, sistemin dönen çarkları

içerisinde birer suçluya dönüştürülürler.

Kapitalizmin toplumsal yaşamdaki tüm yıkıcı sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılması için, bunu gerçekleştirebilecek olan güçlerin birleşik bir mücadele yürütmesi gerekmektedir. Çünkü kapitalizm kendi çürümüşlüğüne topluma yayararak barbarlığa doğru gitmektedir.

Sermaye egemenliğine karşı duruş devrimci olmayı gerektirir

Ben insanın insan tarafından sömürülmesine, üretirken yaşayan ezici çoğunluğun yaşamının bir avuç asalak burjuva tarafından yıkıma uğratılmasına, sistemin çürümüşlüğüne toplumu bir çöküşe götürmesine karşı olduğum ve barbarlık içinde çöküşün bir devrimle son bulması ve insanlığın eşit ve özgür bir toplumsal sistemde yaşaması gerektiği için devrimciyim. Bana göre, kapitalizme karşı alternatif devrimci duruş, tam da üretim ilişkilerine karşı tutum üzerinden gerçekleşir. Üretimde tuttuğu yer itibarıyla işçi sınıfı düzene alternatif sistemi getirecek tek devrimci sınıftır. Çünkü bu sistemin eşitsizlik ve baskısıyla karşı karşıya gelen esasta işçi sınıfıdır. Bu bakımdan düzene karşı gerçek devrimci duruşu gösterecek olan güç de odur. Çarlık Rusyası'nda Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren Rus proletaryası, bu teorinin tarihsel olarak ispatlanmış örneği durumundadır. Bugün de sermaye sınıfının işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve tahakkümü kendisine karşı bir tepkiyi de beslemektedir. Bugün kendini politik düzeyde ifade edemiyor olsa da, en azında öncü-ilerici işçiler nezdinde bunu görmek mümkündür. Bu durum gelişecek olan sınıf çatışmalarına da işaret etmektedir.

Bugün, işçi sınıfının devrimci temsiliyetini komünistler ortaya koymaktadırlar. Kapitalizmin ve onun ürünü yabancılaşmanın karşısında, insanlığın ve insani değerlerin komünist devrimci kimlikte cisimleştiğini görürüz. Sistemin yarattığı eşitsizliğin ve değersizleştirmenin ancak bir toplumsal mücadele ile ortadan kaldırılacağı bilincinin gelişmesidir bu. Bir karşı duruş ve başkaldırıdır. Toplumun ezici çoğunluğunun ürettiği kendi değerlerine yabancılaşmasına, üretilen değerlerin özel mülkiyet biçiminde kendini baskılayan bir sisteme dönüşmesine son vermektir. Üretimin bir parçası haline getirilen-metalaştırılan bireylerin toplumsal yaşamın aktif bir öznese haline getirilme çabasıdır. Gerçekten yaşayan, paylaşılan, tüm güzellikleri doyasıya yaşayan; eğitimde, sosyal, politik ve kültürel alanlarda da işçilerin kendilerini ürettilme imkanı bulması için mücadeledir. Çürüyen sistem ve asalak burjuva sınıfına karşı, toplumsal kurtuluşu getirecek sistemin - sosyalizmin- ve bu sistemi devrimci mücadele yoluyla getirecek olan işçi sınıfının tarihsel/toplumsal eyleminin bilincine varımıdır. Toplumsal çürüme ve insandışılaşmayı tam da işçi sınıfının üretici konumuna dayanarak aşma ve yeniyi kurma bilincidir.

Özetle, devrimci kimlik düzene bir bütün olarak alternatif olmaktır. Bunu bir kimlik, kişilik, yaşam biçimi ve mücadele olarak isimleştirmektedir. Düzenin reddi ve ona karşı duruş; bir sınıfın, düzeni köklü olarak değiştirecek işçi sınıfının davranışına, eylemine, yaşam tarzına ve ideolojisine dayandığı yerde güvencelenecektir.

Tüm çürümüş yöntemler gibi itirafçılık da düzeninize çare olamayacaktır

Kapitalizm bir sistem olarak çürüdüğü yerde insanları da bu çürümenin kurbanları haline getirmektedir. Çürümenin kendini gösterdiği alanlardan biri bu sistemin insani değerlere uzaklaşan-yabancılaşan bireyler üretmesidir. Üretim süreçlerinden kopuk olmanın sonucu olarak ortaya çıkan bu çürüme, sistemin kullandığı araçlara dönüşmektedir. Dikkat edilirse, emeğiyle yaşamını sürdürmeye çalışan

insanlarda "suç" işleme vb. çok görülmezken, üretmeden yaşayan-üretimden kopuk bireylerin değer erozyonu yaşamasına daha sık rastlanmaktadır. Bu tip insanlar sistemden şu veya bu düzeyde hoşnutsuz oldukları yerde, kimi zaman ona karşı gelme adımıyla da atarlar. Fakat bu bilimsel-ideolojik bir temele oturmadığı durumda, baskı ve zorla karşılaştıklarında tekrardan düzenin çürümüşlüğüyle daha ileriden bütünleşmeleri de ortaya çıkabilmektedir.

İtirafçı denilen tiplere, bu durumun karşımızdaki örneğidir. Kapitalizm insanı değersizleştiriyor ve kullanılabilir bir araç haline getiriyor. İnsanlıktan çıkarılmış olan bu bireyler, sistemin dönen çarkları içerisinde birer suçluya dönüşüyorlar. Sistem çürürken, böyle zayıf ve değersizleşmiş kişilikleri de beraberinde çürütüyor. İtirafçılık kurumunda ortaya çıkan bu çürümüş kişilikler, yaşamlarını artık egemen sömürücü sınıfın hizmetine adadıkları için, insanlığın karşısına dikilmekte, insanlığı yok etmeye aday olmaktadır.

İtirafçılığın sistemin çürümüşlüğüne ispatı olması, onun devrimi yargılayabilmek için bu çürümüş kişiliklere dayanma ihtiyacındandır. İnsanlığa yabancılaşmış biri kimin işine yarayabilir, kimin sorununa çözüm olabilir ki? Ya da daha açık bir ifadeyle, egemenler böyle çürümüş unsurlara dayanarak devrimi geriletebileceklerini ve düzenlerini ebedileştireceklerini mi sanmaktadırlar? Bence bu koca bir yanılgıdır. Kendini aldatmaktan başka birşey değildir. Doğaldır, çürüyen düzen çürümüş kişiliklere dayanacaktır. Ama yetiştirdiğiniz kontra çeteler, tetikçiler, ajanlarınız, itirafçılarınız ve bizim de tezgahlarından geçtiğimiz ve birçok devrimcinin kanını akıtmış işkencecileriniz, bunların hiçbirisi düzenizin sonunu geciktirmeye yetmeyecektir.

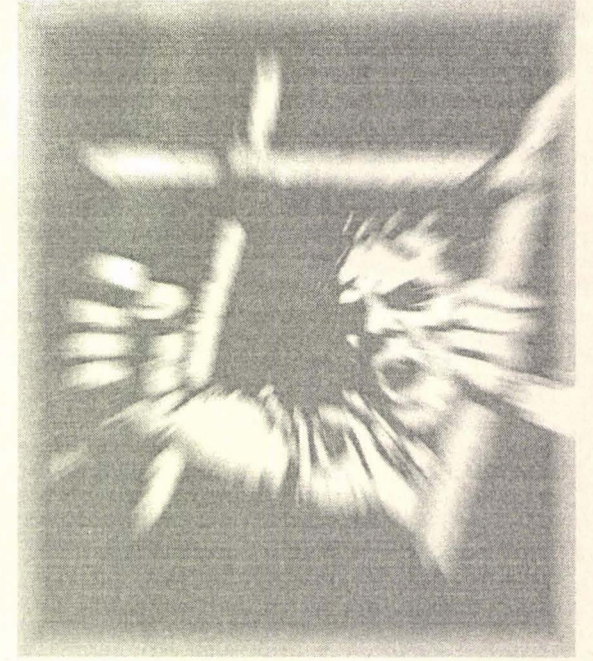
Devrimin adaleti hainleri cezasız bırakmayacaktır

İfadelerine dayandığınız itirafçı denilen unsur, daha önce de görülen birçok itirafçı gibi devrimcilerin, işçi ve emekçilerin kanını akıtmayı bir görev olarak benimsemiş, düşünlenmiş bir kişiliktir. Bugün insanlığı temsil eden devrimcilerin katledilmesine veya yıllarca zindanlarda tutsak edilmesine hizmet eden bu duruş, insanlık tarihi karşısında suçlu konumdadır ve cezalandırılmayı çoktan hak etmiş durumdadır. Bu cezalandırma, kuşkusuz egemenlerin hizmetinde olan yargı kurumundan beklenemez. Bu insanlık suçunun cezasını, işçi sınıfı ve emekçilerin tarihsel haklılığına dayalı devrimci adaleti verecektir. İnsanlık için ceset durumuna gelmiş, yalnızca biyolojik olarak yaşayan bu çürümüş kişilik, ölmeyi çoktan hak etmiş durumdadır. Varlığı insanlık için gereksizleşmiş bu kişilik, er ya da geç hakettiği sonu yaşayacaktır. Bundan kuşku duyulmamalıdır.

Sizler sömürücü ve kanemici bir sınıf olan burjuvazinin hizmetindesiniz

Ve sizler, yargı kurumu olarak, kendinizi sistemin çürütmüşlüğü ve gereksizliğinden muaf mı sanıyorsunuz? İşkenceci polislerin düşünlenmiş bir kişilik olan itirafçı denilen unsurun itiraflarına dayanarak hazırlattığı iddianame üzerinden bizleri yargılarken, gerçekten kendinizi adil hissediyor musunuz? Bence adil değilsiniz, olamayacaksınız da! Siz, sermayenin adaleti için varsınız. sömürücü ve kanemici bir sınıf olan burjuvazinin çıkarları için varsınız. Niye mi? Yasalarınız ve yasal düzenlemeleriniz en basit bir hak alma mücadelesini/eylemini "terör" kapsamında görüp, ona göre tutum belirlemektedir. Yani kararlarınız egemen sınıfın çıkarlarından bağımsız değildir. Sermaye egemenliğine ters düşen herşeyin karşısında siz de varsınız.

Sizin kararlarınız her zaman sermayeye hizmet eder. Sözde adaletiniz her zaman sermayenin yanında, işçi sınıfı ve emekçilerin, onların sınıfsal çıkarlarının Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

temsalcisi olan biz devrimcilerin ise karşısındadır. Mahkemelerinizde adaletin A'sı okunmaz.

Kolluk güçleri, işçi ve emekçilerin eylemlerine karşı jop ve bomba kullanırken bunun yaratacağı sonuçları hiç hesaplıyor musunuz? Veya bizi işkenceci sorgulardan geçirirken, sisteminizin bütün çürümüş ve barbarlığının bizim tarafımızdan birkez daha görüldüğünün, bu yönüyle sınıf kini ve öfkemizin daha da bilendiğinin farkında mısınız? Bunları düşünemezsiniz! Tek derdiniz baskı ve zor kullanarak bu sistemi ayakta tutmaya çalışmaktır. Bu nedenle insanca düşünemez, insanca yaşayamazsınız.

Bizi yargılıyorsunuz! Neye dayanarak? İşkenceci polislerin ve savcının hazırladığı iddianame ile düşünlenmiş bir kişiliğin ifadelerine. Terehiniz kötü. Çünkü siz bunu yaparak tarihsel bir suça ortak oluyorsunuz. Yargınız bağımsız değil! Çünkü bizim kendi öz irademiz üzerine ortaya koyduklarımıza bile bakmıyor, aslı olup olmadığını bilmediğiniz ifadelere dayanarak yargı oluşturmaya çalışıyorsunuz. Yargılanacak ve cezalandırılacak birileri varsa, öncelikle işçi ve emekçilerin, devrimcilerin kanını akıtan kontr-gerilla çeteleri, tetikçiler, işkenceciler, ajan itirafçılarıdır. İtirafçılık bu çürümüş sistemin ürettiği çürümüş bir kurumdur. Bu bakımdan itirafçılığa dayanan bir yargılama da temelsiz ve ciddiyetten yoksundur.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Kapitalizm topyekün çürümüş bir sistemdir. Bu çürümüş düzene bir son verilmezse, toplumda bu çürümeyle barbarlığa sürüklenecektir. Toplum bir bütün olarak çökmek istemiyorsa, bu çürümeye bir dur demek ve bu çürümenin temellerine karşı mücadele etmek zorundadır. Tarihin diyalektik akışı buna dur demeyi getirecektir.

Tüm kokmuş yöntemler gibi itirafçılık da düzene çare olamayacaktır. Bu açıdan egemen sınıfın ve onun hizmetindeki tüm kurumların bu sonu geciktirme çabaları boşunadır. Sınıf mücadelesi tarihi hükmünü verecektir. İnaniyorum ki, günü gelecek işçi sınıfı ve emekçiler kapitalizm denilen bu barbar sistemi yerle bir edeceklerdir. Onun yıkıntılarını üzerinde, insanlığın eşitlik ve özgürlük içinde yaşayacağı sınıfsız bir toplumun yolunu açacak olan sosyalizmi kuracaklardır.

Enternasyonal proletaryanın önderlerinden Rosa Luxemburg'un proleter devrim davasına dair sözleriyle bitiriyorum sözlerimi:

"Yardım, varım, varolacağım!"

**Hatice Yürekli
Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
11 Mayıs '99**

Kapitalist sistemde cezaevleri:

İnsan öğütme ve kişiliksizleştirme mekanizmaları

Cezaevleri tarihsel olarak egemenlerin muhaliflerini imha ve teslim alma araçları olmuşlardır. Aynı zamanda ezilen sınıflar üstünde tehdit ve gözdağı işlevi görmüşlerdir. Egemen sınıflar çıkarlarını zedeleyen her karşı çıkışı, başkaldırıyı işkence, ölüm ve zindanlarla cezalandırmışlardır.

Günümüzde iki sınıfın uzlaşmaz çelişkileriyle karşı karşıya geldiği kapitalist sistemde cezaevleri, asıl olarak sisteme muhalif siyasi tutsakları mücadeleden koparmanın, teslim almanın ya da imha etmenin araçları olarak kullanılmaktadır. Komünist ve devrimciler ise zindanları devrimci mücadelenin okullarına çevirmişlerdir. Sermaye sınıfı ile işçi ve emekçiler ve onların öncüleri arasında süren irade savaşında zindanlar bugün de önemli bir yer tutmaktadır. Dönem dönem toplumsal muhalefetin ve mücadelenin odağına oturabilmektedir. '96 SAG ve Ölüm Orucu'nda olduğu gibi.

Cezaevleri sermaye devletin elinde birer imha ve sindirme araçlarıdır!

Cezaevlerinde devletin adli tutuklulara dönük politikası ile siyasi tutsaklara dönük politikası arasında önemli bir ayrım söz konusudur. Toplumsal yaşamın bütün alanlarında olduğu gibi cezaevlerinde de adli tutuklular toplum içindeki ekonomik-sosyal konumlarına göre yaşarlar. Mafya babası ya da devletin üst kademe bürokratları ve yakınları 5 yıldızlı otellerdeki gibi ağırlanırken, ezilen katmanlardan gelenler aşağılanma en ağır biçimlerine hedef olurlar.

Koğuşlarda ağalık sistemi geçerlidir. Bu sistem bizzat devlet tarafından yaratılır. Koğuş ağalığı, yaşam koşullarının kötülüğüne karşı gelişecek tepkilerin idareye yönelmesinin önünde sübap işlevi görür. Cezaevine yeni gelen sıradan bir tutuklunun iki seçeneği vardır. Ya koğuş ağalarına haraç verecek ve bir nebze rahat edecektir, ya da ayak işlerini yapacaktır. İdare yüzlerce tutukluyla uğraşacağına koğuşları ağaları aracılığı ile yönetmeyi tercih etmektedir. Buralarda kumar oynanmakta, uyuşturucu ticareti yapılmaktadır. Ortaya çıkan rantı ise ağalarla idareciler aralarında paylaşmaktadırlar. Dönem dönem bunlar idare denetiminden çıktığında ise operasyonlarla dağıtılarak yerlerine yenileri getirilmektedir.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi örneği Türkiye genelindeki cezaevleri gerçeğine de ışık tutacaktır. Adli ve siyasi koğuşlara kapasitenin üstünde insan doldurulmaktadır. 40 kişilik koğuşlarda 100-110 kişi kalmaktadır. Bu koğuşların iki tuvaleti, bir banyosu bulunmaktadır. Revir koğuşu 20 kişilik olmasına rağmen 40 kişi kalmaktadır. Hasta tutukluların önemli bir kısmı 100-120 kişilik koğuşlarda kalmaktadırlar. Bunların içinde tüberküloz, Hbs, Hbc, kanser gibi hastalıkları olanlar vardır. Revir koğuşunda adli tutuklular kalmakta, siyasi tutsaklara ise bu koğuş açılmamaktadır. Revir koğuşunda hasta bakımını diğer adli tutuklular yürütmekte, hemşire veya sağlık personeli bulunmamaktadır. Sağlık memuru ve doktorlar geceleri nöbetçi kalmamaktadır. Bu nedenle gece kalp krizi geçiren bir adli tutuklu yaşamını yitirmişti. Doktor acil durumlarda evinden çağrılmaktadır. Acil olarak çağrıldığında bile 3-4 saat

sonra gelmektedir. Acil yardım ve teşhis için revir doktorlarının elinde gerekli araç-gereç yok. İlaçlar çoğu zaman bir-iki hafta sonra gelmektedir. İlaçların birçoğu vitaminler ve hormon ilaçları gibi lüks ilaç kapsamına girdiği gerekçesiyle ödemesi devlet tarafından yapılmadığı için alınmamaktadır. Hasta kendisi alabilirse tedavi olabilmekte, alamazsa olamamaktadır. Bunların dışında revir koğuşları mafya babalarını ağırlamanın mekanlarına dönüşmekte, onlar için oda tahsis edilmektedir. Sağlık koşulları açısından adli tutuklulara dönük uygulamalar kapitalist sistemin insana yaklaşımının bir izdüşümüdür. Onlarca adli tutuklu cezaevinin sağlıksız koşullarından kaynaklı olarak çeşitli hastalıklara yakalanmakta ve tedavi ettirilmemektedir. Ölümcül hastalığı olduğu için sağlık kurul raporlarıyla tahliyesi istenenlerin bir çoğuna tahliye onayı hasta öldükten sonra gelmekte, bürokrasinin kıyıcılığı bu yönüyle de işlemeye devam etmektedir.

Siyasi tutsaklar ise örgütlü olmanın kimi avantajlarına sahiptirler. Ama devletin bilinçli bir imha politikasının hedefi durumundadırlar. Siyasi tutsaklar bedel ödeyerek elde ettikleri ve bedel ödeyerek korudukları çeşitli haklarla adli tutuklulara göre daha iyi koşullarda yaşamaktadırlar. Bu görece bir iyiliktir kuşkusuz. Toplumsal olarak daha bilinçli bir kesimden geliyor olmaları nedeniyle yaşamlarını daha bilinçli kurabilmekte, koğuş düzenlemelerini mümkün olduğunca yaşanılır hale getirmeye çalışmaktadırlar. Sağlık hizmetini de çoğunlukla kendileri vermektedirler. Cezaevlerinde sürdürülen onlarca direnişin izi, herbirinin ağır işkence görerek tutuklanmış olmaları sonucu bedenlerinde ağır tahribatlar taşımaktadırlar. Bazı yılların neredeyse yansını açlık grevleriyle geçiren siyasi tutsakların hastalıklarının tedavisi ise çok değişik yöntemlerle engellenmekte, kimi zaman siyasi kimliklerinden vazgeçmeleri karşılığında tedavi dayatılmaktadır. Direnişlerde bedel ödenerek kazanılan haklar can pazarlığına dönüştürülmektedir. Polat İyit, Çetin Güneş, Salih Çelikpençe gibi onlarca tutsak bu sinsi imha politikasının sonucu yaşamını yitirdi. Onlarca tutsak ise ölüm sırasındadır. Kimi tutsaklar ise hastane sevkleri bilinçli olarak geciktirilerek katledilmektedirler. Bunun en son örneği Uğur Hülalü Gürdoğan olmuştur. Hastaneye sevkler sırasında yaşanan sorunları şöyle sıralayabiliriz:

- 1- Açlık grevi, ölüm orucu vb. nedenlerle sağlığı bozulmuş ve ayakta duramayan kişilerin dahi zincirlenerek hastaneye götürülmesi.
- 2- Kelepçelerin bileğe oturacak şekilde sıkılması,
- 3- Hastaların muayene oluncaya kadar ayakta bekletilmesi.
- 4- Hastaneye götürülecek olanlara kota uygulanması, bazı hastaların hiç götürülmemesi,
- 5- Askerin kelepçeli olduğu halde erkek tutsakların koluna girmek istemesi.
- 6- Hasta tutsakların muayene odasında kelepçelerinin açılmaması ya da kelepçenin tek kolda bırakılmak istenmesi.
- 7- Bayan tutsaklar muayene olurken askerin odadan çıkmaması,
- 8- Kimi doktorun askere karşı gerekli tavrı

koymaması, ya da askerin çıkmasına karşı çıkması, siyasi düşüncelerini hastaya yansıtmaması,

9- Asker ve subaylar tarafından sözlü ve fiili taciz ve saldırılarda bulunulması,

10- Acil tedavisi gereken tutsakların teşhis ve tedavi için gerekli tahlil ve ameliyat gibi randevu günlerinin 6 ay-1 yıl gibi uzun sürelerle verilmesi,

11- Hastanelerdeki mahkum koğuşlarının karanlık, havasız, kirli, asgari sağlık koşullarından bile yoksun olması, hastaların ihtiyaçlarının karşılanmaması, refakatçi kabul edilmemesi, görüşçüleriyle görüştürülmemesi, Kürtçe yasağı konulması,

12- Mahkum koğuşlarında asker araması dayatılması, aramada ameliyattan yeni çıkmış hastaların bile yataktan kaldırılması,

13- Tedavi için gereken kimi ilaç, araç-gereç ücretlerinin devlet tarafından karşılanmaması nedeniyle alınmaması,

14- Ameliyat ya da başka nedenlerle servislerde yatan tutsakların ayaklarına zincir vurulması,

15- Hastane sevkleri ile diğer cezaevlerine gönderilen tutsakların hastanelerin bulunduğu illerdeki bu cezaevlerine kabul edilmemeleri nedeniyle, hastaneye yatılmadıkları koşullarda, geldikleri cezaevlerine tedavi edilmeden gönderilmeleri.

İşte sorunlar yumağı haline gelmiş cezaevleri devletin sürekli hedefi durumundadır. Koğuşlardaki sağlık ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için ödenek olmadığı mazereti gösteren devlet, F-Tipi cezaevleri için milyarlarca lira harçayabilmektedir. Kartal F-Tipi cezaevini yürürlüğe sokarak Nevroz kutlamalarına katılmaktan tutuklanan Tuzla Deri işçilerini buraya koydu. Tuzla işçilerinin tahliye olduktan sonra yaptıkları açıklamalar, F-Tipi'nin insanlık dışı koşullarını canlı tanıklarının anlatımı ile gözler önüne sermektedir. Tek kişilik tecrit hücreleri, çımçıplak soyarak arama gibi insanlık dışı, onur kırıcı uygulama ve işkenceler F-Tipi'nde bugün de uygulanıyor.

F-Tipi cezaevleri her türlü muhalif sese yönelik bir saldırdır. Sistem toplum içinde "yandaşlığının" dışında her sese tahammülsüzdür. Saldırısı da buna göre boyutlanmaktadır. Yeni kurulan hükümetin ortağı MHP'nin yeni sloganı "Türksen öğün, değilsen itaat et!"tir. Sermaye sınıfı içinde bulunduğu krizin faturasını daha ağır bir biçimde işçi ve emekçilere yüklerken, gelişecek tepkileri de hücre tipi cezaevlerinde boğmayı planlıyor. İşçi sınıfı ve emekçiler için en ağır soygun ve sömürü anlamına gelen İMF-TÜSIAD patentli programları uygulayacak olan yeni hükümet DSP-MHP-ANAP koalisyonu, bu saldırının görünürdeki yürütücüsü olacaktır. Bu saldırı politikalarının asıl yürütücüsü ise devlet partisi ordudur.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da, komünist ve devrimci tutsaklar hücrelere can pahasına da olsa girmeyeceklerdir. Ancak saldırının boyutları düşünüldüğünde, F-Tipi cezaevine karşı direnişi yalnızca komünist ve devrimci tutsaklara bırakmak doğru olmayacaktır. Bu saldırıya karşı yanıt, işçi ve emekçi sınıflardan, aydınım diyen tüm duyarlı kesimlerden verilmelidir.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden TKİP'li tutsaklar

Söz toprağa düştü birkere!

Tarih 1971, aylardan Mayıs. İstanbul Maltepe'de yürür iki yiğit yürek. Gecenin karanlığı umutla, güzel günlere kavuşmanın heyecanlı adımlarıyla aydınlanır.

İki yürek yürür karanlığın içinde. Doğruluğun, güzelliğin adına ne varsa katar bu yürüyüşüne. Yolun sonunda hain pusular kurulmuş bekler. Asla teslim olmayacaklardır. Semtteki yoğun koşuşturmacada çatışarak çekilirken düşürdükleri çantada; öldürülen İsrail konsolosu Efraim Elrom'un kimliği ve pasaportu, sökülmüş bir tomson, dergi ve mermiler bulunur. Bunun üzerine polisin büyük balıklar dediği Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir bir apartman dairesine sığınmak zorunda kalır. Çevreleri keskin nişancılardan havan topçularına kadar yoğun bir çembere alınırlar. Teslim ol çağrılarına tek bir ses olup cevap verirlir: "Asla teslim olmayacağız. Bizim buradan ancak ölümüz çıkar. Silahımızı da asla teslim etmeyeceğiz. Bizi teslim almaya gelerseniz, silahımız size dönecektir."

51 saatten fazla süren bekleyiş, Hüseyin'in haince sıkılmış tek bir kurşunla öldürülüp, daha sonra da cesetinin delik deşik edilmesi ve Mahir'in ağır yaralanmasıyla son bulur.

Dersim. bağrından koparak Ankara Siyasal Bilimler Fakültesi'ne gönderip devrimci olarak yetiştirdiği yiğit bir evladını daha yitirmiştir. THKP-C'nin kurucularından olan ve gözünü daldan esirgemenen her eyleme katılan Hüseyin Cevahir sonsuzluğa uğurlanır.

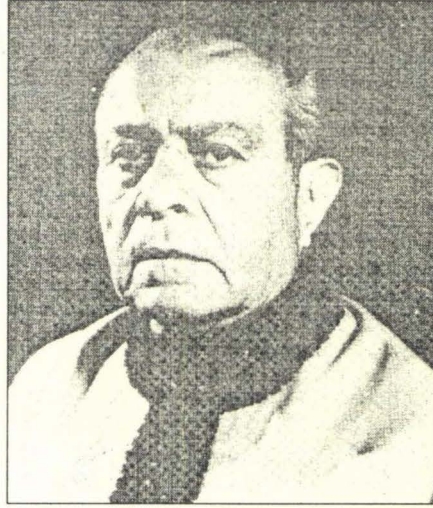
"Söz toprağa düştü bir kere!" Kanlı katilleriniz bedenlerimizi lime lime etse de, onlarca, yüzlerce, hatta binlerce kurşun sıksanız da üstümüze, şunu asla unutmayın:

Bizler, kokuşmuş düzeninizi başınıza yıkana dek fabrikalardan, okullardan, hapishanelerden, dağlardan coşkun bir nehir olup akacağız. Taa ki, karanlığımızı gömüp, kızıl bayrağımızı güneşin burçlarına çekene dek!

D. Gümüş

Devrimci sanatın iki büyük şairi Nazım Hikmet ve Ahmet Arif...

Devrimci sanatın iki büyük ismi, Nazım Hikmet ve Ahmet Arif... "Ben ne köprü altında yatan/ne de atlas yakalı sarhoş sofralarda/saz çalıp Arabistan fıstığı satanların şairiyim/ topraktan, ateşten, demirden/hayatı yaratanların şairiyim ben" diyerek anlatır Nazım sanatını. Ahmet Arif ise "Ve ben şairim/Namus işçisiyim yani/Yürek işçisi/Korkusuz, pazarlıksız, kül elenmemiş..." dizeleriyle anlatır sanat anlayışını.

Nazım Batı'nın şairidir, şiirle kavgayı büyük bir ustalıkla birleştirmiş, ilmek ilmek örmüştür, gerçekçi sanatın bilim ve ideolojisiyle olan bağımlı estetik bir biçimde yansıtmıştır şiirlerine. Daha çok şehirlerden seslenir insanlara; şiirleri açıklayıcıdır, uzun solukludur, gayet sade bir şekilde anlatır düşüncelerini; "Sosyalizm/senin anlayacağın yani/el kapısının yokluğu değil de imkansızlığı/Ekmeğimizde tuz, kitabımızda söz, ocağımızda ateş oluşu hürriyetin/yahut, başkası yel de sen yaprakmışsın gibi titrememek/bunun tersi yahut.../Sosyalizm devirmek dağları el birliğiyle/ama elimizin öz biçimini, öz sıcaklığını yitirmeden/yahut, mesela, sevgilimizin bizden ne şan, ne para/vefadan başka birşey beklemeyiş..." Hayatın akışını sakın, umutlu ve emin bir şekilde dile getirir, ulaşacağı yerin deniz olduğunu bilen kocaman bir nehir gibidir Nazım'ın şiiri, önüne çıkan tüm engelleri sakın ve güvenli bir şekilde aşacak ve denize mutlaka ulaşacaktır; "O duvar, /o duvarınız/Vız gelir bize vız!/Bizim kuvvetimizdeki hız,/ne bir din adamının dumanlı vaadinden,/ne de bir hülyanın gönlü yakışındandır;/O yalnız tarihin o durdurulmaz akışındandır." buna emindir nehir, bu güveni bulabiliriz Nazım'ın şiirinde. Ve şiirleriyle çağırır Nazım bizi kavgaya, "İşte; şu güneşten düşen ateşte milyonlarla kırmızı yürek yanıyor!/Sen de çıkar göğsünün kafesinden yüreğini;/şu güneşten düşen ateşe fırlat;/yüreğini yüreklerimizin yanına at!/Akın var, güneşe akın/güneşi zaaptedeceğiz, güneşin zaptı yakm!" Nazım 3 Haziran 1963'te bize birikmiş bir devrimci sanat miras bırakıp aramızdan ayrıldı. Gönlünde vatan hasreti, dudaklarındaki "Sana sesleniyorum Varna'dan/İşitiyor musun?/Memed/Memed!.." dizeleriyle...

Ahmet Arif'se Doğu'nun şairidir, diliyle değilse de şiirleriyle Kürdistan dağlarına götürür bizi; yoksulluğu, acıyı, kaygıyı, töreleri, namusu, sevinci gözler önüne serer; "Hamravat suyu dondu, Dicle'de dört parmak buz, biz kuyudan işliyoruz kaba-kacağa,/ çayı kardan demliyoruz.", "Ben dört duvar arasında değilim/pirinçte, pamukta ve tütündeyim/Karacadağ, Çukurova, Cibali'de" Ahmet Arif'in şiirleriyle yaşadığı topraklara gitmemek mümkün değildir. Dağlardan, unutulmuş köylerden, azgın ve asi şelalelerden gelir sesi; "Dağlarının dağlarının ardı/Nasıl anlatsam.../Ağaçsız, kuşsuz,

gölgesiz/Çırlıçıplak/Vaay kurban" Sanki konuşmuşcasına söyler şiirini Ahmet Arif, asi ve uslanmayan bir ağıt gibidir onun şiiri; ağıt gibidir ama keskin, güçlü bir umudu da taşır şiirlerinde, dağdaki gerillanın, köydeki insanın, ezilmişliğin, öfkenin ve zafer umudunun içiçe geçtiği uzun, bitmeyen bir ağıt; "Yiğitlik inkar gelinmez/Tek'e tek dövüşte yenilmediler/Bin yıllardan bu yana, bura uşağı/Gel haberi nerden verecek/Turna sürüsü değil bu/Gökte yıldız burcu değil/Otuzüç kurşunlu yürek/Otuzüç kan pınarı/Akmaz,/Göl olmuş bu dağda.../ (...) Kirveyiz, kardeşiz, kanla bağlıyız/Karşıyaka köyleri, obalarıyla/Kız alıp vermişiz yüzyıllar boyu,/Komşuyuz yaka yakaya/Birbirine karışır tavuklarımız"

Nazım'ın şiirindeki kendinden emin nehir, yerini henüz ne yöne gideceğini pek bilmese de içten içe kaynayan, her an fıskırmaya hazır asi bir yeraltı kaynağına, Nazım'daki sakinlik ise; karşı konulmaz, engellenemez bir coşkuya bırakır. Her an patlamaya hazır bir volkan gibidir Ahmet Arif'in şiiri; "Deeey, dağları un eder Ferhadın gürzü!/Benim de boş yanımlı hançer yalım/Ve zulamda kan-ter içinde, asi/He desem, koparacak dizginlerini/Yediveren gül kardeşi bir arzu" Cesareti ve yine umudu, ille de umudu anlatır Ahmet Arif; "Tütün işçileri yoksul/Tütün işçileri yorgun/Ama yiğit,/Pırl pırl namuslu/Namı gitmiş deryaların ardına/Vatanımın bir umudu..."

Ahmet Arif 2 Haziran 1991'de bir şiirinde yazdığı gibi bir kavgada vurularak değil ama arkasında yoksul ve ezilmiş bir halkın, Kürt halkının acılarını, sorunlarını, yaşamını anlatan şiirlerini bırakarak aramızdan ayrıldı. "Vurulsam kaybolsam derim/Çırlıçıplak bir kavgada,/Erkekçe olsun isterim,/Dostluk da düşmanlık da."

Her iki şairimizin, dostun-düşmanın kabul ettiği güçlü bir dile sahip olduğu açıktır. Fakat onları bu denli güçlü kılan, şiirlerini kılıçtan keskin yapan, asil, ezilenlerin safında tereddütsüz yer alışlarıdır. Şiirleri sokaklarda, direnişlerde, barikat başlarında okunmuş, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele edenlerin yüreklerini beslemiş, onlar yüreklerine sığdıramadıkları devrim ateşiyle işçi sınıfı ve sosyalizm mücadelesinin kopmaz bir parçası olmuşlardır. Anıları ve şiirleri devrimci mücadeleye aittir ve bundan sonra da böyle olacaktır. Onları saygıyla anıyor ve tüm devrimci duygularımızla sahipleniyoruz.

Yargılananlar yargılıyor!..

*TKİP davasından yargılanan Hatice Yürekli'nin
DGM sorgusundaki ilk savunmasından...*

İşkence ve işkencecileriniz çürümüş düzeninizin aynasıdır!

- ✓ Bilimsel sosyalizmi savunan bir sınıf devrimcisiyim
- ✓ İtirafçılık bu çürümüş sistemin ürettiği çürümüş bir kurumdur
- ✓ Devrimin adaleti hainleri cezasız bırakmaz!
- ✓ Siz sömürücü ve kan emici burjuvazinin hizmetindesiniz!
- ✓ Kapitalist çürümüşlük karşısında insani değerleri komünistler temsil ediyor
- ✓ Kapitalizm eşitsizlik ve baskı üzerine kurulu bir toplumsal sistemdir

**Ya barbarlık içinde çöküş,
ya sosyalizm!**

Kızıl Bayrak